

מְקוֹר הַשְּׂמֵחָה

שִׂיחוֹת וְחֵדוּשֵׁי תוֹרָה וְהוֹדָעוֹת נְחוּצוֹת,
הַבְּנוּיִים וּמִיִּסָּדִים עַל־פִּי תוֹרַת מוֹהַר"ן
מִבְּרֶסֶלַב, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ.

הַשְּׂיָכִים לְמִצּוֹת הַשְּׂמֵחָה

א. שְׂמֵחָה הִיא הַגְּאֻלָּה, לְגֹאֵל אֶת נַפְשׁוֹ מִכָּל־מִינֵי
גְּלוּיּוֹת, מֵה שְׁעוֹבֵר עָלָיו בְּרוֹחַנִיּוֹת וּבַגְּשָׁמִיּוֹת, וְעַל־
כֵּן, כְּשֶׁבָא יְבוֹא מְשִׁיחַ צְדָקָנוּ, יִתְפַּשֵּׁט הַשְּׂמֵחָה בְּכָל
הָעוֹלָם, וַיִּקְרָא אָז "כִּי בְשִׂמְחָה תֵצֵאוּ" וְגו' (ישעיהו נה, יב),
כִּי עַל־יְדֵי שְׂמֵחָה זוֹכִים לְצֵאת מֵהַגְּלוּיּוֹת, וְזוֹכִים
לְהִתְחַזֵּק בְּכָל מֵה שְׁעוֹבֵר עָלָיו, וְזֶה שֶׁנֶּאֱמַר בְּשַׁעַת
הַגְּאֻלָּה (שם ל"ה): "חֲזִקוּ יְדֵי רְפוּת וּבְרַפִּים פְּשִׁלוֹת
אֲמַצּוּ, אֲמַרוּ לְנַמְהָרֵי לֵב: חֲזִקוּ, אֵל תִּירְאוּ, הִנֵּה
אֱלֹקֵיכֶם נָקָם יְבוֹא גָמוֹל אֱלֹקִים הוּא יְבוֹא וַיִּשְׁעֲכֶם
וּפְדוּיֵי הַוָּיָה יִשְׁבוּן וּבָאוּ צִיּוֹן בְּרִנָּה וְשִׂמְחַת עוֹלָם
עַל רֵאשִׁים שְׂשׂוֹן וְשִׂמְחָה יִשְׁיִגוּ וְנָסוּ יָגוֹן וַאֲנַחָה" -
כִּי אָז דִּיקָא יִתְפַּשֵּׁט תַּקְרָה הַשְּׂשׂוֹן וְהַשְּׂמֵחָה, וְכִמוֹ

"מקור השמחה"

שְׁאֲמָרוּ חַז"ל (בפסיקתא דר"כ, פ' ל"ח) : "שׁוֹשׁ אֲשֵׁישׁ" - בְּיָמוֹת
הַמְּשִׁיחַ, שְׂאֵז יִהְיֶה שְׂמֵחָה עֲצוּמָה כְּזוֹ, עַד שְׂכָל
אֶחָד יִרְקַד מִרַב שְׂמֵחָה, וְלֹא יִתְבַּיֵּשׁ אֶחָד מִחִבְרֹו, כִּי
הוּא יִגְלֶה אֶת אֲמַתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבַּרַךְ בְּגִלּוֹי כְּזֶה, עַד
שְׂכָל אֶחָד וְאֶחָד יִרְגִישׁ, כִּי אֵין שׁוּם מְצִיאֹת בְּלִעְדֵּיו
יִתְבַּרַךְ כָּלֵל, וְהוּא עִמוֹ, אֲתוֹ וְאָצְלוֹ, וְאֵין לָךְ עוֹד
שְׂמֵחָה גְדוֹלָה בְּעוֹלָם כְּשְׂמֵחָה זוֹ, כְּשֶׁאָדָם זוֹכֵה
לְיַדַע אֲשֶׁר הַשֵּׁם־יִתְבַּרַךְ הוּא עִמוֹ. אֲשֶׁר־יִתְבַּרַךְ הַמְּחַכֶּה
וְיִגִיעַ.

ב. הַשְּׂמֵחָה הִיא אֵשׁ שׁוֹרֶפֶת כָּל הַקְּלָפוֹת וְהַסְּטָרָא־
אֲחֵרָא, וְכָל מָה שְׂיִזְכֶּה לְהִגִיעַ אֶל מִדַּת הַשְּׂמֵחָה,
וְיִשְׂמַח בְּגִילָה וְרִנָּן, יוֹתֵר יִבְטֵל מִמֶּנּוּ כָּל־מִינֵי
הַסְּתָרוֹת קְלָפוֹת וְחֻשְׁףִי, וְדָבָר זֶה תִּרְאֶה בְּחֻשׁ, כִּי
הַבַּעַל־דָּבָר יִסִּיתֶךָ אֶל הַכֹּל, וְיִתְלַבֵּשׁ עֲצָמוֹ אֶפְלוֹ
בְּמַצּוֹת, אֲךָ לֹא לְשְׂמֵחָה, כִּי מִשְׂמֵחָה הוּא מְפַחֵד
מְאֹד מְאֹד, כִּי עַל־יְדֵי הַשְּׂמֵחָה נִתְבַּטֵּל לְגַמְרֵי, וְעַל־כֵּן
הוּא מְכַנֵּס בְּלֵב תְּמִיד מִחֻשְׁבוֹת שְׂאֲסוֹר לְהִיּוֹת
בְּשְׂמֵחָה רַק לְדַאגַּע עַל עֲוֹנוֹתָיו וְכוּ', וְהוּא צָרִיךְ
תְּקוּנִים וְכוּ', וְסִגּוּפִים וְכוּ', וְעִבּוּדוֹת קָשׁוֹת וְכוּ',

ג "מְקוֹר הַשְּׂמִיחָה"

וּבְזֶה לֹכֵד אֶת כָּל הָעוֹלָם שְׂחוֹשְׁבִים: "כְּדֵי לְהַגִּיעַ אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ צְרִיכִים כָּל אֱלוֹ הַהֶכְנוֹת", וְרַבְּנּוּ ז"ל מַגְלֶה לָנוּ, שֶׁהַעֲקָר הוּא רַק שְׂמִיחָה, וְתַכְפִּיזֵי מִי כִּשְׁהוּא שְׂמִיחָה, הוּא כְּבָר אֶצְלוֹ יִתְבַּרֵךְ, אֲשֶׁר מֵלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, מִמֵּלֵא כָּל עַלְמֵינ וְסוּבֵב כָּל עַלְמֵינ וּבִתְוֹךְ כָּל עַלְמֵינ, כִּי הַכֹּל לְכָל עֵצָם עֲצָמִיּוֹת חֵיּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבַּרֵךְ, וְאֶפְלוֹ דוּמָם, צוּמָח, חֵי מְדַבֵּר, הֵם עֲצָמִיּוֹת חֵיּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבַּרֵךְ, בְּלְבוּשֵׁים הָאֱלוֹ, וְתַכְפִּיזֵי שְׁנֵתְבַרֵר לוֹ יְדִיעָה זוֹ, אֲזִי הוּא אֶצְלוֹ יִתְבַּרֵךְ מִמָּשׁ, כִּי 'בְּמִקוֹם שֶׁהָאָדָם חוֹשֵׁב, שָׁם כָּל הָאָדָם' (עֵין לְקוּטִי-מוֹהַר"ו חֵלֶק א' סִימָן כ"א). וְעַז וְחֻדוֹה בְּמִקוֹמוֹ, וְלִפְנֵי יִתְבַּרֵךְ, אֵינן שׁוֹם עֲצָבוֹת כָּלֵל, וְעַל-כֵּן תַּכְפִּיזֵי וּמִיֵּד כִּשְׁהוּא מִשְׂמִיחָה עֲצָמוֹ, אֲזִי הוּא אֶצְלוֹ יִתְבַּרֵךְ מִמָּשׁ.

ג. הָעוֹלָם סוּבְרִים, שְׂמִצּוֹת הַשְּׂמִיחָה, שֶׁהִזְהִיר עֲלֶיהָ כָּל-כָּף רַבְּנּוּ ז"ל, (לְקוּטִי-מוֹהַר"ו חֵלֶק ב' סִימָן כ"ד) הִיא רַק חֲמָרָא בְּעֵלְמָא, וּמָה גַם שֵׁישׁ מִי שְׂחוֹשְׁבִים, שֶׁהוּא רַק דְּבוּר בְּעֵלְמָא, וְאֵינוֹ הֶכְרַח. אֲבָל בְּאֶמֶת כָּל

”מקור השמחה”

היהדות וְכָל קְיוֹם הָאָדָם בְּגִשְׁמִיּוֹת וְרוּחָנִיּוֹת תְּלוּיִים כְּפִי מִדַּת הַשְּׂמִיחָה שְׂאוּחִזוּ, וְאִי אֶפְשָׁר לְהַשִּׁיג שׁוֹם קִדְשָׁה וְשׁוֹם עֲבוּדָה בְּלִי קִדְיַמַּת מִצְוֹת הַשְּׂמִיחָה, וְכָל מֵה שִׁישְׂמַח יוֹתֵר, נִפְתָּחִים לוֹ שְׁעָרֵי הַחֲכָמָה וְהַשְּׂגָה שְׂבָכֵל יוֹם וְיוֹם, וְזוֹכָה לְהַגִּיעַ אֶל הַחֲכָמָה וְהַשְּׂגָה, שְׂמֵאִיר בְּכָל יוֹם וְיוֹם דִּיקָא, כִּי בְּכָל יוֹם יוֹם מֵאִיר חֲכָמוֹת וְהַשְּׂגוֹת חֲדָשׁוֹת, אֲשֶׁר אִי אֶפְשָׁר לְהַגִּיעַ אֲלֵיהֶם כִּי אִם עַל־יְדֵי מִצְוֹת הַשְּׂמִיחָה, שִׁישְׂמַח אֶת עַצְמוֹ בּוֹ יִתְבָּרֵךְ.

ד. אָסוּר לְהִתְבַּיֵּשׁ עִם מִצְוֹת הַשְּׂמִיחָה, כִּי מִצְוֹת הַשְּׂמִיחָה הִיא כְּלָלִיּוֹת כָּל הַקְּדָשׁוֹת, וְכָל מַעֲלַת הַמִּצְוֹת הֵם כְּפִי מִדַּת הַשְּׂמִיחָה שְׂאוּחִזוּ. וְהָאֲרִיז”ל גָּלָה לְתַלְמִידָיו, כִּי עַל־כֵּן זָכָה לְהַגִּיעַ אֶל מְדֻרְגָתוֹ, כִּי הָיָה שְׂמַח בְּעֵשִׂית כָּל מִצְוָה וּמִצְוָה יוֹתֵר מִהַשְּׂגַת כָּל הוֹן דְּעֵלְמָא, וְעַל־פִּי רַב אֵין הָאָדָם שְׂמַח, כִּי הוּא מִתְבַּיֵּשׁ מֵאַחֲרִים, שְׂהוֹלְכִים בְּמָרָה שְׂחוּרָה וְעֲצָבוֹת וּדְאָגוֹת וְכוּ’, פֶּן וְאוּלַי יֵאמְרוּ עָלָיו, שֶׁהוּא מְשַׁנֵּעַ, חֵס וְשְׁלוֹם, וְעַל־כֵּן, עַל דְּבָר זֶה, הֵינּוּ עַל מִצְוֹת הַשְּׂמִיחָה, צָרִיךְ לְקַיֵּם מֵה שְׂכָתוֹב בְּהִתְחַלַּת הַשְּׁלֶחֶן

ה "מְקוֹר הַשְּׂמֻחָה"

עָרוֹף (אִוְרַח חַיִּים סִימָן א') : 'וְאֵל יִתְבַּיֵּשׁ מִפְּנֵי הַמַּלְעֵיגִים, וְעַל־
כָּל־פָּנִים לֹא יִתְקוּטֵט עִמָּהֶם' - שְׁלֹא יִכָּנַס בְּשׂוֹם
וּכְוֹחִים, וְכָל מָה שְׂיִתְגַּבֵּר וְיִתְחַזַּק לְהִיּוֹת בְּשְׂמֻחָה,
כְּמוֹכֵן יִתְרַחֵב לְבוֹ וְדַעְתּוֹ, וְיֵאִיר לוֹ כָּל יוֹם בְּהֶאֱרָה
נִוְרָאָה וְנִפְלְאָה, כִּי אֵי אֶפְשָׁר לְהַשְׁיֵג וּלְהַגִּיעַ אֶל
הָאוֹר הַגָּנוּז שְׂבִכָּל יוֹם כִּי אִם עַל־יַדֵּי שְׂמֻחָה.

ה. עָקֵר הָרְחוּק מִשְׂמֻחָה הוּא רַק מִחֲמַת שְׂחוֹשֵׁב
מָה שְׂעֵבֵר עָלָיו מִקֵּדָם, וְכֵן חוֹשֵׁב מָה יִהְיֶה לְהִבָּא
וְעַל־כֵּן דוֹאֵג תָּמִיד, וְאֶפְלוּ כְּשִׂמְגָלִים לוֹ מֵעֶלְת
הַשְּׂמֻחָה, וְנִתְלַהֵב לְשִׂמְחָה בּוֹ יִתְבַּרֵּךְ הוּא חוֹשֵׁב:
"הֲלֹא לֹא אוֹכֵל לְשִׂמְחָה בְּקִבְעוֹת" - עַל־כֵּן מוֹנֵעַ אֶת
עֲצָמוֹ מִהַשְּׂמֻחָה, וּבִאֲמַת גַּם בְּזֶה צְרִיכִים לִילֵךְ עִם
הַהִתְגַּלּוֹת, שְׂגִלָּה לָנוּ רַבָּנוּ ז"ל, עַל פָּסוּק (תְּהִלִּים צ"ה) :
"הַיּוֹם אִם בְּקוֹלוֹ תִשְׂמְעוּ" - לִידַע, שְׂאִין לוֹ - רַק
הַיּוֹם הַזֶּה. (עַן לְקוּטִי־מוֹהַר"ו חֶלֶק א' סִימָן רע"ב), וְעַל־כֵּן מָה לָּךְ לְחֹשֵׁב
עַל הָעֵבֵר, וּמִכָּל שְׂכָן עַל לְהִבָּא, אִין לָךְ רַק - "הַיּוֹם"
הַזֶּה וְהַרְגַע הַזֶּה. חֲטָף שְׂמֻחָה וְרַקוּד בַּיּוֹם הַזֶּה
דִּיקָא, וְכֵן בְּכָל שְׂעָה וְשְׂעָה יַעֲשֶׂה כָּל־מִינֵי פְעֻלוֹת

שְׁבַע עוֹלָם לְהִיּוֹת עַל-כָּל-פָּנִים בְּשִׂמְחָה שְׁעָה זוֹ, וְכֵן יוֹסִיף בְּכָל שְׁעָה וְשְׁעָה שִׂמְחָה, עַד שְׂיִזְכֶּה בְּאֶפֶן כָּזֶה לְהִיּוֹת כָּל הַיּוֹם בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה, שֶׁהִיא הָעֵקֶרֶת בְּקִיּוֹם הָאָדָם בְּגִשְׂמִיּוֹת וּבְרוּחָנִיּוֹת.

ו. שִׂמְחָה הִיא קִיּוֹם הָאָדָם בְּרוּחָנִיּוֹת וּבְגִשְׂמִיּוֹת, וְעַל-כֵּן צָרִיךְ שְׂתַעֲשֶׂה כָל-מִיּוֹנֵי פְעֻלוֹת שְׁבַע עוֹלָם לְהִיּוֹת אִךְ שִׂמַּח כָּל הַיּוֹם, וְלְהַחֲיֹת אֶת עֲצָמָךְ עִם כָּל נִקְדָּה וְנִקְדָּה טוֹבָה שִׁישׁ בָּךְ מִנִּקְדָּת יְהוּדוּתְךָ, וְכָל מֵה שְׂתַשְׂמַח יוֹתֵר, כְּמוֹ-כֵן תִּזְכֶּה יוֹתֵר לְהַכְנִס אֶל הַקְּדוּשָׁה בְּרוּחָנִיּוֹת, וְתִצְלִיחַ יוֹתֵר בְּגִשְׂמִיּוֹת, כִּי הַשְּׂמֵחָה הִיא הָעֵקֶרֶת בְּחַיֵּי הָאָדָם בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא, וְאִךְ שְׂמֹרֵב צְרוּתֶיךָ וְהַחֲלִישׁוֹת הַדַּעַת, שְׂעוּבֵר עָלֶיךָ מִפְּגְעֵי וּמִקְרֵי הַזְּמַן, שְׂמֹזָה בָּא שְׂמַת־פֶּשֶׁט עָלֶיךָ הָעֲצָבוֹת וְהַמְרִירוֹת, עַד שְׂנַדְמָה לְךָ כְּאִלּוּ אָבַד מְנוּסָךְ וְתִקְוֹתֶךָ. עִם כָּל זֹאת עֲשֵׂה מֵה שְׂתַעֲשֶׂה לְהַחֲיֹת אֶת עֲצָמָךְ בְּמֵה שְׂתוּכַל, וְלַחְזוֹר וּלְבוֹא אֶל מִדַּת הַשְּׂמֵחָה, וְאַתָּה צָרִיךְ תָּמִיד לְהִסְתַּכֵּל רַק עַל עֲצָמָךְ, מֵה לְךָ עִם אַחֲרִים. כִּי עֵקֶר כָּל הַבְּלוּבוֹלִים וְהַיְרִידוֹת וְהַנְּפִילוֹת שִׁישׁ לְכָל אֶחָד הוּא,

”מְקוֹר הַשְּׂמֵחָה”

שְׂמֵחָה תִּכְלַל תָּמִיד עַל אַחֲרִים, בֵּין בְּרוּחָנִיּוֹת וּבֵין בְּגִשְׁמִיּוֹת, וּמִבְּלִבֵּל דַּעְתּוֹ בְּחִנּוּם וְכוּ', אֲבָל כְּשֶׁתִּקְשֹׁר אֶת עֲצָמָהּ אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ, וְלֹא תִרְאֶה וְלֹא תִשְׁמַע וְלֹא תִרְגֵּשׁ מִשׁוּם דְּבָר, רַק עֵצָם עֲצָמִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבַּרֵךְ, אִזּוֹ דִּיִּיקָא תִזְכָּה לְהַפְלִיל בּוֹ יִתְבַּרֵךְ וְלִהְיוֹת תָּמִיד בְּשְׂמֵחָה וְחִדּוּהָ עֲצוּמָה.

ז. שְׂמֵחָה הִיא הַמְדַרְגָּה הַכִּי גְבוּהָה שְׂאִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי צָרִיף לְזִכּוֹת לְהַגִּיעַ אֵלֶיהָ. אִךְ צָרִיף שֶׁתִּדַּע שְׂדִיקָא מִחֲמַת שֶׁהִיא הַמְדַרְגָּה הַכִּי גְבוּהָה, קָשָׁה וְכָבֵד לְהַשִּׁיגָה יוֹתֵר מִכָּל הַקְדָּשׁוֹת וְהַמְדַרְגּוֹת שֶׁבְּעוֹלָם, וְזֶה כָּל הַמְרִירוֹת וְהַעֲצָבוֹן וְהַחֲשָׁף שְׂמֵחָה אֶת לֵב אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי, הַכֹּל לְגַרְשׁוֹ וּלְרַחֲקוֹ מִהַמְדַרְגָּה הַכִּי גְבוּהָה שֶׁבְּקִדְשָׁה, וְהִיא מְצוּת הַשְּׂמֵחָה, וְאִי אֶפְשָׁר לְזִכּוֹת אֵלֶיהָ כִּי אִם עַל־יַדִּי מְסִירַת נַפֶּשׁ מִמֶּשׁ, לְמָסַר נַפְשׁוֹ עַל נְקֻדַּת הַשְּׂמֵחָה, וְלַעֲשׂוֹת כָּל־מִינֵי פְעֻלוֹת שֶׁבְּעוֹלָם, אֲפִלּוֹ מִלִּי דְשִׁטּוֹתָא וְכוּ'. הָעֵקֶר לְזִכּוֹת לְהַגִּיעַ אֶל הַמְדַרְגָּה הַקְדוּשָׁה, וְהוּא שְׂמֵחָה, וְעֵקֶר הַמְסִירוֹת־נַפֶּשׁ הוּא,

”מִקּוֹר הַשְּׂמֵחָה”

שְׁלֹא יִסְתַּכֵּל מֵה שְׂאֲחָרִים אוֹמְרִים וְלוֹעֲגִים מִמֶּנּוּ
שֶׁהוּא בְּשֵׂמֵחָה.

ח. הָעוֹלָם מְשֻׁקְעִים כָּל־כָּף בְּעֲצָבוֹת וּבְמַרִירוֹת, עַד
שֶׁנִּדְמָה לָהֶם, שְׂזָה עֵקֶר הַתְּכֵלִית, וּמְלַבִּישִׁים אֶת זֶה
שְׂצָרִיכִים לְהִיּוֹת בְּשִׁבְרוֹן לֵב עַל עֲוֹנוֹתָיו וְכוּ',
וּבְאֵמֶת הַכֹּל פְּתוּי הַיֵּצֵר, הַשּׂוֹנֵא אֶת הָאָדָם בְּגִשְׂמִיּוֹת
וּבְרוּחָנִיּוֹת, וּמְמַרֵר חַיֵּי הָאָדָם בְּחִנָּם, עַל לֹא דְדָבָר,
וְהַצְדִּיק הָאֵמֶת נִשְׁלַח בְּדוֹרוֹתֵינוּ אֵלֶּה לְלַחֵם עִמּוֹ
וְלִבְטֹלוֹ מִכָּל הָעוֹלָם, וּמְגַלֶּה וּמְפָרְסֵם כִּי הַכֹּל
דְּמִיּוֹנוֹת וּפְתוּיִים, שְׂמִפְתָּה הַיֵּצֵר, כִּי עֲצָבוֹת הוּא
הַסְטֵרֵא־אֲחָרָא מִמֶּשׁ, וְאֵי אֶפְשָׁר לְצֵאת מִהַחֲשָׁךְ
וְהַתְּאוּוֹת רָעוֹת, שֶׁנִּלְכַּד בָּהֶם, וּבְפִרְטִיּוֹת תְּאוּוֹת נְאוּף,
שֶׁהוּא הַמְדוּרָה שֶׁל שְׂבָעִין אַמּוֹת, כִּי אִם עַל־יַדֵּי תִקְוָה
הַשְּׂשׂוֹן וְהַשְּׂמֵחָה, וְכֹל מֵה שִׂישְׂמַח יוֹתֵר בְּלִי שׁוּם
טָעַם וְשִׁכָּל כָּלֵל, רַק לְשִׂמְחָה בּוֹ יִתְבַּרֵךְ, בְּזֶה דִּיקָא
יִזְכֶּה לְצֵאת מִכָּל הַמְצָרִים וּמִכָּל הַחֲשָׁכוֹת, וְיִבְטֹל
מִמֶּנּוּ יֵצֵרוֹ הַבוֹעֵר בּוֹ לְגַמְרֵי, כִּי הַשְּׂמֵחָה הִיא הִיא
מִקּוֹר הַקְּדֻשָּׁה וְהַטְּהָרָה.

”מְקוֹר הַשְּׂמִיחָה”

ט. כָּל הַצָּרוֹת נִמְשָׁכִים לְהָאָדָם רַק עַל־יְדֵי הָעֲצָבוֹת וְהַמָּרָה שְׁחוֹרָה, שְׁזָה שׁוֹבֵר רוּחוֹ וּמְסַבֵּב אֶת מַחוֹ בְּדַמְיוֹנוֹת וּפְחָדִים יְתָרִים, אֲבָל תִּכְף־וּמְיָד כְּשֶׁאָדָם מִחִזֵּק אֶת עֲצָמוֹ לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה, וְעוֹשֶׂה כָּל־מִינֵי פְעֻלוֹת שְׂבָעוּלָם לְשִׂמְחָה אֶת עֲצָמוֹ, וּמַגְבִּיחַ רַגְלָיו בְּשִׂמְחָה וְרַקוּדִים, עַל־יְדֵי־זֶה נִמְתָּק מִמָּנוֹ כָּל הַדֵּינָיִם וְהַצְמָצוּמִים, וְנִתְרַחֵב מַחוֹ וְדַעְתּוֹ, וְנִתְחַזֵּק לְבוֹ לֹא לִירָא וְלֹא לְפַחַד מְשׁוּם בְּרִיָּה שְׂבָעוּלָם, אֲשֶׁר זֶה יְסוּד גָּדוֹל בְּרוּחָנִיּוֹת וּבְגִשְׂמִיּוֹת, לֹא לְפַל בְּדַעְתּוֹ מְשׁוּם בְּרִיָּה וּמְשׁוּם דְּבָר, וְלֹא יִפְחָד פְּחָדִים יְתָרִים. וְאָמַר רַבֵּנוּ ז”ל, (לְקוּטִי־מוֹהַר”ן חֶלֶק א' סִימָן רמ"ט) : ”עֲקַר הַגְּבוּרָה - בְּהֵלֵב, כִּי מִי שֶׁלְבוֹ חֲזָק, אֵינּוּ מִתִּירָא מְשׁוּם אָדָם וּמְשׁוּם דְּבָר, וְיָכוֹל לַעֲשׂוֹת גְּבוּרוֹת נוֹרְאוֹת. וְלִכְבֹּשׁ הַמְּלַחְמוֹת עַל־יְדֵי חֲזָק וְתִקְףָ לְבוֹ, שְׂאֵינּוּ מִתִּירָא, וְרִץ לְתוֹךְ תִּקְףָ הַמְּלַחְמָה”.

י. כָּל זְמַן שֶׁהָאָדָם מְרַגֵּישׁ אֵיזָה מְרִירוֹת וְעֲצָבוֹן בְּעֲצָמוֹ - יֵדַע - שֶׁעֲדִין רַחוּק מִמָּנוֹ יִתְבַּרֵּךְ, כִּי הַשָּׁמַיִם יִתְבַּרֵּךְ הוּא עֹצֵם הַשְּׂמִיחָה, וּלְפָנָיו יִתְבַּרֵּךְ אֵין שׁוּם

”מקור השמחה”

י

עצבות כָּלֵל, וְעַל־כֵּן צָרִיךְ לְהַפְּךָ אֶת כָּל הַיְגוֹן וְאֲנָחָה אֶל תוֹךְ הַשְּׂמֵחָה, וְעַל־יְדִיזָה הוּא אֶצְלוֹ יְתַבְּרֶךְ מִמֶּשׁ. וְכָל מֵה שְׂאָדָם שְׂמַח בְּיוֹתֵר כְּמוֹכֵן הוּא יוֹתֵר אֶצְלוֹ יְתַבְּרֶךְ, כִּי הַכֹּל נִמְדָד כְּפִי מְדֻרְגַת הַשְּׂמֵחָה שְׂאוּחֻז.

יא. כְּשֶׁמְרַגֵּיל אֶת עֲצָמוֹ בְּמִצּוֹת הַשְּׂמֵחָה, אִזּוּ בְּנִקְל לֹו אַחֲר־כֵּךְ לְקַיֵּם כָּל הַמִּצְוֹת, כִּי יְסוּד כָּל הַמִּצְוֹת הוּא מִצְוֹת הַשְּׂמֵחָה, לְשִׂמְחַ בְּה', וְאָמַר רַבֵּנוּ ז"ל (ספ"ר המדות, אות שמחה, סימן א') : "כְּשֶׁאָדָם עוֹשֶׂה מִצְוָה בְּשִׂמְחָה - זֶה סִימָן שֶׁלְבוֹ שָׁלֵם לְאַלְקִיו"; וְהָאֲרִיז"ל גָּלַה לְאִישׁ סוּדוֹ, שֶׁעָקַר מְדֻרְגָתוֹ הַנּוֹרָאָה וְהַנִּפְלְאָה זָכָה רַק עַל־יְדֵי תִקְוָה מְדֻרְגַת הַשְּׂמֵחָה, שֶׁהִיָּה שְׂמַח בְּעֲשִׂית כָּל מִצְוָה מְאֹד מְאֹד, יוֹתֵר מִמוּצָא שָׁלֵל רַב, וְעַל־יְדִיזָה נִפְתָּח לֹו אַרְבּוֹת הַשָּׁמַיִם, וְזָכָה לְרִאוֹת מְרִאוֹת אֱלֹקִים פְּרָצוּף וְקָשׁוּר כָּל הָעוֹלָמוֹת, אִיךְ שְׁנַתְקִשְׁרִים כָּל הָעוֹלָמוֹת עַל־יְדֵי כָּל מִצְוָה שְׂאִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי זוֹכָה לְקַיֵּם בְּזֶה הָעוֹלָם, כִּי הַשְּׂמֵחָה מְרַחֶבֶת אֶת הַדַּעַת וּפּוֹתַח שְׁעָרֵי שָׁמַיִם, וְכָל הָעוֹלָמוֹת פְּתוּחִים לְפָנָיו.

יא "מְקוֹר הַשְּׂמֵחָה"

יב. "שְׂמֵחוּ בַּה' וְגִילוּ צְדִיקִים, וְהִרְנִינוּ כָּל יִשְׂרָאֵל." (תהלים ל"ב), כִּי עֵקֶר שְׂלֵמוֹת הַשְּׂמֵחָה, שֶׁנִּקְרָא "שְׂמֵחָה", הוּא רַק כְּשֶׁשְׂמֵחִים אֶת עֲצָמָם בַּשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, אֲשֶׁר מְלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, וְאִיהוּ מְמַלֵּא כָּל עֲלָמִין וְסוּבֵב כָּל עֲלָמִין וּבְתוֹךְ כָּל עֲלָמִין אֵין שׁוּם מְצִיאוֹת בְּלִעְדֵּיו יִתְבָּרַךְ כֻּלָּל, וְאֶפְלוּ בַּמְקוֹמוֹת הִירוּדִים וְהַנְּפוּלִים, גַּם שָׁם יְכוּלִים לְמַצֵּא אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, וְזֶה עֵקֶר הַגְּלוּי שֶׁל הַצְּדִיקִים, שֶׁמְגַלִּים וּמְפָרְסְמִים אֶת אֲמִתַּת מְצִיאוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, וְעַל־יְדֵי־זֶה נִתְיָשֵׁר הַלֵּב, וְזוֹכִים לְהוֹדוֹת וּלְהִלָּל וּלְשִׁיר וּלְרַנֵּן לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ שִׁירוֹת וְתִשְׁבָּחוֹת. אֲשֶׁרֵי עֵין רְאֵתָה זֹאת.

יג. הַשְּׂמֵחָה פּוֹתַחַת שְׁעָרִים חֲדָשִׁים בְּדַבְּקוֹת הַבוֹרָא יִתְבָּרַךְ, וְכָל מֵה שֶׁיִּשְׂמַח אֶת נַפְשׁוֹ יוֹתֵר, כְּמוֹ-כֵן יִזְכֶּה שֶׁיִּפְתָּחוּ לוֹ שְׁעָרִים חֲדָשִׁים, וְיֵאִיר עָלָיו עֲרֵבוֹת מְתִיקוֹת נֵעַם אוֹר זֵיו שְׂכִינָתוֹ יִתְבָּרַךְ, הַמְּאִירָה בְּכָל הָאָרֶץ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (יחזקאל מ"ג): "וְהָאָרֶץ הַמְּאִירָה מְכַבְּדוֹ" וְגו', וְאֵין לָךְ עוֹד נֵעַם וּמְתִיקוֹת כְּמוֹ מִי שֶׁזוֹכֶה לְדַבֵּק עֲצָמוֹ בּוֹ יִתְבָּרַךְ, אֲשֶׁר זֶה תַעֲנוּג

”מְקוֹר הַשְּׂמִיחָה”

אַמְתִּי וְנִצְחִי, תַּעֲנוּג בְּלִי גְבוּל וְעָרְךָ. אֲשֶׁרִי הַזֹּכָה
לְהִיּוֹת תָּמִיד בְּשִׂמְחָה, וַיִּפְתָּחוּ לוֹ שַׁעֲרֵי הַדְּבָקוֹת
לְהִיּוֹת דְּבוּק בּוֹ יִתְבָּרֵךְ.

יד. שְׂמִיחָה הִיא מְקוֹר הַקְּדוּשָׁה, וְלִהְפֹךְ - עֲצָבוֹת
הִיא מְקוֹר הַטְּמְאָה, וְעַל-כֵּן צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת כָּל-מִינֵי
פְּעֻלוֹת שְׂבַע עוֹלָם לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה תָּמִיד וּלְהַגְבִּיר אֶת
מְקוֹר הַקְּדוּשָׁה, וְעַל-יְדֵי-זֶה יִתְבַּטֵּל לְגַמְרֵי מְקוֹר
הַטְּמְאָה. וְצָרִיךְ שֶׁתִּדַּע, שְׂאֲסוּר לְהַסִּיחַ דַּעַת אֶפְלוּ
כְּרַגַּע מִמֶּשׁ מִהַשְּׂמִיחָה, שֶׁהִיא מְקוֹר הַקְּדוּשָׁה, כִּי
תִּכְרְיוּמֶיךָ כְּשֶׁמִּשְׁכִּיחַ מִדַּעְתּוֹ מְקוֹר הַשְּׂמִיחָה,
מִתְפַּשֵּׁט עָלָיו מְקוֹר הַטְּמְאָה, הַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ יִצְיִלְנוּ,
וּכְשֶׁמִּתְגַּבֵּר עָלָיו, חֵס וְשָׁלוֹם, מְקוֹר הַטְּמְאָה, אֵז
קָשָׁה וְכָבֵד לְצֵאת מִמֶּנָּה, אִם לֹא בְּמִסִּירוֹת-נַפְשׁ
מִמֶּשׁ, לַעֲשׂוֹת עֲצָמוֹ כְּאֵלוֹ שְׂמִיחַ, וְעַל-יְדֵי-זֶה יָבוֹא
אֶל הַשְּׂמִיחָה בְּאַמֶּת.

טו. ”יִשְׂמְעוּ עַנּוּיִם וַיִּשְׂמְחוּ”. (תהלים ל"ד) - אֵי אֶפְשָׁר
לְשִׂמְחָה כִּי אִם עַל-יְדֵי עַנּוּהַ, כִּי עָקֵר מְנִיעֵת הַשְּׂמִיחָה
הוּא רַק מִחֲמַת גְּאוּת, שְׂאֵז הוּא מְגַרֵּשׁ מִמֶּנּוּ אֶת

”מְקוֹר הַשְּׂמֵחָה”

הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה, שֶׁהִיא שְׂמֵחָתָן שֶׁל יִשְׂרָאֵל, כִּי
 ‘אֵין אָנִי וְהוּא יְכוּלִים לְדוֹר’ (סוּטָה ה), אֲבָל דִּיקָא
 כְּשִׁזְכָּה לְבַטֵּל אֶת עֲצָמוֹ לְגַמְרִי, וְיוֹדֵעַ שֶׁאֵינוֹ יוֹדֵעַ
 כָּלֵל, וְהוּא בָּטֵל וּמְבַטֵּל כְּחֶרֶס הַנְּשֻׁבֵּר, וְאֵינוֹ עוֹשֶׂה
 מֵעֲצָמוֹ שׁוּם דְּבָר, וְהוּא בְּעֵינָיו כְּתוּלֵעַת הַמְּרַחֶשֶׂת
 עַל הָאָרֶץ, אִזְ דִּיקָא יִזְכָּה לְשִׁמְעַ קוֹל הַשְּׂכִינָה, שֶׁהִיא
 שְׂמֵחָתָן שֶׁל יִשְׂרָאֵל, וְיִזְכָּה לְהִיּוֹת תָּמִיד בְּשְׂמֵחָה, כִּי
 כָּל מֵה שְׂאָדָם זֹכָה לְבַטֵּל אֶת עֲצָמוֹ, וְאֵינוֹ רוֹצֶה
 שׁוּם הַשְּׂתַרְרוּת עַל זולָתוֹ, כְּמוֹכֵן זֹכָה, שְׂמֵאִיר בּוֹ
 אֹר הַשְּׂמֵחָה.

טז. שְׂמֵחָה הִיא הַכְּלִי לְקַבֵּל בּוֹ כָּל הָאוֹרוֹת וְכָל
 הַהִשְׁפָּעוֹת בְּרוּחָנִי וּבְגִשְׁמִי, כִּי הַשְּׂמֵחָה מְרַחֶבֶת אֶת
 הַמַּחֲזִין. וַיִּמְרִים אֶת הַדַּעַת וּמְחַזֵּק אֶת הַלֵּב וּמִיִּשֵׁב אֶת
 חוּשָׁיו, וְעַל־כֵּן הֵיִסוּד וְהָעֲקָרִי בְּעִבּוּדַת ה' הִיא
 שְׂמֵחָה, וְצָרִיף לַעֲשׂוֹת כָּל־מִינֵי פְעֻלוֹת שְׂבָעוּלָם
 לְזִכּוֹת לְהַגִּיעַ אֶל מִדַּת הַשְּׂמֵחָה, וּבְלִעְדֵי שְׂמֵחָה אֵין
 לוֹ שׁוּם כְּלִים לְקַבֵּל בּוֹ קְדוּשָׁה וְדַעַת, אֹר וְחַיּוֹת
 שְׂפַע גְּלוּי אֶלְקוּתוֹ יִתְבָּרַךְ.

"מקור השמחה"

יז. מי ששמח ביותר, מעלתו גבוהה ביותר, וכל
 עבודת איש ישראל בתורה ובמצוות ובתפלה,
 שיחה בינו לבין קונו - צריך שיביאו אל מצות
 השמחה, לשמח בו יתברך. וכל זמן שאינו שמח,
 אין בעבודתו עדין שלמות, כי עקר שלמות התורה
 והמצוות והתפלה הוא רק כשמביאו לידי שמחה
 עצומה, שיגיל וישמח בו יתברך, כי השם יתברך
 הוא אחדות אחד עם התורה והמצוות, ועלכן,
 כשלומד תורה לשמה, ומדבק עצמו באור התורה,
 ומקיים את המצוות בתמימות ובפשיטות גמור,
 בכונה - שמקיים רצונו יתברך, על ידי זה יתלהב לבו
 בשמחה עצומה, כי הלא הוא מקיים רצונו יתברך
 בלבישת ציצית ותפילין וכו', ומאיר נפשו באור
 ערבות מתיקות זיו השכינה, שהוא התלבשות ודעתו
 יתברך בתורה הקדושה, והוא ודעתו אחד, והיש
 שמחה בעולם כשמחה זו, שזוכה לקיים רצונו של
 מלך מלכי המלכים, הקדוש ברוך הוא, שהוא חי
 וקיים, ומדבק עצמו בדעתו הקדושה, כי התורה
 הקדושה היא דעתו יתברך ממש.

יח. מִחֲמַת שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְהַשְׁיגוֹ יְתַבְּרֶךָ בְּשׁוּם אֶפֶן בְּלִי כְּלִים וְצִמְצוּמִים, וְעַקֵּר הַכְּלִי וְהַצְּמִצּוּם הוּא שְׂמִיחָה, עַל־כֵּן מִתְגַּבֵּר הַבַּעַל־דָּבָר עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד לְהִרְחִיקוֹ מִמְצוֹת הַשְּׂמִיחָה, כִּי עַל־יַדֵּי שְׂמִיחָה אֶפְלוּ הַגְּרוּעֵי שְׂבִגְרוּעִים יָכוּל לְהַשְׁיגוֹ יְתַבְּרֶךָ, וְיָכוּל לְצַאת מִכָּל מִינֵי קִטְנוֹת וְחֲשֻׁכוֹת וְהִסְתָּרָה וְכוּ'. עַל־כֵּן כָּל הַחֲפִץ לְהַכְּנִס אֶל תּוֹךְ שְׂעִרֵי הַקְּדוּשָׁה וְלִזְכוֹת לְצַאת מִמְקוֹמוֹ הַמְּגֻנָּה וְכוּ', שְׂנַפֵּל לְשֵׁם וְכוּ', וְרוֹצֵה לְהַשְׁיגוֹ יְתַבְּרֶךָ, יְתַגַּבֵּר בְּכָל הַפְּחוֹת לְהִיּוֹת אִךְ שְׂמִיחָתָא תָּמִיד, וְיַעֲשֶׂה כָּל־מִינֵי פְעֻלוֹת שְׂבַעְעוֹלָם לְהִיּוֹת שְׂמִיחָתָא תָּמִיד.

יט. עַקֵּר הַשְּׂמִיחָה הִיא מָה שְׂיִוָּדַעִין וּמֵאֲמִינִין בּוֹ יְתַבְּרֶךָ, שֶׁהוּא יְתַבְּרֶךָ פֶּעַל וְעֲשֶׂה הַכֹּל; וְכִפִּי שְׂזוּכָה כָּל אָדָם לְהַמְשִׁיךְ אֶל עֲצָמוֹ יְדִיעָה וְהַשְׁגָּה זוֹ, אֲשֶׁר אֵין בְּלִעְדָּיו יְתַבְּרֶךָ כָּלֵל, וְהַכֹּל נַעֲשֶׂה רַק מִמְּנוֹ יְתַבְּרֶךָ,

”מקור השמחה”

ואינו תלוי בשום בעל־בחייה, כמו־כן נכנס בהאדם השמחה האמתית, ונתלהב לבו באור גלוי השמחה, שהיא עקר המתיקות והנעם להתענג בזיו אורו יתברך.

כ. השמחה מצמצם את אורו יתברך, עד שגם קטן ופחות וירוד, שפל ונבזה וכו', גם־כן ישיגו יתברך בהדרגה ובמדה; ועל־כן, אם האדם מחזק עצמו באיזו מדרגה ונפילה וירידה שרק יהיה, וגם שם הוא מחזק עצמו להיות בשמחה עצומה, על־ידי־זה יזכה, שיאיר לו גם במקומו אורו יתברך ועל־ידי־זה יזכה לצאת ממקומו ושפלותו וקטנותו וכו', כי העקר תלוי במדת השמחה. כל מה שיתחזק את עצמו להיות תמיד שמח, על־ידי־זה נעשה כלי לקבל האורות הרוחניות, שפע גלוי אור הכתר.

כא. ”ונפשי תגיל בה”, תשיש בישועתו” (תהלים ל"ה).
 על־פי רב אף שהשם־יתברך ממשיך על האדם ישועות - אינו מרגיש, וכעין שאמרו חז"ל (נדה לא):

”מִקּוֹר הַשְּׂמֵחָה”

’אֵין בְּעַל הַנֶּסֶם מִכִּיר בְּנֶסֶוֹ, וְכָל זֶה - מֵרַב הָעֲצָבוֹת
וְהָעֲצָלוֹת, שֶׁנוֹפֵל עַל הָאָדָם בְּכָל פַּעַם, עַד שֶׁנִּתְעַקֵּם
וְנִתְמָרַר לְבָבוֹ, וְאִינוֹ מְרַגֵּישׁ גַּם בְּשָׂעָה שֶׁבָּאָה לוֹ
אִיזוֹ יְשׁוּעָה, אַךְ כְּשֶׁאָדָם זוֹכֶה שֶׁנִּפְשׁוֹ מְשֻׁמַּחַת
תָּמִיד בּוֹ יִתְבַרֵּךְ, וּמִחֵיָה אֶת עֲצָמוֹ עִם נִקְדַּת הָאֱמוּנָה
שֵׁישׁ בּוֹ, וְיִוָּדַע שֶׁאֵין בְּלִעְדָיו יִתְבַרֵּךְ, אֲזוֹ דִּיקָא זוֹכֶה
לְשׁוֹשׁ בִּישׁוּעָתוֹ. אֲשֶׁרִי הַזּוֹכֶה לְשִׁמְחָה בּוֹ יִתְבַרֵּךְ, עַד
שֶׁיִּרְגִישׁ בְּכָל פַּעַם גְּדֹל הַיְשׁוּעוֹת, שֶׁהַשֵּׁם־יִתְבַרֵּךְ
עוֹשֶׂה עִמּוֹ בְּכָל יְעַת וְרָגַע וְדָקָה מִמָּשׁ, כִּי
(פְּרָשָׁה ב', סִימָן ל"ז) 'עַל כָּל נְשִׁימָה וְנְשִׁימָה תִּהְלַל יְהוָה'.

(מדרש רבה, ואתחננו

כב. עֵקֶר שְׂרֵשׁ הַשְּׂמֵחָה בְּאַמַּת נִמְשָׁךְ מְשֻׁמַּחַת
הַשֵּׁם־יִתְבַרֵּךְ, שֶׁזֶהוּ עֵקֶר הַשְּׂמֵחָה בְּאַמַּת, כִּי בְּאַמַּת
לְאַמַּתוֹ אֵין שׁוֹם שְׂמֵחָה בְּעוֹלָם, כִּי אִם כְּשֶׁזּוֹכִין
לְהֶאֱמִין בּוֹ יִתְבַרֵּךְ וְלִידַע מִמֶּנּוּ יִתְבַרֵּךְ, שֶׁזֶהוּ עֵקֶר
הַחַיִּים הָאֱמִתִּיִּים לְכָל אֶחָד וְאֶחָד כְּפִי מְדַרְגָתוֹ וְכְפִי
הַשְּׂגָתוֹ וְכְפִי הַבְּנָתוֹ; וְכָל מֵה שֶׁזּוֹכֶה לְהִתְוַדַּע עִמּוֹ
יִתְבַרֵּךְ יוֹתֵר, נִכְנָס בּוֹ עֲרָבוֹת מְתִיקוֹת הַשְּׂמֵחָה, וְרַק
זֶה נִקְרָא שְׂמֵחָה, כְּשֶׁמִּתְדַּבֵּק עִצְמוֹ בּוֹ יִתְבַרֵּךְ, וְכִמוֹ

”מְקוֹר הַשְּׂמִיחָה”

שְׁנֵאמַר (תהלים ל"ג) : "כִּי בּוֹ יִשְׂמַח לְבַנּוֹ". כִּי 'בוֹ' דִּיקָא 'יִשְׂמַח לְבַנּוֹ', כִּי אֵין שׁוּם שְׂמִיחָה אַחֲרַת בְּאַמַּת חוּץ מִזֶּה. וְדָבָר זֶה אֵי אֶפְשָׁר לְבָאֵר כָּלֵל, לֹא בַּפֶּה וְלֹא בְּכֹתֵב, כִּי הוּא רַק לְכָל חַד כְּפוּם מַה דְּמַשְׁעֵר בְּלַבִּיָּה.

כג. אָסוּר לְהַסִּיחַ דַּעַת אֶפְלוּ רַגַע אֶחָד מִהַשְּׂמִיחָה הָאֵמְתִית לְשִׂמְחָה בּוֹ יִתְבָּרַךְ, וְעַם הַנְּקֻדָּוֹת טוֹבוֹת שְׂיִשׁ בּוֹ מְנַקְדֵּת הַיְהוּדוֹת, שְׂזוּכָה לְקַיִם מְצוּוֹתָיו יִתְבָּרַךְ בְּכָל

יּוֹם וַיּוֹם, וְ"שְׁלֹא עֲשֵׂנִי גוֹי", שֶׁהוּא הַשְּׂמִיחָה הָאֵמְתִית

וְהַנְּצָחִית, וְשִׂמְחָה זֹו אֵי אֶפְשָׁר לְבַטֵּל וּלְבַלְבֵּל, כִּי דָבָר זֶה לֹא נַעֲשֶׂה מְבַחֲרֵת עֲצָמוֹ, רַק בְּרוּךְ הוּא יִתְבָּרַךְ, שְׁבָרְאוּ מְזַרַע יִשְׂרָאֵל, וּבְשִׂמְחָה זֹו יְכוּלִים לְהַחֲיוֹת אֶת עֲצָמוֹ כָּל יְמֵי חַיָּיו, וְכָל מַה שְּׂמִיחָהּ וּמְחִזֵּק אֶת עֲצָמוֹ עִם "שְׁלֹא עֲשֵׂנִי גוֹי", כְּמוֹכֵן מִמְּשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ קִדְשַׁת הַיְהוּדוֹת, וְהוּא מְרַגֵּישׁ שֶׁהוּא יְהוּדִי, וְאָמְרוּ חַז"ל (מגלה י"ג) : 'כָּל הַכּוֹפֵר בְּעֵבוֹדָה זָרָה נִקְרָא אִישׁ יְהוּדִי' - כִּי בְּזֵה שְׂמִיחָה עֲצָמוֹ בַּיְהוּדוֹתוֹ שֶׁהוּא יְהוּדִי, עַל־יְדִיזָה מְגַלָּה

”מִקּוֹר הַשְּׂמֻחָה”

וּמִפְּרִסָּם פְּנִימִיּוֹת תְּשׁוּקַת לְבוֹ אֱלֹוֵי יִתְבָּרַךְ, וְאִיךְ
שְׂמֵאֲמִין בְּאַחֲדוֹת הַבוֹרָא יִתְבָּרַךְ שֶׁהוּא מְמַלֵּא כָּל
עֲלָמִין וְסוּבֵב כָּל עֲלָמִין, וְאִין שׁוּם מְצִיאוֹת בְּלַעֲדֵיו
יִתְבָּרַךְ כָּלֵל.

כד. כְּשֶׁאָדָם מְרַגֵּיל עֲצָמוֹ לְהִיּוֹת תָּמִיד בְּשְׂמֻחָה, אֲזִ
זוֹכֵה שְׂיֵשׁ לוֹ כַּח הַמוֹשֵׁף, שְׂבִנֵי אָדָם נִמְשָׁכִים אֵלָיו
כְּמוֹ מַגְנֵט, כִּי עַל רֹב הָעוֹלָם עוֹבֵר מְרִירוֹת וְצָרוֹת
הַרְבֵּה, וְסוּבְלִים יְסוּרִים וְעִקְמִימִיּוֹת וּבְלִבּוּלִים רַבִּים
בְּדַעְתָּם, וְאִין לָהֶם שׁוּם עֲצָה אִיךְ לְצַאת מִזֶּה,
וּכְשָׁבֵא אִישׁ יִשְׂרָאֵלִי עִם פָּנִים שׁוֹחֲקוֹת. וְשְׂמִחָה
וְעֲלִיזוֹ מְאֹד, עַל־יְדִי־זֶה הֵם נִמְשָׁכִים תַּכְּפִּיּוֹמִיד אֵלָיו,
וּמְחַפְּשִׁים אֲצֵלוֹ עֲצוֹת אִיךְ לְהַפְטִיר מְצָרוֹתֵיהֶם
וְהַרְפֵּתָקְאוֹתֵיהֶם.

כה. צְרִיךְ לְמָסֹר אֶת נַפְשׁוֹ לְהִיּוֹת בְּשְׂמֻחָה תָּמִיד,
וְלֹא לְהִנָּיֵחַ אֶת הָעֲצָבוֹת אֲצֵלוֹ אֲפִלוֹ כְּרַגַּע, ”כִּי
עֲצָבוֹת הֵיא הַסְטֵרָא־אַחְרָא, וְהַשְּׂמִי־יִתְבָּרַךְ שׁוֹנֵא
אוֹתָהּ, וְתַכְּפִיּוֹמִיד כְּשֶׁאָדָם רוֹצֵה לְהִיּוֹת אִישׁ כָּשֵׁר,
עֲבָרָה גְדוֹלָה כְּשֶׁהוּא בְּעֲצָבוֹת”, (עין לְקוּטִי־מוֹהַר”ו חֶלֶק ב' סִימָן מ"ח)

”מקור השמחה”

וְאִם שְׂמֵחַ אֶחָד בּוֹעֵר לְבוֹ מְאֹד מְאֹד, וְרוֹצֵה לְהִיטֵל
 אִישׁ כָּשֶׁר וְלָבוֹא אֶל שְׂלֵמוֹתוֹ, אֲף־עַל־פִּיכֵן הַהֶכְרַח
 לְחִכּוֹת כִּי (יומא ל"ח) : ”הֵבֵא לְטַהַר מְסִיעֵינּוּ אוֹתוֹ
 וְאוֹמְרִים לוֹ: הַמֵּתִין”, וְאִזּוֹ, בְּשַׁעַת הַמִּתְנַהֵּץ צְרִיכִים
 חֲזוֹק גָּדוֹל מְאֹד מְאֹד לְבָלִי לִפְלֵ בְדַעְתּוֹ, יִהְיֶה אִיךָ
 שְׂיִהְיֶה, וַיִּחַכֶּה וַיִּקְוֶה וַיִּצְפֶּה, עַד שְׂיִגִיעַ יוֹם יְשׁוּעָתוֹ.
 וְשִׂמְעָתִי מֵרַבִּי לִוִי יִצְחָק בֶּנְדֵר ז"ל: מַה יַּעֲשֶׂה
 בְּזִמְנֵן הַהַמִּתְנַהֵּץ? יִרְבֶּה בְּתַפְלָה וְהַתְּבוּדוֹת, וַיִּרְקַד
 וְקוֹדֵדִים וַיִּשְׂמַח אֶת עַצְמוֹ, וְאִם שְׂבִין כָּךְ עוֹבְרִים
 יָמִים וְכוּ', וְאִינוֹ עוֹשֶׂה שׁוֹם דְּבָר, מַה בְּכָךְ, אֵל תִּפְלֵ
 בְּדַעְתְּךָ, רַק חֲזוֹק חֲזוֹק וְהַתְּחַזֵּק, כִּי בּוֹא יָבוֹא יוֹם
 יְשׁוּעָתְךָ.

כו. עַל־יְדֵי שְׂמֵחָה נִתְרַחֵב הַמַּחֲזִין, וְהוּא בְּחֹרֵץ
 מִמֶּשׁ, וְרַב בְּנֵי אָדָם שְׂמֵשׂעֲבָדִין אֶל עַסְקִיהֶם
 וְתַאוּתֵיהֶם, הַכֹּל מִפְּאֵת הָעֲצָבוֹת וְהַמָּרָה שְׂחוֹרָה
 שְׂיִשׁ לָהֶם, וְעַל־כֵּן הָעֶקֶר לַעֲשׂוֹת כָּל־מִינֵי פְעֻלוֹת
 שְׂבָעוּלָם לְשִׂמְחָה אֶת נַפְשׁוֹ, וַיִּרְקַד וַיִּגִּיל וַיִּשְׂמַח
 בְּשִׁירִים וְנִגּוּנִים לְהַחֲיוֹת אֶת עַצְמוֹ בְּכֹל מַה שְׂיָכוֹל,
 וְאֵל יִחַשֵׁב שְׂבֻזָּה שְׂמֵחָרָר וּמְשַׁבֵּר אֶת עַצְמוֹ עַל

כא "מְקוֹר הַשְּׂמִיחָה"

עוֹנוֹתָיו עוֹשֶׂה טוֹבָה לְנִשְׁמָתוֹ. אֲדַרְבֶּה, נוֹתֵן בְּזֶה כַח וְחַיּוֹת לְהַסְטֵרָא-אֲחָרָא, שְׁעָקֵר עֲנִיָּם הוּא מְרִירוֹת וְעֲצָבוֹת וּמְרָה שְׁחוֹרָה, וְעָקֵר בְּטוֹלָם הוּא רַק עַל-יְדֵי שְׁשׁוֹן וְשְׂמִיחָה, כָּל מֵה שְׂשִׂמְח בְּיוֹתֵר, כְּמוֹ-כֵן יִתְבַטְּלוּ מִמֶּנּוּ בְּיוֹתֵר כָּל-מִינֵי סְטֵרָא-אֲחָרָא וְחֻשְׁךָ, כִּי הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ הוּא מְקוֹר הַשְּׂמִיחָה, וְעַל-כֵּן כִּשֶׁהוּא בְּשְׂמִיחָה, אִזּוּ הוּא אֶצְלוֹ יִתְבָּרֵךְ מִמֶּשׁ.

כז. עַל-יְדֵי תַקְוָה הַשְּׂמִיחָה מוֹצִיא מֵעֲצָמוֹ כָּל-מִינֵי חֲצִיִּים שְׂיָרָה בּוֹ הַיֵּצֵר הָרַע, וְנִתְרַחֵץ מִצּוֹאת עוֹנוֹתָיו, וְכָל מֵה שְׂשִׂמְח בְּיוֹתֵר, מְעַלְתוֹ גְבוּהָה יוֹתֵר, וְזוֹכֶה שְׁנִתְכַפֵּר כָּל עוֹנוֹתָיו, כִּי הָעֲצָבוֹת בָּאִים מֵעוֹנוֹתָיו שֶׁל אָדָם, וְכָל הַדְּאָגוֹת וְהַפְּחָדִים בָּאִים מֵהַחֲטָאִים, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים ל"ח) : "אֲדָאֵג מִחֲטָאתִי", וּבְזֶה שְׂשִׂמְח אֶת עֲצָמוֹ הוּא מְבַטֵּל כָּל עוֹנוֹתָיו, וְעַל-כֵּן בְּזֶה יֵדַע הָאָדָם אִם נִתְכַפְּרוּ עוֹנוֹתָיו כְּבָר, אִם הוּא בְּשְׂמִיחָה, וְכֵן לְהַפּוֹךְ כָּל מֵה שְׂשִׂמְח בְּיוֹתֵר כְּמוֹ-כֵן יִזְכֶּה לְמַחִילַת עוֹנוֹת, כִּי זֶה תְּלוּי בְּזֶה, כְּפִי שְׂשִׂמְח בְּיוֹתֵר, כְּמוֹ-כֵן נִתְבַטְּל וְנִתְכַפֵּר עוֹנוֹתָיו, אֲשֶׁרִי

”מְקוֹר הַשְּׂמֻחָה”

הַזֹּכֶה לְהִיּוֹת תָּמִיד בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה, וְכִמוּ שֶׁהַזֶּהִיר רַבְּנוּ, ז”ל, אֶת כָּל אַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ לְהִיּוֹת תָּמִיד בְּשִׂמְחָה יְתָרָה, וְאָמַר (תַּיִ”מוֹהַר”ו סִימָן פ”ב): ‘אִם הֵייתֶם בְּשִׂמְחָה, הָיָה טוֹבָה גְּדוֹלָה לְהָעוֹלָם. אֲשֶׁרִי שְׂיֵאָחֵז בָּזֶה, וְאֵז טוֹב לוֹ בָּזֶה וּבְכָא לְנִצָּח.

כח. כְּשֶׁאָדָם מְדַבֵּק אֶת עֲצָמוֹ רַק בּוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְאֵינוֹ מְבַלְבֵּל עֲצָמוֹ מִשּׁוֹם בְּרִיָּה שְׂבָעוּלָם, אֵז זֹכֶה לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה וְרוֹגֵד וְקוֹדֵדִים וְחֵי חַיִּים טוֹבִים כְּמוֹ הַתָּם הַקְּדוֹשׁ, שֶׁהָיָה רָגִיל לֹאמֹר: ”זֶה מַעֲשֵׂה שְׁלוֹ, וְזֶה

מַעֲשֵׂה שְׁלִי” (עַן סִיפּוּרֵי־מַעֲשִׂיּוֹת מַעֲשֵׂה ט’), וְעַל־יְדִי־זֶה הָיָה תָּמִיד בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה, אֲבָל לֹא כֵן הֶחֱכַם, תָּמִיד חָשַׁב מֵאַחֲרֵים, וְעַל־כֵּן הָיָה תָּמִיד בְּמִרְיוֹת, וּלְבַסּוֹף נָפַל בְּשֵׂאוֹל תַּחֲתִית וּמִתְחַתֵּיו.

כט. רַבְּנוּ ז”ל, גָּלָה אֲשֶׁר הָעֵקֶר הוּא שִׂמְחָה לְשִׂמְחָה אֶת נַפְשׁוֹ בְּכָל מִינֵי עֲצוֹת שְׂבָעוּלָם, וְתָמִיד לְשִׁיר לְעֲצָמוֹ נְגוּנִים שֶׁל שִׂמְחָה, שֶׁעַל־יְדִי־זֶה נִתְרַחֲבִים מִחוּ וְדַעַתּוֹ, וְזֹכֶה לְיִשׁוּב הַדַּעַת וְדִבְקוֹת הַבּוֹרָא יִתְבָּרֵךְ, וְגַם זֹכֶה לְשִׂמְרֵת הַבְּרִית, כִּי (לִיקוּטֵי־מוֹהַר”ו חֵלֶק א’ סִימָן

קס"ט): 'עָקַר פָּגַם הַבְּרִית נִמְשָׁךְ מֵעֲצָבוֹת וּמְרָה שְׂחֹרָה', וּכְשֶׁאָדָם תָּמִיד בְּשִׂמְחָה וּבְפָנִים שׂוֹחֲקוֹת, עַל־יְדֵי־זֶה בְּנִקְל לֹ לְשַׁפֵּךְ שִׂיחַ וּתְפִלָּה אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ בְּלִשׁוֹן שְׂרָגִיל בּוּ, וְעַל־כֵּן יַעֲשֶׂה כָּל־מִינֵי פְעֻלוֹת שְׂבָעוּלָם לְזָכוֹת לְהַגִּיעַ לְהַמְדִּירָה הַכִּי גְבוּהָה הַזֶּה - שְׂמֵחָה, וּבְפָרֵט בְּשַׁעַה הַתְּפִלָּה צָרִיכִים בְּיוֹתֵר לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה, כִּי (עֵין שַׁעֲרֵי־הַכּוֹנֵנוֹת, דְּרוֹשֵׁי בְּרִכּוֹת־הַשְּׂחָר) 'בְּשַׁעַת הַתְּפִלָּה נִמְשָׁכִים אִוְרוֹת עֲלִיוֹנִים, וְעַל־יְדֵי עֲצָבוֹת וּמְרִירוֹת אֵין לֹ כָּלִים כָּלֹ לְקַבֵּל', וְעַל־כֵּן תִּכְרָה־וּמִיד אַחַר הַתְּפִלָּה. אוֹ עַל־פִּי רַב גַּם בְּתוֹךְ הַתְּפִלָּה, יִתְקַרֵּר וְנוֹפֵל בְּדַעְתּוֹ, רַחֲמָנָא־לְצַלָן, וְעוֹבֵר עָלָיו מַה שְּׂעוֹבֵר וְכוּ', וְעַל־כֵּן, אָחִי, עֲשֵׂה כָּל־מִינֵי פְעֻלוֹת שְׂבָעוּלָם לְשִׂמְחַת נַפְשְׁךָ בְּכָל מַה דְּאֶפְשָׁר בְּשַׁעַת הַתְּפִלָּה, וְאִזּוֹ יִתְרַחֲבוּ מַחֲיָךְ וְתִזְכָּה לְקַשֵּׁר אֶת הַמַּחְשָׁבָה אֶל מְזֻמּוֹרֵי הַתְּפִלָּה, שְׂאִז נַעֲשֶׂה הַכְּלִי לְקַבֵּל הַשִּׁפְעַע.

ל. כָּל חַיּוֹת הָאָדָם תָּלוּי כְּפִי רוּחַ הַשְּׂמֵחָה שִׂישׁ בּוּ, וְכָל מִי שְׂמִכְנִיס בּוּ רוּח־חַיִּים, שֶׁהוּא רוּחַ הַצְּדִיק הָאֱמֵת, שֶׁהוּא מְקוֹר הַשְּׂמֵחָה, כְּמוֹכֵן זֹכָה לְחַיּוֹת

”מְקוֹר הַשְּׂמֵחָה”

חַיִּים טוֹבִים וְנִעְיָמִים, אֲבָל בְּאֵם, שְׂחָס וְשָׁלוֹם,
 מִתְנַגֵּד עַל הַצְּדִיק הָאֵמֶת, אִז שׁוֹרָה בּוֹ רוּחַ הָעֲצָבוֹת,
 שֶׁהוּא רוּחַ הַסְּטֵרָא-אֲחֵרָא, שֶׁהוּא מְקוֹר הַמְרִירוֹת,
 וְחַי חַיִּים מְרִים וּמְרוֹרִים, רַחֲמָנָא-לְצַלָּן. וְעַל-כֵּן מִי
 שְׁרוּצָה לְחַיּוֹת חַיִּים טוֹבִים וְנִעְיָמִים, יִשְׁתַּדֵּל
 לְהִתְקַרֵּב בְּאֵמֶת אֶל הַצְּדִיק הָאֵמֶת, וְיִקְבֹּל מִמֶּנּוּ רוּחַ-
 חַיִּים (עַיֵן לְקוּטִי-מוֹהַר"ו חֵלֶק א' סִימֵן ח'), וְיִזְכֶּה לְחַיּוֹת בְּכָל פַּעַם חַיִּים
 חֻדָּשִׁים, וְיִהְיֶה תָמִיד בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה, כִּי הוּא בֶן
 הַשְּׂמֵחָה, אֲשֶׁר מִמֶּנּוּ נִמְשָׁךְ מְקוֹר הַשְּׂמֵחָה לְיִשְׂרָאֵל.

לא. עַל-יְדֵי עֲצָבוֹת נִתְקַטְּן וְנִתְצַמְצַם הַדַּעַת, וְנוֹפֵל
 בְּקִטְנוֹת, וְחוֹשֵׁב בְּכָל פַּעַם אוֹלֵי חֲבֵרוֹ נוֹטֵל אֵיזָה
 דָּבָר

הַשֵּׁיף לוֹ. אוֹלֵי בְּשִׁבִיל חֲבֵרוֹ אֵינּוּ יְכוּל לְהִתְנַשְּׂאוֹת,
 אוֹ אִם לֹא הָיָה חֲבֵרוֹ, הָיָה יְכוּל לְהִתְעַשֵּׂר אוֹ
 לְהִתְגַּדֵּל

וְכַדוּמָה, כָּל אֶחָד לְפִי דְמִיוֹנוֹ, אֲבָל תִּכְף-וּמָיד
 כְּשִׁזּוּכָה לָבוֹא אֶל הַשְּׂמֵחָה הָאֵמֶתִית לְשִׂמְחָה בּוֹ
 יִתְבָּרֵךְ, וְחוֹקֵק בְּדַעְתּוֹ שְׂאִין שׁוֹם מְצִיאוֹת בְּלִעְדָּיו
 יִתְבָּרֵךְ כָּלֵל, וְהַכֹּל לְכָל מְשַׁנַּח בְּהַשְּׁגָחָה פְּרִטִי

כה "מְקוֹר הַשְּׂמִיחָה"

פְּרָטִיִּים. (ימא ל"ח) : "אֵין אָדָם נוֹגַע בְּמָה שְׂמוּכָן לְחֵבְרוּ, וְאֵין מְלָכוֹת נוֹגַעַת בְּמְלָכוֹת חֻבְרָתָהּ אֲפֹלוּ כְּמֵלֵא נִימָא", אַז דִּיקָא נְתַרְחַב מַחוּ וְדַעְתּוּ וְאִינוּ מְבַלְבֵּל אֶת עֲצָמוּ כְּבָר מְשׁוּם דְּבָר וּמְשׁוּם בְּרִיָּה, כִּי מַה יַעֲשֶׂה לוֹ אָדָם וְשׁוּם בְּרִיָּה לֹא יְכוּלָה לְקַחַת דְּבָר הַשְּׂיָדָּ לּוֹ, כִּי הַפֵּל מְמַנּוּ יְתַבְרָךְ, כִּי (בְּרֻכּוֹת נ"ח) : "אֲפֹלוּ רִישׁ גְּרֵגוּתָא מִן שְׂמִיָּא מוֹקְמִינָן לֵיהּ".

לב. כְּשֶׁאָדָם בְּשִׂמְחָה, אַז בְּנִקְל לּוֹ לַעֲבֹר עַל הַפֵּל, כִּי הַשְּׂמִיחָה מְרַחֶבֶת אֶת הַדַּעַת, וְזוֹכָה לְהִתְבּוֹנֵן אֲשֶׁר אֵין שׁוּם מְצִיאוֹת בְּלַעֲדֵיו יְתַבְרָךְ כָּלֵל. וְאֲפֹלוּ מַה שְׁעוֹבֵר עָלָיו מִבְּעַל־בְּחִירָה, שְׂמִקְפַּח פְּרִנְסָתוֹ וּמְצַעְרוֹ בְּחֵרוּפִין וְגִדּוּפִין, יוֹדַע שֶׁהַפֵּל בְּרִצּוֹנוֹ יְתַבְרָךְ, אֲשֶׁר נִתְלַבֵּשׁ בְּזֶה הָאָדָם, וְעַל־כֵּן רַץ תַּכְּרִימִיד עַד הַמַּכְהוּ וּמִתְנַפֵּל לְפָנָיו בְּשִׁבְרוֹן לְבוֹ, וּמְפָרֵשׁ כָּל שִׁיחָתוֹ אֵלָיו יְתַבְרָךְ, כִּי עַל־יְדֵי שְׂמִיחָה בְּנִקְל לְיַחַד לַעֲצָמוּ מְקוֹם פְּנוּי, שְׂאִין שָׁם בְּנִי־אָדָם, וּיְפָרֵשׁ כָּל שִׁיחָתוֹ וְכָל מַה שְׁעוֹבֵר עָלָיו אֵלָיו יְתַבְרָךְ, כְּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ עִם רַעְהוּ, אֲשֶׁר דְּבָר זֶה הוּא הַשְּׂעֵר וְהַפֶּתַח לְהַכְנִס אֵלָיו

יְתַבְרָךְ. (עין לקוטי־מוֹהַר"ו חֶלֶק ב' סִימָן פ"ד).

”מִקּוֹר הַשְּׂמִיחָה”

לג. ”יְשִׁישׁוּ וַיִּשְׂמְחוּ בָּךְ כָּל מְבַקְשֶׁיךָ” (תהלים מ'), כָּל הַמְּבַקֵּשׁ וּמְחַפֵּשׂ אַחֲרָיו יִתְבָּרֵךְ. צָרִיךְ תָּמִיד לְהִיּוֹת בְּשִׂשׁוֹן וְשִׂמְחָה, וְעַל־יְדֵי־זֶה וַיִּקָּא יִזְכֶּה שִׂמְשֶׁךְ עָלָיו שִׁפְעַ קֹדֶשׁ אִוֵּר רוּחָנִי, גְּלוּי אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, כִּי הַשְּׂמִיחָה הִיא כְּלִי לְקַבֵּל אִוֵּר הָעֲלִיוֹנִים. אֲשֶׁר־יִהְיוּ לְזוֹכֵה לְשִׂמְחַת תָּמִיד.

לד. תַּעֲשֶׂה כָּל־מִינֵי פְעֻלוֹת שְׂבָעוּלָם לְרַחֵק מִמֶּךָ הָעֲצָבוֹת וְהַמְרִירוֹת, וּכְדָאֵי לְבָלוֹת עַל זֶה שָׁעוֹת שָׁעוֹת

וְלִשְׁמַע כְּלִי זָמֵר, כִּי הָעֲצָבוֹת וְהַמְרִירוֹת מְכַלִּים אֶת הָאָדָם לְגַמְרֵי, וּמְבִיאִים אוֹתוֹ לְיַדֵּי שְׂגָעוֹן מִמָּשׁ, רַחֲמָנָא־לְצַלָּן, וְכָל הַמְּשַׁגְּעִים, עֵקֶר הַשְּׂגָעוֹן שֶׁלָּהֶם בָּא מִרְבוּי דְאָגוֹת וּמְרִירוֹת, וְעַל־כֵּן רַב הַמְּשַׁגְּעִים הֵם תָּמִיד בְּעֲצָבוֹת וּבְמְרִירוֹת גָּדוֹל, עַד שֶׁאֵי אֶפְשָׁר כְּבָר לְהַחֲיוֹתָם וּלְחַזְקָם, כִּי נִפְלוּ כְּבָר בְּדַעְתָּם מְאֹד, וְהֵם בְּעֲצָמָם לְאַחַר יְאוּשׁ, רַחֲמָנָא־לְצַלָּן, עַד שֶׁמָּזָה בָּא, רַחֲמָנָא־לְצַלָּן, שֶׁהִרְבֵּה מְשַׁגְּעִים מְאַבְדִים אֶת עֲצָמָם לְדַעַת, הַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ יְרַחֵם, אֲבָל כְּשֶׁתְּרַגְּלִיל אֶת עֲצָמְךָ

כז "מְקוֹר הַשְּׂמִיחָה"

רק להיות תמיד בשמחה עצומה, ותשמע כלי זמר, אז ימשך עליך רוח טהרה ושפע הודעת; ועל־כן הנביאים ובני הנביאים שמעו תמיד כלי זמר, כי עקר השפעת הנבואה בא עליהם רק על־ידי שמיעת כלי זמר, ונשלים דעתם, וזה שנאמר אצל שאול (שמואל א', ט"ז): "ורוח ה' סרה מעם שאול ובעתתו רוח רעה מאת ה'". ויאמרו עבדי שאול אליו: הנה נא רוח אלקים רעה מבעתך, יאמר נא אדננו, עבדיך לפניך יבקשו איש ידע מנגן בפנור והיה בהיות עליך רוח אלהים רעה ונגן בידו וטוב לך וגו', והיה בהיות רוח אלהים אל שאול ולקח דוד את הפנור ונגן בידו ורוח לשאול וטוב לו וסרה מעליו רוח הרעה", כי על־ידי הנגונים והזמירות זוכה לזכך את מחו, ומתברר הרוח טובה מהרוח רעה. על־כן תרגיל את עצמך תמיד רק בכלי זמר, ותשמח בו יתברך, שנבראת מזרע ישראל.

לה. כל הצלחת דוד המלך היה שזכה להיות תמיד בשמחה, והיה משמח גם את אחרים, עד שנקרא

”מְקוֹר הַשְּׂמֵחָה”

בַּזֶּהָר הַקָּדוֹשׁ ”בְּדַחָא דְמִלְכָא”, כִּי הַכְּנִיס שְׂמֵחָה גַם
בְּכָל הָעוֹלָמוֹת; וּמִתְקַף דְּחֻקוֹתוֹ וְצָרוֹתָיו וְיִסּוּרָיו,
שְׁעָבַר עָלָיו כָּל יָמָיו, שְׂרָדְפוּהוּ בְּחֻנָּם, עַל לֹא דָבַר,
וְדָבְרוּ עָלָיו מֵה שְׂרָדְבוּ, עַד שְׂרָצוּ לְפָסְלוֹ לְגַמְרֵי
מִלְבוּא בְּקֶהֱל וְכוּ', בְּרַח תָּמִיד אֶל ”מְקוֹר הַשְּׂמֵחָה”,
וְהָיָה שָׂר שִׁירוֹת וְתִשְׁבָּחוֹת לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא,
כְּמוֹבָא בַּזֶּהָר הַקָּדוֹשׁ (פֶּרֶשֶׁת תְּרוּמָה ק"מ): 'וְדוֹד, אֶף-עַל-גַּב
דְּקָא רַדְפֵי אֲבִתְרִיה וְהוּה בְּצַעְרִיה לֹא הוּה שְׂבִיק
שִׁירִין וְתוֹשְׁבֵיחֵן מִפּוּמִיָּה וְלִשְׁבָּחָא לְמֵאֲרִיה עַל כְּלָא'
וְכוּ', עֵינֵי שָׁם. וְדִיקָא עַל-יְדֵי-זָה זָכָה לָבוּא לְמִדְרַגְתּוֹ.
וְכֵן עָלָה בְּכָל פַּעַם מִדְרַגָּא לְדְרַגָּא, כִּי הַשְּׂמֵחָה
מְעַלָּה אֶת הָאָדָם עַד אֵין סוּף, עַד שְׂיָבוּא אֶל הַמְּלָךְ
מִלְכֵי הַמְּלָכִים, הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, בְּלֵב אֲמֵת,
וְכְמוֹבָא (סְפוּרֵי-מַעֲשִׂיֹת, מַעֲשֶׂה ט') מֵהֶתֶם הַקְדוּשׁ, שְׂדִיקָא עַל-יְדֵי
שְׁהָיָה תָמִיד בְּשְׂמֵחָה, וְהִחְיָה אֶת עַצְמוֹ עִם כָּל נִקְדָּה
וְנִקְדָּה שְׁהָיָה בּוֹ דִיקָא עַל-יְדֵי-זָה עָלָה וְנִתְעַלָּה עַר
שְׂזָכָה לָבוּא אֶל הַמְּלָךְ בְּעַצְמוֹ וּלְדַבֵּר עִמוֹ פָּנִים אֶל
פָּנִים וְכוּ', וְדוֹק וְתִמְצָא קַל.

לו. "כִּי כָלוּ בִיגוֹן חַיֵּי וּשְׁנוֹתַי בְּאַנְחָה" (תהלים ל"א) עַל-
 יְדֵי עֲצָבוֹת וּמְרִירוֹת וַיִּגּוֹן וְאַנְחָה הָאָדָם מְכַלָּה אֶת
 חַיָּיו. וְאָמַר רַבֵּנוּ ז"ל, (עין לקוטי"מוהר"ן חלק ב' סימן כ"ד) שְׂכַל
 הַחוֹלָאוֹת גַּם בְּגִשְׁמִיּוֹת בָּאִים רַק מֵרַב יָגוֹן וְאַנְחָה
 וְעֲצָבוֹת, וּמְכַל־שֶׁכֶן בְּרוּחַנִיּוֹת מְאַבֵּד אֶת יְמֵי חַיָּיו
 וּשְׁנוֹתָיו, כִּי הָעֲצָבוֹת וְהַמְרִירוֹת מְכַלָּה אֶת הַפְּחוֹת
 שֵׁישׁ בְּכָל אָדָם וְאָדָם, וְכַל־כֶּף מֵרַעַד שְׂאוֹמֵר בְּנִפְשׁוֹ
 הַלֹּאִי הֵייתִי כְּבָר מֵת וְכו'. וְכָל זֶה גוֹרֵם הָעֲצָבוֹת
 וְהַמְרִירוֹת וְעַל־כֵּן מִי שְׂרוּצָה לְהַרְגִישׁ נְעִימוֹת בְּחַיִּים,
 יַעֲשֶׂה כָל־מִינֵי פְעֻלוֹת שְׂבָעוּלָם לָבוֹא אֶל מִדַּת
 הַשְּׂמֵחָה, שֶׁהִיא הָעֵקֶרִית בְּרוּחַנִיּוֹת וּבְגִשְׁמִיּוֹת.

לז. בְּכָל יוֹם וּבְכָל עֵת וּבְכָל שָׁעָה מְתַגַּבֵּר וּמְתַפְּשֵׁט
 עַל כָּל־אָדָם הָעֲצָבוֹת וְהַמְרִירוֹת, הֵן מְצַד דִּחְקוֹת
 פְּרִנְסוֹתוֹ וְהֵן מְצַד הַרְפַּתְקָאוֹת וְיִסוּרִים שֵׁישׁ לוֹ מִבְּנֵי־
 אָדָם וְהֵן מִמָּה שֶׁעוֹבֵר עָלָיו בְּרוּחַנִיּוֹת, שֶׁנִּחְלַשׁ דַּעְתּוֹ
 בְּכָל פַּעַם וְכו'. עַל־כֵּן צָרִיךְ לְהִיּוֹת "בְּרִיָּה" וְלַהֲפֹךְ
 תָּמִיד אֶת הַיָּגוֹן וְאַנְחָה לְשְׂמֵחָה עֲצוּמָה, וְאֵל יִכְנִיס
 אֶצְלוֹ הָעֲצָבוֹת וְהַמְרִירוֹת אֶפְלוֹ רָגַע אַחַד, וַיֵּשׁ כַּחַ
 בַּיָּד כָּל אַחַד וְאַחַד לְסֵלֶק וּלְגַרֵשׁ מִמֶּנּוּ הָעֲצָבוֹת

"מִקּוֹר הַשְּׂמִיחָה"

וְהַמְרִירוֹת, וְהַעֲקָר לֹא לְהִיּוֹת עֲצֵל בְּמִצּוֹת הַשְּׂמִיחָה, שֶׁהִיא הַמִּצְוָה הָעוֹלָה עַל כָּל הַמִּצְוֹת, כִּי הַשְּׂמִיחָה בְּאַלְקוּתוֹ יִתְבָּרַךְ, שֶׁשְּׂמִיחָה אֶת עֲצָמוֹ שֶׁנִּבְרָא מִזֶּרַע יִשְׂרָאֵל וּמֵאַמִּין בּוֹ יִתְבָּרַךְ, זֶה עוֹלָה עַל הַכֹּל.

לח. כָּל מִי שֶׁשְּׂמִיחָה יוֹתֵר, מַעֲלָתוֹ גְּדוּלָה יוֹתֵר, כִּי עַל-יְדֵי שְׂמִיחָה זוֹכִים לְיִשׁוּב הַדַּעַת וּלְלֵב רָחֵב, וְזוֹכִים לַעֲבֹר עַל הַכֹּל כִּי הַשְּׂמִיחָה פּוֹתַחַת שְׁעָרִים חֲדָשִׁים בְּהֶאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, וְזוֹכֵה לְהַמְשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ עֲרֵבוֹת

נֵעֵם זִיו חַיּוֹת אֱלֻקוּתוֹ יִתְבָּרַךְ וּבִיּוֹתֵר צְרִיכִים לְשְׂמִיחָה בְּשַׁעַת הַתְּפִלָּה, שָׂאז הוּא זְמַן הַמְּשַׁכֵּת הַמַּחֲזִין, וְכֵן בְּשַׁעַת לְמוֹד תּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה. אֲשֶׁרִי הַזּוֹכֵה לְשְׂמִיחָה תָּמִיד.

לט. עֲצָבוֹת הוּא אָרֶס רַע, אֲשֶׁר תִּכְרֶה-וּמָיֵד שְׁנֹכְנִים בְּאָדָם, אִז מִתְּפַשֵּׁט בְּכָל קוּמָתוֹ, וּצְרִיכִים אַחֲרֵי-כֵן רַחֲמִים רַבִּים שְׁיֻכַּל לְסַלְקוֹ וּלְבַטְלוֹ וּלְגַרְשׁוֹ מִמְּנוֹ. וְעַל-כֵּן הֶחֱכָם, עֵינָיו בְּרֹאשׁוֹ, עוֹשֶׂה כָּל-מִינֵי פְּעֻלוֹת שְׂבָעוֹלָם, שְׁלֹא יִכָּנֵס אֲצֻלוֹ שׁוֹם עֲצָבוֹת וּמְרִירוֹת,

לא "מְקוֹר הַשְּׂמִיחָה"

יְהִי אֵיךְ שְׂיִהְיֶה, וְאֶפְלוּ שְׂעוּבֵר עָלָיו מֶה שְׂעוּבֵר,
צָרִיךְ תָּמִיד לְזָכֹר כִּי לֹא לְעוֹלָם יִחְיֶה הָאָדָם, וְעַל־כֵּן
מֶה לָּךְ לְדַאֵג וּלְהִתְעַצֵּב עַל עוֹלָם שְׂאִינוּ שְׂלָךְ. (אִיּוֹב א') :
ה' נָתַן וְה' לָקַח, יְהִי שֵׁם ה' מְבָרָךְ (מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם).

מ. שְׂמִיחָה הִיא מְקוֹר הַקְּדוּשָׁה, וְכָל מֶה שְׂשִׂמְח
בְּיוֹתֵר, כְּמוֹכֵן יִזְכֶּה, שְׂשִׂמְשֵׁךְ עָלָיו יוֹתֵר קְדוּשָׁה וְדַעַת
לִיַּדַע וּלְהוֹדִיעַ וּלְהוֹדֵעַ, כִּי אֵין שׁוּם מְצִיאוֹת בְּלַעֲדָיו
יִתְבָּרָךְ כָּלֵל, וְאִיהוּ מְמַלֵּא כָּל עֲלָמִין וְסוּבֵב כָּל
עֲלָמִין וּבְתוֹךְ כָּל עֲלָמִין, דּוּמָם, צוּמָח, חִי, מְדַבֵּר,
הֵם עֲצָם עֲצָמִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרָךְ בְּהִתְלַבְּשׁוֹת
הַזֶּה, וְאִי אֶפְשָׁר לְהַגִּיעַ אֶל הַשְּׂגָה זוֹ כִּי אִם עַל־יַדִּי
תְּקַף הַשְּׂשׁוֹן

וְהַשְּׂמִיחָה, שְׂמִיחָה אֶת עֲצָבָיו וְחוּשָׁיו, וּמְכַנֵּס בּוֹ
יְדִיעָה בְּרוּרָה זוֹ.

מא. הַשְּׂמִיחָה תְּמִידִית בּוֹ יִתְבָּרָךְ מִמְשַׁכֵּת חַיִּים
חֲדָשִׁים בְּכָל עֵת וְרִגַע, וּמְאִיר וּמַעֲלָה אֶת הַדַּעַת,
וְעַל-

”מקור השמחה”

יְדֵי זֶה זֹכִים לְצֵאת מִכָּל־מִינֵי עֶמֶק בּוֹר וְחֶשֶׁךְ
וְנִתְרַבָּה

תְּשׁוּקָתוֹ בְּרִצּוֹנוֹת וְכִסּוּפֵינִי חֲזָקִים לְכֹסֶף וְלִהְשִׁתּוֹקֵק
אֲחֲרָיו יִתְבַּרֵךְ, אֲשֶׁר מְלֹא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ. וְכָל מֵה
שְׁשִׁמַח בְּיוֹתֵר, כְּמוֹכֵן זֹכָה לְהִרְחֵבֵת הַדַּעַת יוֹתֵר,
וְכְמוֹכֵן נִתְרַבָּה וְנִתְגַּדֵּל וְנִתְחַזַּק רִצּוֹנוֹתָיו וְכִסּוּפָיו
אֲחֲרָיו יִתְבַּרֵךְ. אֲשֶׁרִי הַזֹּכָה לְשִׁמַח תָּמִיד.

מב. אַל תִּסְתַּכֵּל עַל אַחֲרִים כָּלֵל. מֵה לָךְ עִם
אַחֲרִים. חֲזַק וְאַמֵּץ בְּתוֹרָה וּבְתַפְלָה וּבְשִׁיחָה בִּינְךָ
לְבֵין קוֹנֵךְ בְּכָל יוֹם וַיּוֹם, וְתַחַקֵּק בְּדַעְתְּךָ כִּי אֵין שׁוֹם
מְצִיאוֹת בְּלִעְדָיו יִתְבַּרֵךְ כָּלֵל, וְאַפְלוֹ בַּמְקוֹמוֹת
הַמְגֻשָּׁמִים וְהַמְטֻנָּפִים, שְׁאַתָּה נִמְצָא שָׁם עֲכָשׁוּ, גַם
מִשָּׁם יְכוּלִים לְצֵאת וְלִהְתַּחַזֵּק בְּשִׁמְחָה, שְׁאֵין לָהּ
סוּף וְקֵץ, כִּי כָּל מֵה שְׁאַדָּם מְבַטֵּל אֶת עֲצָמוֹ אֵלָיו
יִתְבַּרֵךְ, וְאֵינוֹ מִסְתַּכֵּל וּמִתְבַּלְבֵּל מֵאַחֲרִים כָּלֵל, כְּמוֹ-
כֵן וַיּוֹתֵר מִכֵּן זֹכָה לְיִשְׁרוֹת לֵב, וְנִתְפַּשֵּׁט לְבוֹ מִכָּל־
מִינֵי עֶמֶק וּמִיּוֹת וְקִנְאָה, וְזֹכָה לְשִׁמַח בּוֹ יִתְבַּרֵךְ.
אֲשֶׁר זֶה הוּא תְּכִלִּית שֶׁל כָּל הַתְּכִלִּיתִין.

מג. בְּכֹל יוֹם מִתְחַדֵּשׁ עַל כָּל אֶחָד הָעֲצָבוֹת וְהַמְרִירוֹת מְאֹד, וְצָרִיךְ לְהִיּוֹת "בְּרִיָּה" לְהַפְּךָ אֶת הַכֹּל אֶל הַשְּׂמֵחָה הָאֲמִתִּית, לְשִׂמְחָה בּוֹ יִתְבַּרְךָ, וַיִּחַפֵּשׂ בְּעֲצָמוֹ נִקְדוֹת טוֹבוֹת, וַיִּזְכֹּר אֶת הַחֲסָדִים וְהַרְחָמִים גְּמוּרִים שֶׁכָּבַר עָשָׂה עִמּוֹ הַשָּׁם־יִתְבַּרְךָ עַד עַכְשָׁו, וּבְיָדָיו גַּם עַכְשָׁו לֹא יַעֲזֹב אוֹתוֹ, וְכֹל מֵה שְׂיִהְיֶה "בְּרִיָּה" וַיִּהְפֹּךְ אֶת הַיְגוֹן וְאֲנָחָה אֶל תּוֹף הַשְּׂמֵחָה, כְּמוֹכֵן יִזְכֶּה לְהַמְשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ יוֹתֵר וַיּוֹתֵר מֵדַת טוֹבוֹ יִתְבַּרְךָ, אֲשֶׁר (תהלים קמ"ה) 'טוֹב ה' לְכֹל וְרַחֲמָיו עַל כָּל מַעֲשָׂיו'.

מד. "וְצָדִיקִים יִשְׂמְחוּ יַעֲלִצוּ לְפָנָי אֱלֹקִים, וַיִּשְׂשִׂיפוּ בְּשִׂמְחָה" (תהלים ס"ח). זֶהוּ עֵקֶר שְׂלֵמוֹת הַקְּדוּשָׁה, כְּשִׂזּוּכִים לְשִׂמְחָה תָּמִיד לְפָנָי אֱלֹקִים. וְהִנֵּה יָדוּעַ, אֲשֶׁר שֵׁם הַיְיָ"ה הוּא הַתְּגַלּוֹת הַהַשְׁגָּחָה פְּרָטִית, שֶׁהוּא עֹצֵם אֱלֹקוֹתוֹ יִתְבַּרְךָ, שֶׁבְּשִׂבִּיל זֶה נִקְרָא כֵּן, עַל־שֵׁם הָיָה, הוֹוָה, וַיִּהְיֶה, וְשֵׁם אֱלֹקִים הוּא גִימְטְרִיָּה "הַטְּבַע", שֶׁמְכַסֶּה הַשְׁגָּחָתוֹ יִתְבַּרְךָ, וְעַל־יְדֵי תִקְוָה הַשְּׂמֵחָה בּוֹ יִתְבַּרְךָ יְכוּלִים לְהַשִּׁיג אֶת הַהַשְׁגָּחָה עֹצֵם

"מקור השמחה"

אֱלֹקוֹתָיו יִתְבַּרְךָ קֹדֶם שְׁנַתְלִבֵּשׁ בְּהַטְבַּע, וְעַל־יַד־יָזֶה יִתּוֹסֵף שְׂמֵחָה עַל שְׂמֵחָה, וְזֶה: 'וְצַדִּיקִים יִשְׂמְחוּ'. עַל־יַד־יָזֶה שֶׁהַצַּדִּיקִים יִשְׂמְחוּ אֶת עַצְמָם, עַל־יַד־יָזֶה 'יַעֲלֶצוּ לִפְנֵי אֱלֹקִים', יִזְכוּ לְהַשְׁגַּת הַשְּׂגָחַתוֹ הַפְּרָטִית קֹדֶם הַתְּלַבְּשׁוֹתוֹ בְּהַטְבַּע וְעַל־יַד־יָזֶה: 'וַיִּשְׂשׂוּ בְשֵׂמֵחָה', כִּי יִתּוֹסֵף שְׂמֵחָה עַל שְׂמֵחָה.

מה. הַשְּׂמֵחָה תְּמִידִית בְּאֱלֹקוֹתָיו יִתְבַּרְךָ הוּא זְכוּךְ וְטָהֳרַת הַנֶּפֶשׁ יוֹתֵר מִכָּל הַתַּעֲנִיתִים וְהַסְּגוּפִים וּמִכָּל הָעֲבוֹדוֹת שְׂבַעוֹלָם, כִּי הַשְּׂמֵחָה מְקַשֶּׁרֶת וּמְדַבֶּקֶת וּמִיַּחַדֶּת אֶת נֶפֶשׁ הָאָדָם אֶל שְׂרָשׁוֹ הָעֲלִיוֹן, וּמֵרַב הַשְּׂמֵחָה יִזְכֶּה לְהוֹרִיד עַל נֶפֶשׁוֹ הָאָרֶז נוֹרָאָה מִכָּל הָעוֹלָמוֹת, וַיִּתְיַחַד אֶצְלוֹ הַנֶּפֶשׁ עִם הָרוּחַ וְעִם הַנִּשְׁמָה, וַיְהִי כְּלִי קַבּוּל לְקַבֵּל אֶת עֵצָם הָאֲצִילוֹת, עַד שִׁיזְכֶּה לְחִזּוֹת בְּנֵעָם הַיְיָ"ה וּלְבַקֵּר בְּהִיכָלוֹ, וַיִּשְׁפַּע עָלָיו עַל־יַד־יָזֶה שִׁפְעַת אֹר הַנְּבוּאָה, וַיִּחְזֶה מִרְאוֹת אֱלֹקִים. אֲשֶׁרֵי הַזּוֹכֶה לְשִׂמְחַת תְּמִיד בּוֹ יִתְבַּרְךָ.

מו. אֶפְלוֹ שְׂנַפְלֹת כָּבֵד בְּעֵמֶק הָרַע וְהַחֲשֵׁךְ, וְעַבְרַתָּ, רַחֲמָנָא־לְצַלָן, עַל מַה שְׂעַבְרַתָּ, צָרִיךְ שְׂתַדַּע, שְׂבָאָם

לה

"מְקוֹר הַשְּׂמֵחָה"

תִּשְׁכַּיִחַ מְרַגֵּעַ זֶה הַכֹּל, וְתִתְחַיֵּל לְהַחְיֹת אֶת עֲצָמָי
עִם כָּל נִקְדָּה טוֹבָה שֵׁישׁ בָּהּ מִנְקֻדַּת יְהוּדוּתָי, כְּגוֹן
צִיצִית, תְּפִלִּין, תּוֹרָה, תְּפִלָּה, צְדָקָה, שַׁבַּת וְכוּ',
וְתִהְיֶה שְׂמֵחַ בְּזֶה מְאֹד מְאֹד בְּשִׂמְחָה יִתְרָה, אֲתָה
יְכוּל לְזַכּוֹת, שְׁכַל הָעוֹנוֹנוֹת יִתְהַפְּכוּ לְזַכִּיּוֹת, וְיִתְקַשֵּׁר
וְיִתְדַבֵּק וְיִתְיַחַד גַּפְשֵׁי וְרוּחֵי וְנִשְׁמָתָי יַחַד, וְתוּכַל
לְקַבֵּל שִׁפְעַת אֹר הָאֲצִילוֹת, כִּי מֵעֵלֶת הַשְּׂמֵחָה עוֹלָה
עַל הַכֹּל, וּבְשִׂמְחָה יְכוּלִים בְּנִקְל לָשׁוּב אֵלָיו יִתְבַּרֵּךְ
וְלַהֲפֹךְ אֶת כָּל הָעוֹנוֹנוֹת לְזַכִּיּוֹת, וּמִחַמַּת שְׂמֵעֵלֶת
הַשְּׂמֵחָה הוּא גְבוּהָ מְאֹד מְאֹד, עַל־כֵּן מִתְפַּשֵּׁט עַל זֶה
הַסֵּם "ך"מ"ם וּמִתְלַבֵּשׁ עֲצָמוֹ בְּמִצּוֹת, כְּאֵלוֹ הוּא
צָרִיךְ תָּמִיד לְהִתְמַרֵּר עַל עוֹנוֹנוֹתָיו וּכְאֵלוֹ שְׂאִין
הַכּוֹנֵה כְּבָר עָלָיו, כִּי הוּא נֶפֶל כְּבָר בְּעַמְּק רַע וְחִשְׁףֵי
כְּזֶה, עַד שֶׁכְּבָר לֹא יוֹעִיל לוֹ, חֶסֶם וְשָׁלוֹם, וּבִבְאֻמַּת כָּל
זֶה הוּא רַק פְּתוּי הַיֵּצֵר, שְׁלֹא דִי שֶׁכְּבָר הָרַג אוֹתוֹ,
וְעַתָּה רוֹצֵה עוֹד לְנַקֵּם בּוֹ. עַל־כֵּן, חֲמִידַת לְבָבִי, חֲזַק
וְאַמֵּץ, וְתִצִּית אֶת בֶּן הַשְּׂמֵחָה, אֲשֶׁר הוּא בֶּן דָּוִד
בְּעֲצָמוֹ, וְתִגִּיל וְתִשְׂמַח עַל נַעַם חֶלְקָי, אֲשֶׁר־יִי.

"מקור השמחה"

מו. על־ידי שמחה יתרחב לבך ודעתך ויתחזקו עצביך, ויהיו לך חושים טובים לקבל ולתפס אור האמונה הקדושה, כי השמחה מרחבת את הלב והדעת, ועל־ידי־זה זוכה לתפס בדעתו אמתת מציאותו יתברך, לידע ולהבין ולהתבונן איך שפלא כל הארץ כבודו, ואיהו ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין ובתוך כל עלמין אין שום מציאות בלעדיו יתברך כלל וכל מה שלמראה עיניו - דומם, צומח, חי, מדבר - הם עצם אלקותו יתברך בהתלבשות הנה, ודבר זה אי אפשר להשיג בשום אופן, כי אם על־ידי תקף הששון והשמחה, כי על־ידי עצבות ומרירות ודאגות נתצמצם מחו בקטנות, ונתעקם לבו בעקמימות, ואינו תופס שום דבר רוחני, אדרבא, נדמה לו, חס ושלום, כאלו אבד מנוס ממנו וכאלו השם־יתברך בכעס וברגז עליו על־כן עשה מה שתעשה להיות כל ימי חיך רק בשמחה עצומה, שמחה שאין לה סוף וקץ.

מח. כל אחד מדבר ומחדש חדושים ומחבר ספרים מהכל, אבל לא משמחה, כי מצות השמחה

”מְקוֹר הַשְּׂמִיחָה”

נִפְלָה כָּל־כֶּף, עַד שְׁלֵהֶפֶךְ נִדְמָה - מִי שֶׁשְּׂמַח תָּמִיד, הוּא, חֵס וְשָׁלוֹם, חֲסֵר דַּעַה. וּבְאַמַּת עֶקֶר הַתְּכֵלִית לְבוֹא אֶל זֶה בְּזֵה הָעוֹלָם, וּמִכָּל שֶׁכֵּן בְּעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן, הוּא רַק שְׂמִיחָה, וְכָל מֵה שֶׁיִּשְׂמַח יוֹתֵר, בָּא אֶל תְּכֵלִיתוֹ יוֹתֵר, וְלִמְעֻלָּה שָׁם שָׂרוּי רַק שִׁשׁוֹן וְשְׂמִיחָה, וְכָל אֶחָד כְּפִי הַנְּקֻדוֹת טוֹבוֹת שֶׁזֹּכָה לְחֻטֵּף בְּצֵל הָעוֹבֵר הַזֶּה, כְּמוֹ-כֵן מִתְעַדֵּן וּמִתְעַנֵּג בְּעֵדָן וְעֵנֵג הַשְּׂמִיחָה. אֲשֶׁרִי הַמְּחַכָּה וְיִגִיעַ.

מט. אֵף שֶׁבָּאָה לָךְ מִצּוֹת הַשְּׂמִיחָה בְּכִבְדוֹת וּבִקְשֵׁי גְדוֹל, צָרִיךְ שֶׁתִּדַע, שֶׁזֶהוּ מַעֲלַת הַשְּׂמִיחָה, כְּשִׁיּוֹצֵא מִתּוֹךְ הָעֲצָבוֹת וְהָעֲצָלוֹת, הַקִּטְנוּת וְהַכְּבֻדוֹת דִּיקָא, וְכָל מֵה שֶׁנִּפְּל יוֹתֵר בְּעֲצָבוֹת וְעֲצָלוֹת וְכוּ' וּמִחֲזִק אֶת עֲצָמוֹ בְּמִסִּירַת נֶפֶשׁ מִמָּשׁ לְהֶפֶךְ הַכָּל אֶל הַשִּׁשׁוֹן וְהַשְּׂמִיחָה, מַעֲלָתוֹ גְּבוּהָה מְאֹד מְאֹד. וְזֶהוּ הַפְּלִגַּת מַעֲלַת הַבְּעֲלִית־שׁוּבָה, עַד שֶׁאָמְרוּ חַי"ל (בְּרֻכוֹת ל"ד): "בְּמָקוֹם שֶׁבְּעֲלִית־שׁוּבָה עוֹמְדִים שָׁם, אֵין צְדִיקִים גְּמוּרִים יְכוּלִים לַעֲמֹד שָׁם". כִּי בְּעַל־עֲבָרָה הוּא תָּמִיד בְּעֲצָבוֹת וּבְמִרְרוֹת גְּדוֹל, וּכְשֶׁזֹּכָה לָשׁוּב אֵלָיו

"מקור השמחה"

יתברך, אשר עז וחדוה במקומו, נמצא שהוא מהפך יגון ואנחה ומרירות גדול אל תקף השמחה. זהו יקר מאד מאד אצלו יתברך. ודבר זה לא יכול צדיק גמור

להראות, כי הוא לא נפל בעצבות ובמרירות גדול כזה, ועל-כן דיקא - במקום שבעלי-תשובה עומדים שם, אין צדיקים גמורים יכולים לעמד שם.

נ. כשאדם בשמחה תמיד, אז בנקל לו לעבר על כל-מיני גלים ומשברים שעוברים על כל אדם בכל יום ויום, כי השמחה מרחקת את הדעת והמח, ומכניסה בהאדם אמונה ובטחון חזקים, שהכל ממנו יתברך, ועל-כן למה לפל כל-כך בדעתו, וכל מה שאדם זוכה להיות בשמחה ביותר, כמזכר נפטר מכל-מיני גלים ומשברים, מה שאין כן מי שהוא בעצבות, אז כל דבר קטן משבר ומשליך אותו, והוא מסתבך ביסורים ומשברים וגלים חדשים בכל פעם על-כן אל תהיה בטלן, ועשה מה שתעשה, ותשמח את עצמך מרגע זה, כי העולם אינו שלך ומי יודע מתי תחזור לעולם העליון, בין היום

”מְקוֹר הַשְּׂמֵחָה”

לְמַחֵר, וְעַל־כֵּן לָמָּה לָךְ לְדַאֵג, (אִיב ב א) : ”ה’ נָתַן וְהוֹ
 לָקַח, יְהִי שֵׁם ה’ מְבָרָךְ”, וּבְזֶה בְּעֵצְמוֹ תִזְכֶּה
 לְהַמְתִּיק מִמֶּךָ כָּל הַדִּינִים וְהַמְשֻׁבְּרִים וְהַגְּלִים. רַק
 חֲזֵק לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה תָּמִיד.

נא. מִכָּל מֵה שֶׁעוֹבֵר עַל הָאָדָם, אֵין שׁוּם עֲצָה
 אַחֲרַת, רַק לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה, וַיִּזְכֶּיר אֶת עֲצוּמוֹ
 בְּגִדְל הַנְּסִים וְהַנְּפִלְאוֹת שֶׁכָּבַר עָשָׂה עִמוֹ הַשֵּׁם-
 יִתְבָּרַךְ עַד עַכְשָׁו, וַיַּחֲיֶה וַיִּשְׂמַח אֶת עֲצוּמוֹ עִם זֶה
 מְאֹד מְאֹד, וְעַל־יְדֵי תִקְוָה הַשְּׂמֵחָה יִתְרַחֵב לְבוֹ וְדַעְתּוֹ,
 וַיִּזְכֶּה לְפָרֵשׁ אֶת כָּל שִׂיחָתוֹ וְכָל מֵה שֶׁעוֹבֵר עָלָיו
 אֵלָיו יִתְבָּרַךְ. כִּי אֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ עִם רֵעֵהוּ, כִּי הַשְּׂמֵחָה
 נוֹתֶנֶת וּמְכַנְּסֶת בְּלֵב הָאָדָם אֲמוּנָה בְּרוּרָה וּמְזַכֶּכֶת,
 אֲשֶׁר אֵין שׁוּם מְצִיאֹת בְּלִעְדָיו יִתְבָּרַךְ כָּלֵל, וְהַכֵּל
 לְכָל הֵם עֲצָמִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, וְעַל־כֵּן הָעֶקֶר
 לְדַבֵּר עִמוֹ יִתְבָּרַךְ בְּלִשׁוֹן שְׂרָגִיל, וַיִּסְפֹּר לְפָנָיו אֶת
 כָּל לְבוֹ בְּפִרְטֵי פִרְטִיּוֹת, וּכְשֶׁאָדָם מְרַגֵּיל אֶת עֲצוּמוֹ
 בְּזֶה, אָז לְעוֹלָם הוּא כָּבֵר לֹא לְבַד כִּי בְּכָל מְקוֹם
 שֶׁהוֹלֵךְ, הוּא הוֹלֵךְ וּמְדַבֵּר עִמוֹ יִתְבָּרַךְ. אֲשֶׁרֵי מִי

”מקור השמחה”

שְׂזוּכָה לְהִיּוֹת תָּמִיד בְּשִׂמְחָה וַיִּדְבֵּר עִמּוֹ יִתְבָּרַךְ
תָּמִיד.

נב. הַשִּׂמְחָה הִיא בְּנֵינָה הַקְּדוּשָׁה, וְכָל מֵה שִׂישְׂמַח
יֹתֵר כְּמוֹכֵן יִתְגַּדֵּל וַיִּתְרַחֵב בְּנֵינּוּ, וְכָל צְדִיק וְצַדִּיק
נִמְדָד כְּפִי בְּנֵינָה הַשִּׂמְחָה שְׁלוֹ, וְעַל־כֵּן צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת
כָּל־מִינֵי פְעֻלוֹת שֶׁבְּעוֹלָם לְהִיּוֹת תָּמִיד בְּשִׂמְחָה,
וְהַשִּׂמְחָה תִּהְיֶה אֲצִלוֹ בְּקִבְיָעוֹת עֲצוּם, וּבְאִפֵּן הַזֶּה
יִתְבַּנֶּה בְּנֵינּוּ בְּמֶרֶץ גָּדוֹל.

נג. בְּדוֹרוֹתֵינוּ אֵלֶּה עָקֵר הַנְּסִיּוֹן שֶׁל הָאָדָם הוּא
מִדַּת הַשִּׂמְחָה, וְעַל נִקְדָּה זוֹ מִתְגַּבֵּר וּמִתְפַּשֵּׁט
הַסֵּם”ר־מ”ם לְאֶרֶץ וְלָרַחֵב לֹא לְהַנִּיחַ לְהִיּוֹת
בְּשִׂמְחָה, כִּי כְּשֶׁאָדָם בְּשִׂמְחָה, מֵאִיר בְּיֹתֵר מֵחוּ,
וְזוּכָה לְהִרְחֵבֵת הַדַּעַת וּפְתִיחַת הַלֵּב, וְעַל־יְדִי־זֶה
נִצּוֹל מִנְּאוּף, וְזוּכָה לְאַמוּנָה בְּרוּרָה וּמְזַכֶּכֶת בְּחִדּוּשׁ
הָעוֹלָם, אִיךְ שֶׁהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ מִחֲדָשׁ אֶת כָּל הָעוֹלָמוֹת
בְּכָל עֵת וְרִגַע, וְעַל־כֵּן מִתְפַּשֵּׁט עַל מִדַּת הַשִּׂמְחָה כָּל־
מִינֵי כְּבִדּוֹת, וְהַבְּעַל־דְּבָר מִתְלַבֵּשׁ עֲצָמוֹ בְּמַצּוֹת,
וּבְזֶה לֹכֵד אֶת רַב הָעוֹלָם, וְעַל־כֵּן צָרִיכִים לְהִיּוֹת

מא "מקור השמחה"

'בְּרִיָּה' וְלַעֲשׂוֹת כָּל־מִינֵי פְעֻלוֹת שְׁבַעוּלָם לְהִיּוֹת אִיךָ
שְׂמִיחַ תָּמִיד, שֶׁהוּא הַיְסוּד וְהַעֲקָר בְּקִיּוֹם הָאָדָם
בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחָנִיּוֹת.

נד. מִכָּל הַדְּבָרִים שְׁבַעוּלָם צְרִיכִים לְקַבֵּל רְמָזִים
לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו יְתִבְרַךְ. וְעַקֵּר הַרְמָזִים מֵהַ שְׂצָרִיךְ
לְקַבֵּל הוּא אִיךָ לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה תָּמִיד, כִּי הַשְׂמִיחָה
הִיא מְקוֹר הַקְּדוּשָׁה, וְהַשֵּׁם־יְתִבְרַךְ הוּא עֹצֵם
הַשְׂמִיחָה, וְכָל מֵהַ שְׂמִשְׂמִיחַ אֶת עֲצָמוֹ יוֹתֵר, כְּמוֹ־כֵן
זוֹכָה לְהִמְשִׁיכוֹ יְתִבְרַךְ אֶצְלוֹ; וְעַל־כֵּן אָדָם הַשְׂמִיחַ
בְּיוֹתֵר, אֹרֵר הַשְּׂכִינָה מְלַהֲטָת סְבִיבוֹ, וְהוּא מְקוֹר
הַבְּרָכוֹת, וְיָכוֹל לְהִמְשִׁיךְ יְשׁוּעוֹת וַחֲסָדִים. אֲשֶׁר־י
הַזּוֹכָה לְהִיּוֹת תָּמִיד בְּשִׂמְחָה.

נה. אֶתְּהָ צְרִיךְ לֵידַע הַיָּטֵב, כִּי בֵּין כָּף וּבֵּין כָּף
תְּבַלֶּה אֶת יָמֶיךָ בְּשׂוּהָ אִם יִהְיֶה לָּךְ מָמוֹן אוֹ כְּבוֹד
וְכוֹ' אוֹ אִם לֹא יִהְיֶה לָּךְ וְכוֹ', וְעַל־כֵּן לָמָּה לְבַלּוֹת אֶת
הַיָּמִים וְהַשָּׁעוֹת בְּעֲצָבוֹת וּבְמַרְירוֹת. יוֹתֵר טוֹב
לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה יְתִרָה (מִשְׁנֵה פְרִיִּילִיךְ) וְתַחֲיֶה חַיִּים טוֹבִים,

”מקור השמחה”

חיים נעימים וברוכים, עד שתזכה לראות עולמך
בחייה.

נו. כל מה שהאדם יותר בשמחה, זהו סימן שהוא
מקרב ביותר אל הקדשה, כי עקר הקדשה הוא
שמחה, ועל-כן עליה מדרגא לדרגא - פרושו עליה
משמחה לשמחה גבוהה ממנו, כי זהו עקר התכלית
של איש הישראלי, שיעלה תמיד מעלה מעלה,
מדרגא אל דרגא הגבוהה ביותר, והוא שמחה על
שמחה, עד שיזכה להכליל במקור השמחה, בו
יתברך.

נד. השמחה מכנסת ישוב הדעת בהאדם, וכל מה
שישמח ביותר, כמובן יזכה שיתישב ביותר דעתו,
וכשדעתו מישבת עליו, אז זוכה לסבלנות לסבל על
כל מה שעובר עליו, ואינו כועס ואינו מקפיד על
שום

בריה, וחי חיים טובים ונעימים. וצריך שתדע, שזה
תלוי בזה, הינו שמחה וישוב הדעת וסבלנות, וכל

מג

”מְקוֹר הַשְּׂמֵחָה”

מֵה שְׂשֵׁמֶחַ בְּיוֹתֵר, יִתְיַשֵּׁב דַּעְתּוֹ בְּיוֹתֵר, וַיְהִי סִבְלָן גָּדוֹל, שְׂזֵהוּ עֵקֶר גָּדוֹל בְּהַחַיִּים.

נח. רַבְּנוּ ז”ל, אָמַר (לקוטי-מוהר”ו חלק א' סימן ע”ב): ”עֲצָבוֹת מְזִיק מְאֹד, וְנוֹתֵן פֶּחַ לְהֵיטֵר הַרַע הָעֵב הַגְּשָׁמִי לְהִרְהֵר אַחַר נָשִׁים”, וְעַל־כֵּן עֵקֶר עֲצָתוֹ הוּא רַק שְׂמֵחָה, לְהִיּוֹת תָּמִיד בְּשְׂמֵחָה עֲצוּמָה, וַיִּמָּסֵר נַפְשׁוֹ לְהִיּוֹת בְּשְׂמֵחָה, וְעֵקֶר הַשְּׂמֵחָה - לְשֵׂמֶחַ בּוֹ יִתְבָּרַךְ. וְתָמִיד יְהִי קְבוּעַ בְּלִבָּךְ, שְׂאֵלּוּפּוֹ שֶׁל עוֹלָם הוּא בְּכָל תְּנוּעָה וְתַנּוּעָה, וּבְזֶה תִּסְבַּל הַכֹּל עַל כָּל מֵה שְׂעוֹבֵר עָלֶיךָ, כִּי (עין ספר המדות ערך שְׂמֵחָה אוֹת ב') 'בְּרַבּוֹת הַשְּׂמֵחָה וְהַחֲדוּהָ נִפְתָּח הַלֵּב'.

נט. עֵקֶר עֲבוֹדַת אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי בְּזֶה הָעוֹלָם הוּא לְהַמְתִּיק דִּינִים, הֵינּוּ כְּשֶׁבֶא לְכָלֵל כַּעַס וְדִין, יְהִי מְאָרִיךְ אֶף וְשֵׂמֶחַ וְטוֹב לֵב, וְעַל־יְדֵי שְׂזוּכָה לְהַמְתִּיק הַדִּינִים וְהַגְּבוּרוֹת, עַל־יְדֵי־זֶה מְמִילָא נִצָּל מֵהֵיטֵר הַרַע הָעֵב וְהַגְּשָׁמִי. (עין לקוטי-מוהר”ו חלק א' סימן ע”ב), הַמְּבִיאֵו לְהִרְהֵר אַחַר נָשִׁים. וְכֵן אָמַר רַבְּנוּ ז”ל, (עין שיחות הר”ו סימן קפ”ד)

”מקור השמחה”

ש”בהחטם יכולים להכיר את הנואף” - והוא הפעם והקפידות שיש בו, כי מי שזוכה לדעת ברור ומזכך לידע בידיעתו יתברך, ויודע ומאמין, שאין שום מציאות בלעדיו יתברך כלל, שזהו הוא בחינת בנן ביתה המקדש, שהוא בית המחין שלו, לעולם לא יכעס ולא יקפיד, וכשנשלים דעתו, לא יבוא לידי פגם-הברית והרהורים רעים, רק יהיה תמיד בלב שמח ורחב לסבל על הכל.

ס. בעודך בגופך הגשמי אי אפשר לידע היכן אתה אויז בשום אפן שבעולם ומה פעלת ביגיעתך בעבודתך וכו', ועליכן למה תפל כל-כך בדעתך; אתה עשה את שלך להרבות בדבורים לדבר עמו יתברך ולהתמיד בתורה הקדושה ובקיום המצוות בשמחה עצומה, ואז על-ידי רבוי הטוב, הרע ממילא תפל, ותזכה להכליל בו יתברך, וכל מעלת עבודתך נמדד רק כפי מידת השמחה והחיות שיש בה, וכשתכניס היטב בלבך אמתת מציאותו יתברך, ואין שום מקרה כלל, אז תהיה תמיד בשמחה ובחיות אמת.

”מְקוֹר הַשְּׂמֵחָה”

מה

סא. עַל־יְדֵי עֲצָבוֹת וּמְרָה־שְׁחוֹרָה בְּנֶקֶל לְאַבֵּד הָעוֹלָם הַזֶּה וְהָעוֹלָם הַבָּא, כִּי הָעֲצָבוֹת וְהַמְרִירוֹת מְעַבְרִים אֶת הָאָדָם עַל דַּעְתּוֹ וְעַל דַּעַת קוֹנוֹ, וְרֹב הָעוֹלָם, הַמְרַחֲקִים מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ, הוּא רַק עַל־יְדֵי עֲצָבוֹת וּמְרִירוֹת, שְׁנֵפֵל עֲלֵיהֶם בְּכָל פַּעַם מִפְּגְעֵי הַזְּמַן, וְכָל זֶה נִמְשָׁךְ מִתְאַוֶּת מָמוֹן, שֶׁכָּל אֶחָד רוֹדֵף אַחֵר הַמָּמוֹן, וּכְשֵׁאִינוּ מְשִׁיג חֶפְצוֹ, נַעֲשֶׂה עָצוֹב, כִּי הַמָּמוֹן מְכַנֵּס עֲצָבוֹת בְּהָאָדָם, בְּחִינַת (הוֹשֵׁעַ ח) : ”כִּסְפָּם וְזָהָבָם עָשׂוּ לָהֶם עֲצָבִים לְמַעַן יִכָּרֵת”, וּכְתִיב (תהלים קט"ו) : ”עֲצָבֵיהֶם כְּסֹף וְזָהָב”. וְכָל מִי שֶׁנִּשְׁשָׁקַע יוֹתֵר בְּרֹדֵיפַת וְחֲמִדַּת הַמָּמוֹן, יוֹתֵר עֲצָבוֹת וּמְרִירוֹת יִשְׁבוּ, וְעַל־כֵּן, מִי שֶׁרוֹצֶה לְהִנָּצֵל מִזֶּה, צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת כָּל־מִינֵי פְּעֻלוֹת שֶׁבְּעוֹלָם רַק לְהִיּוֹת כָּל הַיּוֹם בְּשִׂשׁוֹן וְשִׂמְחָה, וְזֶה זוֹכִים רַק עַל־יְדֵי הַתְּקַרְבוֹת אֶל הַצַּדִּיק הָאֱמֵת, שֶׁהוּא בְּרִית מְלַח עוֹלָם, הַמְּמַתִּיק מְרִירוֹתָא דְהָאֵי עָלְמָא (עין לקוטי-מוהר"ו חלק א' סימן כ"ג), וְעַל־יְדֵי שׁוֹבְרִים אֶת תְּאַוֶּת מָמוֹן. עֵינֵי שָׂם.

”מקור השמחה”

סב. עקר העצבות נמשך רק מחטא אדם הראשון, שנתקלל אז, (בראשית ג, ח) : ”בעצבון תאכלנה כל ימי חייך”, ומאז ועד עתה נתערב כל העולם בעצבות, ואי אפשר לצאת מהקללה הזו כי אם על-ידי תקף השמחה, וצריך למסר נפשו מאד על מדת השמחה מדי יום ביומו ומדי שעה בשעה מחדש, ולבוא לשמחה מדי יום ביומו ומדי שעה בשעה מחדש. ולבוא לשמחה אי אפשר בשום אופן שבעולם, כי אם על-ידי התקרבות אל הצדיק האמת, שעליו נאמר (שם ה) : ”זה ינחמנו ממצעשנו ומעצבון ידינו, מן האדמה אשר אררה ה’”, כי הוא ב”ן השמחה בעצמו, שמחתן של ישראל. אשרי המחכה ויגיע.

סג. מכל הירידות והנפילות אי אפשר לצאת בשום אופן כי אם על-ידי תקף השמחה, כי השמחה היא אור המאיר לאדם בכל חשכיותו פתחים ודרכים ונתיבות איך לצאת, וכל מה שישמח יותר, כמורכב יזכה לצאת יותר מהחשך שנלכד בה, וכן יזכה להוציא גם אחרים מהחשך, ועל-כך רב העולם נמשכים אחר איש השמח ובודח, כי כל אחד רוצה

מז "מִקּוֹר הַשְּׂמִיחָה"

לְצֵאת מְצֻרוֹתָיו וְדֹאגוֹתָיו, וְזֶה אֵי אֶפְשָׁר כִּי אִם עַל־
יְדֵי שְׂמִיחָה.

סד. עַל־יְדֵי עֲצָבוֹת הָאָדָם בְּסִכְנָה גְדוֹלָה גַם
בְּגִשְׂמִיּוֹת, כִּי לֹא מִבְּעֵיִא כְּשֶׁאָדָם בְּעֲצָבוֹת וּבְמִרְרוֹת
אֵינוֹ מִתְפַּלֵּל וְאֵינוֹ לוֹמֵד כָּלֵל, כִּי רַב אֱלוֹ אֲשֶׁר
יוֹצֵאִים לְתִרְבוֹת רָעָה, רַחֲמָנָא־לְצַלָּן, נִמְשָׁךְ
מִהֶעֱצָבוֹת וְהִמְרִירוֹת שְׁשָׁרוּי בְּתוֹכָם, אֶלֶּא אֶפְלוּ
בְּגִשְׂמִיּוֹת עֵקֶר הָאֲבִדוֹן, רַחֲמָנָא־לְצַלָּן, שֵׁישׁ בְּנֵי־אָדָם
שְׂמֵאֲבָדִים אֶת עֲצָמָם לְדַעַת, רַחֲמָנָא־לְצַלָּן, הוּא רַק
עַל־יְדֵי רְבוּי הֶעֱצָבוֹת וְהִמְרָה שְׁחוֹרָה שְׁעוֹבֵר עֲלֵיהֶם,
וְרַב הַמְשָׁגְעִים הֵם עֲצָבִים, וְנִפְשָׁם מֵר לָהֶם בְּמִרְרוֹת
עֲצוּם.

סה. "כִּי עוֹנֵי אַגִּיד, אֲדַאֵג מִחֲטָאֲתִי" (תהלים ל"ח). כָּל
הַדֹּאגוֹת שְׂבָאִים אֶל הָאָדָם נִמְשָׁךְ רַק מִהֲחֲטָאִים,
וְעַל־כֵּן אֵי אֶפְשָׁר לְהַפְטִיר מֵהֶם כִּי אִם עַל־יְדֵי תְּשׁוּבָה
אֲמִתִּית, וּבְזֶה יֵדַע הָאָדָם שְׂזָכָה כָּבֵר לְתְּשׁוּבָה,
כְּשֶׁאֵינוֹ בָּא עָלָיו דֹּאגוֹת, וְעֵקֶר הַתְּשׁוּבָה הוּא וְדוּי

”מקור השמחה”

דְּבָרִים, שֶׁהוּא הַתְּבוּדוֹת, שִׁירְגִיל אֶת עֲצָמוֹ לִילָךְ.
 בְּמָקוֹם מִיָּחָד, שָׁאִין שָׁם בְּנֵי־אָדָם, וַיִּסְפָּר לְפָנָיו
 יִתְבָּרַךְ כָּל לְבוֹ וְכָל מָה שֶׁעוֹבֵר עָלָיו בְּתַמִּימוֹת
 וּבִפְשִׁיטוֹת גָּמוּר, בְּלִי שׁוּם חֲכָמוֹת, וְעַל־יְדֵי רַבּוּי
 הַשִּׂיחָה וְהַיְדוּי יִזְכֶּה שְׂיִצָּא כָּל הָעוֹנוֹת מֵעֲצָמוֹתָיו (עין
 לְקוּטִי־מוֹהַר"ו חֶלֶק א' סִימָן ד'), וַיִּזְכֶּה שִׂית־פֶּשֶׁט לְבוֹ מִכָּל־מִינֵי
 עֲקָמִימִיּוֹת, וַיִּזְכֶּה לְשִׂמְחַת תָּמִיד בּוֹ יִתְבָּרַךְ (עין לְקוּטִי־מוֹהַר"ו חֶלֶק

א' סִימָן ה')

סו. עָקַר הָעֲצָבוֹת וְהַמְרִירוֹת בָּא לְאָדָם רַק עַל־יְדֵי
 שְׁרוּצָה אֵיזָה הַתְּנַשְׂאוֹת וְהַשְׁתַּרְרוֹת עַל זולָתוֹ לְהִיּוֹת
 רַב וְרַבִּי וּבַעַל דְּרִשָּׁן וְכוּ', וּכְשֶׁרוּאָה שְׂאִינוֹ יָכוֹל
 לְהַשִּׁיג וּלְהַגִּיעַ אֶל מָה שֶׁרוּצָה, אָז נִשְׁבֵּר וְנִפְל
 בְּעֲצָבוֹן וּבְמְרִירוֹת עֲצוּם; אֲבָל הַזּוֹכֶה לְבִטּוֹל אֶת
 עֲצָמוֹ אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וְנִעֲשֶׂה אֵין מִמֶּשׁ, כְּאִלוֹ אֵינוֹ מְזִה
 הָעוֹלָם כָּלֵל, אָז לְבוֹ נִתְרַחֵב בְּחִיּוֹת וְאֶהְבָּה, וְהוּא
 כָּלוּ טוֹב וְכָלוּ שְׂמִיחָה, וּמֵאִיר עָלָיו שִׁפְעַת אֹר רֹחֲנִי,
 וְזוֹכֶה לְהַמְתִּיק כָּל הַדִּינִים, וְהוּא אוֹהֵב אֶת כָּל אֶחָד
 מִיִּשְׂרָאֵל כְּבַבְת־עֵינוֹ. אֲשֶׁרֵי לוֹ.

”מְקוֹר הַשְּׂמֵחָה”

סז. שְׂמֵחָה היא הַמְדַרְגָּה הַכִּי גְבוּהָה שֶׁהָאָדָם צָרִיף לְזָכוֹת אֵלֶיהָ בְּזֶה הָעוֹלָם, וְעָקֵר הַשְּׂמֵחָה לְשִׂמְחַ בְּאֻלְקוֹתוֹ יִתְבַּרֵּךְ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים ל"ג): "כִּי בּוֹ יִשְׂמַח לְבַנּוֹ", וּכְתִיב (שם צ"ז): "שְׂמַחוּ צְדִיקִים בַּה'", וְכָל מֵה שְׂזוּכָה לְהֶאֱמִין בּוֹ יִתְבַּרֵּךְ, אֲשֶׁר אֵין שׁוֹם מְצִיאוֹת בְּלַעֲדָיו יִתְבַּרֵּךְ כָּלֵל, וְהַכֵּל לְכָל עֵצָם עֲצָמִיּוֹת חַיּוֹת אֻלְקוֹתוֹ, יִתְבַּרֵּךְ, יוֹתֵר יִזְכֶּה לְשִׂמְחָה, וּבְאֻמַּת אֵין לָךְ עוֹד שְׂמֵחָה גְדוֹלָה מְזֵה שֶׁאָדָם זוֹכֶה לְהֶאֱמִין בְּאֻלְקִים חַיִּים, שֶׁהוּא מְלֶךְ עוֹלָם וָעֶד, וְהוּא אֶתוֹ עִמּוֹ וְאֶצְלוֹ, כִּי בְּכָל תְּנוּעָה וּתְנוּעָה שֶׁם אֲלוֹפוֹ שֶׁל עוֹלָם, וְכָל מֵה שֶׁיִּשְׂמַח בְּיוֹתֵר, יִזְכֶּה לֵידַע מִמֶּנּוּ יִתְבַּרֵּךְ יוֹתֵר.

סח. עָקֵר עֲבוֹדַת אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי בְּזֶה הָעוֹלָם, שֶׁיִּזְכֶּה לְהַפְּךְ אֶת כָּל הַיְגוֹן וְאֲנָחָה וְהַמְרִירוֹת וְהַעֲצָבוֹת אֶל תִּקְוָה שְׂשׁוֹן וְהַשְּׂמֵחָה, כִּי הִנֵּה הַסְטֵרָא־אֲחֵרָא הֵם הַכְּפִירוֹת הָרוֹצִים לְהַסְתִּירוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וְעַל־כֵּן הֵם מְקוֹר הָעֲצָבוֹת, כִּי כְּשֶׁרְחוּקִים מֵהַשֵּׁם יִתְבַּרֵּךְ, אֲזִי הוּא בְּעֲצָבוֹת וּבְמְרִירוֹת - לֹא כֵן הַקְדָּשָׁה - שֶׁם הוּא מְקוֹר הַשְּׂמֵחָה, כִּי עֲזוּ וְחִדּוּהָ

”מִקּוֹר הַשְּׂמֵחָה”

במקומו, ולפניו יתברך אין שום עצבות כלל; ועל-כן, כשפאחד הוא שורה בעצבות ובמרה שחורה, זהו סימן שהסטרא-אחרא מתאחזת בו, ועל-כן צריך לעשות כל-מיני פעולות שבעולם לזכות להגיע אל מדת השמחה, שאז זוכה להיות אצלו יתברך ממש, וכל מה שהאדם מהפך כל מרירותו ודאגותיו וכו', אל תקף השמחה, כן מעלתו גבוהה מאד מאד, [ואיחא בפלא יועץ" אות שמחה, שמה שאמרו חז"ל, (אבות פ"ה): 'לפום צערא אגרא' - כפי צערו, שיש לו בקיום איזו מצוה, כן נתגדל שכרו - זהו סובב ביותר על מצות השמחה. אם יש אדם, שטבעו הוא שנמשך תמיד אחר עצבות ומרירות ודאגות, כשאדם כזה מתחזק בכל הפחות להיות תמיד בשמחה, אף שבא לו בצער וקשי גדול מפאת טבעו, כמו-כן נתגדל שכרו וכו'. עין שם], ועקר השמחה הוא לשמח בו יתברך, שזהו השמחה אמיתית, שמחה נצחית, ובכל עת ורגע שמזכיר את עצמו בו יתברך הוא מקיים מצות עשה של יחוד הבורא, וצריך תמיד להכניס בדעתו כי השם יתברך, מלא כל הארץ כבודו, ואין שום מציאות בלעדיו יתברך כלל, ואפלו במקום שהוא מנח שם בעוונותיו הרבים, גם שם יכולים למצא אותו יתברך, כי בכל תנועה ותנועה, שם אלופו של עולם, ועל-ידי תקף השמחה יתבטלו ממנו כל

”מְקוֹר הַשְּׂמִיחָה”

עוֹנוֹתָיו, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים ק"ד): **”אֲנֹכִי אֶשְׂמַח בַּה' - יִתְמוּ חַטָּאִים מִן הָאָרֶץ, וְרָשָׁעִים עוֹד אֵינָם.”**

טט. אָסוּר לְפַל בְּדַעְתּוֹ אֶפְלוּ רַגַע אֶחָד. וְצָרִיף שְׂיִזְכֹּר תָּמִיד אֶת גְּדֹל הַחֲסָדִים וְהַיְשׁוּעוֹת שֶׁכָּבַר עָשָׂה הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ עִמּוֹ עַד הַיּוֹם, וְכַמָּה פְּעָמִים הִצִּילוֹ מִחַלָּאִים וּמִמְכָּאוּבִים קָשִׁים, רַחֲמָנָא־לְצַלָּן. וְכַמָּה וְכַמָּה נְסִים וְנִפְלְאוֹת, שְׂדוּד הַטֵּבַע, כְּבָר עָשָׂה עִמּוֹ וְכוּ', כַּאֲשֶׁר יוֹדֵעַ כָּל אֶחָד וְאֶחָד אֶת גְּדֹל נִפְלְאוֹת הַחֲסָדִים שֶׁעָשָׂה עִמּוֹ הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ, וְכָל מֵה שְׂיִזְכֹּר זֹאת, כְּמוֹ־כֵן יִזְכֶּה, שְׂיִתְרַחֵב לְבוֹ וְדַעְתּוֹ, וְגַם עֲכָשׁוּ יִזְכֶּה שְׂיַעֲשֶׂה עִמּוֹ הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ נְסִים וְנִפְלְאוֹת - כִּי הָעֶקֶר שְׂיִזְכֶּה שְׂיַעֲשֶׂה עִמּוֹ הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ נְסִים וְנִפְלְאוֹת הוּא - כְּפִי הַכְּנַתּוֹ וְאַמוּנַתּוֹ בּוֹ יִתְבָּרַךְ. וְכֵן הִתְחַזְּקוּתּוֹ, שֶׁמִּחֲזֵק אֶת עֲצָמוֹ לְהֶאֱמִין בְּעֲצָמוֹ, שְׂעַדִּין גַּם לוֹ יֵשׁ תְּקוּהַ טוֹבָה, וְגַם הוּא חָשׁוּב בְּעֵינָיו יִתְבָּרַךְ.

”מקור השמחה”

ע. כְּשֶׁאָדָם בְּשִׂמְחָה תָּמִיד, הֲרִי הוּא מְצָלִיחַ בְּרוּחָנִיּוֹת וּבְגִשְׁמִיּוֹת, וְאֵין לוֹ שׁוֹם דִּין אוֹ צְמָצוֹם, וְזוֹכָה לְצֵאת מִכָּל מִינֵי מְצָרִים, כִּי הַשִּׂמְחָה מְרַחֶבֶת וּמְיַשְׁבֶּת אֶת הַמַּחִין, וּכְשֵׁיִשׁ לְאָדָם יָשׁוּב הַדַּעַת, אָז נִגָּאֵל מֵהַכֹּל, כִּי (נְדָרִים מא) יֵדַעַת קִנְיָתָ, מַה חֲסֻרְתָּ? וּכְשֵׁיִדַּעַת חֲסֻרְתָּ, מַה קִּנְיָתָ? כִּי הַכֹּל תְּלוּי כְּפִי הַדַּעַת, וְעַקֵּר שְׁלֵמוֹת הַדַּעַת הוּא לֵידַע וּלְהוֹדִיעַ וּלְהוֹדֵעַ, אֲשֶׁר הַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ, מְלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, וְאִיהוּ מְמֵלֵא כָּל עֲלָמִין וְסוֹבֵב כָּל עֲלָמִין וּבְתוֹךְ כָּל עֲלָמִין, וְשׁוֹם דָּבָר לֹא נַעֲשֶׂה מֵעַצְמוֹ, וְהַכֹּל לִכְל מְשַׁגַּח בְּהַשְׁגָּחָתוֹ יִתְבָּרֵךְ, הַפְּרָטִי פְּרָטִית. אֲשֶׁרִי הַזּוֹכָה לְשִׂמְחַת תָּמִיד, וְיִזְכֶּה לְהַגִּיעַ אֶל שְׁלֵמוֹת הַדַּעַת, שָׁבוּ תְלוּיָהּ הַגָּאֵלָה בְּכָל־לֵיּוֹת וּבַפְּרָטִיּוֹת.

עא. עַקֵּר הַשְּׁלֵמוֹת בְּזֶה הָעוֹלָם, שְׁיִהְיֶה בְּיַחְוָרִין, וְלֹא יִמְשִׁיךְ עַל עַצְמוֹ שׁוֹם פְּחָדִים מְשׁוֹם בְּרָיָה שְׁבַע־עוֹלָם, וְלֹא יִתְפַּעֵל מִמָּה שֶׁמַּדְבְּרִים עָלָיו וּמַבְזִים אוֹתוֹ. וְכָל זְמַן שֶׁאָדָם מְמַשִּׁיךְ עַל עַצְמוֹ אֵיזָה פְּחָדִים אוֹ הַשְׁתַּרְרוֹת מְזוּלָתוֹ, עֵדִין הוּא בְּגָלוֹת גְּדוּלָה וּמַחוּ בְּקִטְנוֹת עֲצוּמָה. וְחַז״ל אָמְרוּ בְּסִפְרֵי (פְּרָשַׁת עֶקֶב): ”קִשָּׁה

נג "מְקוֹר הַשְּׂמִיחָה"

היא הגלות - שהיא שקולה כנגד כל הקלות שבתורה".

עב. צָרִיף לִידַע, שְׁהַשְּׂמִיחָה יִתְבָּרַךְ מְנַהֵיג עוֹלָמוֹ בְּחֶסֶד וּבְרַחֲמִים, וְהַכֹּל תְּלוּי רַק בְּיָדוֹ יִתְבָּרַךְ, וְאִיהוּ מְמַלֵּא כָּל עֲלָמִין וְסוּבֵב כָּל עֲלָמִין וּבְתוֹךְ כָּל עֲלָמִין, אֵין שׁוּם

מְצִיאוֹת בְּלִעְדֵּיו יִתְבָּרַךְ כָּלֵל, וְהַכֹּל לִכְלָם עֵצָם אֶלְקוּתוֹ יִתְבָּרַךְ בְּהַתְּלַבְּשׁוֹת הַזֶּה, הַיּוֹמִים, צוּמָח, חַי, מְדַבֵּר, וְלִכְן, כְּשֶׁאַתָּה צָרִיף אֵיזָה דְבָר, תְּבַקֵּשׁ רַק מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ, כִּי רַק הוּא יַעֲזֹר לָךְ, וְהַכֹּל תְּלוּי רַק בְּיָדוֹ

יִתְבָּרַךְ, וּבִידֵיעָה זֶה תֵּצֵא מִמַּחֲזִין דְּקִטְנוּת וְיִתְגַּדֵּל וְיִתְרַחֵב דְּעֵתְךָ, וְתִזְכֶּה לִפְעֹל כָּל מַה שְּׁאַתָּה צָרִיף עַל צַד הַיּוֹתֵר טוֹב, וְתִזְכֶּה לְהֵיוֹת תָּמִיד בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה.

עג. בְּכָל יוֹם וּבְכָל שָׁעָה וּבְכָל רִגְעַ מִתְגַּבֵּר מִתְפַּשֵּׁט הַסֵּם "דִּמ"ם לְהַפִּיל אֶת הָאָדָם בְּסִפְקוֹת וְהִרְהוּרִים רָעִים, רַחֲמָנָא לְצַלֵּן, וּמְשַׁבֵּר אֶת רוּחוֹ וְדַעְתּוֹ וְלִבּוֹ,

"מִקּוֹר הַשְּׂמִיחָה"

כְּאֵלוֹ אֲבָד מָנוֹס וְאֲבָדָה תִּקְוָה מִמָּנוּ, חַס וְשָׁלוֹם,
וְהַצְדִּיק הָאֵמֶת לוֹחֵם עִמּוֹ וּמְגַלֶּה וּמְפָרְסֵם אֲמִתַּת
מְצִיאוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, אֲשֶׁר כָּל דְּבָרֵי הַסֵּם "ך"מ"ם הֵם
שֶׁקֶר וְכֹזֵב, רַק יַע לָךְ, כִּי הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ אֵב הַרְחֵמָן,
וּמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו, וּמְחַכֶּה וּמְיַחֵל, כְּבִיכּוֹל,
שֶׁהָאָדָם יָשׁוּב אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, וְהוּא יִקְרָבוּ בְּרַחֲמִים
וְתַחֲנוּנִים; עַל־כֵּן הָעֵקֶר רַק לִפְתָּח פִּיו לְדַבֵּר עִמּוֹ
יִתְבָּרֵךְ בְּלִשׁוֹן שְׂרָגִיל בּוֹ בְּתַמִּימוֹת וּבְפִשְׁיטוֹת גָּמוּר,
אֲזַ תִּכְרַף־וּמְיָד יִהְיֶה אֲצִלוֹ, כִּי

(לקוטי"מוהר"ו חלק א' סימן ע"ח)

'הַדְּבוּר הוֹלֵךְ עִם הָאָדָם אֵף בַּמְקוֹמוֹת הַמְטַנְפִּים'
וּמְגַלֶּה אֹרֹו יִתְבָּרֵךְ גַּם שֵׁם, בְּמָקוֹם שֶׁהוּא מִנְחָ,
וּכְשִׁזְכָּה לְצִיַּת בְּאֵמֶת אֶת הַצְדִּיק הָאֵמֶת, וְלֹא תִפֹּל
רוּחוֹ וְדַעְתּוֹ, אֲזַ יִזְכָּה לַהֲפֹךְ אֶת כָּל יְרִידוֹתָיו לְעֲלִיּוֹת
גְּדוּלוֹת, וְעוֹד יִזְכָּה לַהֲחִיּוֹת עִם רַב - לְהָאִיר לָהֶם גַּם־
כֵּן אֵיךְ לְצֵאת, כִּי מִי שֶׁמִּנְחָ בְּמָקוֹם חֲשֵׁךְ, וּכְשִׁזְכָּה
לְהַדְלִיק אֵיזָה אֹר, אֲזַי בְּנִקְל גַּם לְאַחֲרִים, הַמִּנְחִים
בְּאוֹתוֹ חֲשֵׁךְ, גַּם־כֵּן לְצֵאת עַל־יְדֵי אֹרֹו שֶׁהַדְלִיק.

עד. צָרִיךְ לְהִיּוֹת תָּמִיד מֵעֲבִיר עַל מְדוּתָיו, וְלִבְלִי
לְהִתְעַקֵּשׁ עַל שׁוֹם דְּבָר, כְּאֲשֶׁר הִתְנַהֵג רַבְּנוֹ ז"ל

(עין סיני)

נה "מְקוֹר הַשְּׂמֵחָה"

מוֹהַר"ו סִימָן ת"ל) וְעַל־יַדֵּי־זֶה לְעֹלָם יִהְיֶה בְּשָׁלוֹם עִם הַכֹּל,
וּבְפָרֵט עִם אִשְׁתּוֹ צָרִיף לְזָכַר מֵאֲמָרָם, זְכוּרָנָם
לְבָרְכָה (בבא מציעא נ"ט): 'אֶתְתָּךְ גּוֹצָא גַחֲזִין וּלְחִישׁ לָהּ', דְּבַר
שְׂאִינוֹ נוֹגֵעַ נֶגְדַת הַתּוֹרָה, חֵס וְשָׁלוֹם, צָרִיף לְשִׁמְעַ לָהּ,
(בְּרֵאשִׁית כ"א): כָּל אֲשֶׁר תֹּאמַר אֵלַיִךְ שָׂרָה שְׁמַע בְּקוֹלָהּ, וְעַל־
יַדֵּי־זֶה יִנְצֹל מִכָּל מִינֵי מְרִירוֹת וּמַחְלָקָת, וּלְעוֹלָם
תִּהְיֶה בְּטֵל מִלְּפָנַי כָּל הָעוֹלָם, וְאִז תִּנְצֹל מִכָּל רַע
וּמִכְשׁוֹל. וּבִאֲמַת הַדְּבָר הַזֶּה תְּלוּי כְּפִי בְּרוּר וְזָכוּף
הֶאֱמוּנָה שְׂיֵשׁ לוֹ, כִּי כְּשֶׁאָדָם זוֹכֶה לְאֶמוּנָה בְּרוּרָה
בוֹ יִתְבָּרֵךְ, אֲשֶׁר אֵין בְּלִעְדָּיו יִתְבָּרֵךְ כָּלֵל, אִז יוֹדֵעַ, כִּי
הַכֹּל - הוֹמָם, צוּמַח, חֵי, מְדַבֵּר - שְׁלוּחֵי הַבוֹרָא
יִתְבָּרֵךְ אֵלָיו, וּמִקְבֵּל רְמָזִים מִכָּל דְּבָר לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו
יִתְבָּרֵךְ, וְעַל־כֵּן הוּא תָמִיד בְּטֵל וּמִבְטָל לְפָנַי כָּל
בְּרִיָּה, וּבִאֲמַת בְּדַקוֹת הָאָדָם הַזֶּה בְּטֵל וּמִבְטָל מִמֶּנּוּ
יִתְבָּרֵךְ, וְהוּא תָמִיד בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה, וְדוֹק וְתִמְצָא
קֵל.

עה. עַל־יַדֵּי שְׂמֵחָה יְכוּלִים לְפַעַל יוֹתֵר מִהַכֹּל כִּי
עַל־יַדֵּי הַשְּׂמֵחָה הֶאֱמַתִּית לְשִׂמְחָה בוֹ יִתְבָּרֵךְ וּלְהַחֲיוֹת

”מקור השמחה”

את עצמו עם הנקודות טובות, שיש בו מקדשת
 יהדותו, נתרחב לבו ודעתו, וכשזוכה להרחבת
 הידעת, אז בנגל לו לתפס הכל, השגת התורה
 ודבקות הבורא יתברך, כי (עין ספר-המדות, אות שמחה אות ג)
 'ברבות השמחה הלב נפתח והידעת מתרחבת', שזה
 העקר והיסוד, שזיזכה תמיד להרחבת הידעת
 ולפתיחת הלב, וזה זוכים רק על-ידי התמדת
 השמחה.

עו. תם הוא ברור מת בסוד ברור המלכים, כי הנה
 כשאדם הולך אחר חכמתו ושכלו, יכול לפל
 בטעותים רבים, ויכול לקלקל הרבה, ומה גם
 שעוקר את עצמו ממנו יתברך, ואפלו כשכבר רוצים
 לגלות לו משהו מלמעלה בזכות תורתו ותפלתו
 ומצוותיו, שזכה לקיים, אזי מרב חכמתו וליצנותו
 שנדבק בו, על-ידי-זה אינו מאמין שקוראים אותו
 מלמעלה, ונעשה קטן בעיני עצמו לגמרי, ועל-ידי
 כסילות דעתו נתרחק לגמרי ונתהפך לו הכל בסוד
 המיתה והשבירה; ומר ומרור לו חיו, והוא תמיד
 מספק ואינו מוצא מקומו וכו', מה שאין כן כשאדם

נז "מִקּוֹר הַשְּׂמִיחָה"

הוֹלֵךְ בְּתַמִּימוֹת וּבִכְפֹּשִׁיטוֹת, בְּלִי שׁוֹם חֲכָמוֹת וְשִׁכְל
עֲצָמֵי כָּלֵל, אֲזִי בְּכָל מַחְשָׁבָה וּבְכָל מְאָרֶע יוֹדֵעַ,
שְׁקוֹרְאִים אוֹתוֹ לַחֲזוֹר אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ, וּמְזַדְרִז תְּכַף־וּמְיָד
לְרִדְף אַחֲרָיו יִתְבַּרֵךְ, וּמִתְבוֹנֵן בְּכָל מַחְשָׁבָה, דְּבוֹר
וּמַעֲשֵׂה שְׁלוֹ אֶת הָאֱלֹקוֹת, שֶׁנִּתְצַמְצַם שָׁם, וּמוֹצִיא
לְעֲצָמוֹ הַרְזִים וְהַסּוּדוֹת, הַמֵּי־עֲדִים בְּשִׁבְלֹו, וְעַל־יָדֵי־
זֶה הוּא גֹדֵל וּמְצַלִּיחַ תָּמִיד וְחֵי חַיִּים חֲדָשִׁים בְּכָל

פַּעַם (עין לקוטי' מוהר"ן חלק ב' סימן י"ב סימן י"ט, ובספורי' מעשיות. מעשה ט' עין שם).

עז. הָעֵקֶר שֶׁבְּכָל הָעֵקָרִים - לְהִיּוֹת תָּמִיד בְּשִׂמְחָה
וְחֲדוּהָ עֲצוּמָה, לְהַחֲיִית אֶת עֲצָמוֹ עִם כָּל נִקְדָּה
וּנְקָדָה

טוֹבָה, שְׁזוֹכָה לַחֲטָף מִדֵּי יוֹם בְּיוֹמוֹ, וּלְהַכְנִים אֶת
עֲצָמוֹ בְּהֶאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, אֲשֶׁר אֵין בְּלִעְדָּיו יִתְבַּרֵךְ
כָּלֵל. וְאֶפְלוֹ מַה שֶׁנֶּעֱשֶׂה מִבְּעַל בְּחִירָה, שָׁם גָּנוּז
אֲלוֹפוֹ שֶׁל עוֹלָם, וְעַל־כֵּן יִהְיֶה בְּשָׁלוֹם עִם הַכָּל, וְלֹא
יִקְפִיד וְלֹא יִקְנֵא שׁוֹם בְּרִיָּה, כִּי (בְּרִכּוֹת נ"ח) 'אֶפְלוֹ רִישׁ
גְּרָגִיתָא מִן שְׂמַיָּא מוֹקְמִינָן לִיה', וְ (יומא ל"ח) 'אֵין אָדָם
נוֹגֵעַ בָּמָה שְׂמוּכָן לַחֲבֵרוֹ, וְאֵין מְלָכוֹת נוֹגְעַת

"מקור השמחה"

במלכות חֲבֵרְתָהּ אֲפִילוֹ כְּמֵלֵא נִימָה', וְעַל־כֵּן לָמָּה
 לָךְ לְבַלוֹת יָמֶיךָ בְּהֶבֶל וָרִיק הָעֲצָבוֹת וְהַמְרִירוֹת,
 הַמְכַלָּה אֶת הַגּוֹף וְהַנֶּפֶשׁ, וְאֵל מְאוּמָה לֹא יְבִיאֲךָ;
 יוֹתֵר טוֹב לְהִיּוֹת רָגִיל בְּשִׂמְחָה וְרִקּוּדִים, לְשִׂמְחָה
 בְּשִׂמְחַת עֲרָבוֹת נֵעַם זִיו שְׂכִינְתוֹ יִתְבַּרְךָ. אֲשֶׁר בְּכָל
 הָאָרֶץ מְמַשְׁלֵתוֹ, כִּי הוּא מְלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ,
 וְאִיהוּ מְמֵלֵא כָּל עַלְמִין וְסוּבֵב כָּל עַלְמִין וּבְתוֹךְ כָּל
 עַלְמִין, דּוּמָם, צוּמַח, חִי, מְדַבֵּר, הַכֹּל לְכֹל עֲצָם
 עֲצָמִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבַּרְךָ, וְעַל־יְדֵי שִׂמְחָה הוּא
 דְּבוֹק בּוֹ יִתְבַּרְךָ, כִּי עֵז וְחֵדוּהָ בְּמִקּוּמוֹ, וּלְפָנָיו
 יִתְבַּרְךָ אֵין שׁוּם עֲצָבוֹת כָּלֵל. הִיָּה שְׂמִיחַ וְצַחֵק עַל כָּל
 פְּחָדֵי הַהֶבֶל, כִּי מָה יַעֲשֶׂה לָךְ אָדָם, כִּי הַכֹּל בְּהַשְׁגַּחַת
 הַמַּאֲצִיל הָעֲלִיּוֹן. שִׂמְחָה הִיא מַעֲלָה עֲלִיוֹנָה מֵהַכֹּל,
 וְהֵם כְּנִפְי הָאָדָם לְפֹרֵחַ בְּהֵם.

עת. רַבְּנוּ ז"ל, אָמַר (עין אַבְנֵיהַּ בַּחֵל חֵלֶק שִׁיחוֹת וְסִיפּוּרִים מֵרַבֵּינוּ ז"ל סִימֵן ס"ב):

שֵׁ"ה יֵצֵר הָרַע שֶׁל הַכְּשָׁרִים הוּא כְּמוֹ דְּבוֹק", רַחֲמָנָא
 לְצַלָּן, כִּי הִבְעֵל־דְּבַר נִטְפֵּל אֵלָיו בְּשִׁגְעוֹן, רַחֲמָנָא
 לְצַלָּן, וְעַקֵּר הַשִּׁגְעוֹן, שְׂמִכְנִים בְּלָבוֹ מְרִירוֹת כְּזוֹ,
 כְּאֵלוֹ כְּבָר אַבְדָּה תִקְוֹתוֹ, וּכְאֵלוֹ שְׁכָל עֲבוּדָתוֹ בַּתוֹרָה

”מִקּוֹר הַשְּׂמִיחָה”

וּבַתְּפִלָּה אֵינָה שְׂוָה כְּלוּם, חֶסֶם וְשָׁלוֹם, כִּי הִיא מְלֵאָה
 בְּגָמִים, וְאֶפְלוּ אִם הוּא כֶּךָ בְּאַמָּת, צָרִיךְ לַעֲנוֹת
 לַעֲצֹמוֹ: בְּעֲצֻבוֹת הָרִי לֹא יִתְקַן הַדָּבָר אֲדוּרְבָה, אֶפְל
 חֶסֶם וְשָׁלוֹם, עוֹד יוֹתֵר עַל־יַדֵּי הָעֲצֻבוֹת. וּכְבֹר אָמַר
 רַבֵּנוּ ז”ל, (עין לקוטי־מוֹהַר”ו חֶלֶק א' סִימָן קע”ה), שְׂאֶפְלוּ הַבְּכִיָּה עַל
 מַעֲשָׂיו הָרָעִים, חֶסֶם וְשָׁלוֹם, וְעַל נְפִילַת נִשְׁמָתוֹ -
 צָרִיךְ לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה - וְזֶה רָאִשֵׁי תְבוּת שֶׁל בְּכִיָּה
 (תְּהִלִּים פ”ט): בְּשִׂמְחָה יִגִּילוּן כָּל הַיּוֹם, וְעַל־כֵּן צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת
 כָּל־מִיּוֹנֵי פְעֻלוֹת שֶׁבְּעוֹלָם לְהִיּוֹת תָּמִיד בְּשִׂמְחָה
 עֲצוּמָה, וְלֹא יִנִּיחַ בְּעֲצֹמוֹ הָעֲצֻבוֹת אֶפְלוּ כְּרָגַע, יִהְיֶה
 אֵיךְ שִׁיְהִיָּה, וַיֵּדַע בִּיּוֹדֵעָה בְּרוּרָה, כִּי הָעֲצֻבוֹת הִיא
 הִיא הַשְּׂגָעוֹן שֶׁהַבְּעַל־דָּבָר רוֹצֵה לְדַבֵּק בְּאִישׁ כָּשֵׁר,
 וְלָכֵן צָרִיךְ לְבָרַח מֵעֲצֻבוֹת כְּמוֹ שֶׁבּוֹרְחִים מֵאִשׁ
 מִמֶּשׁ.

עט. אָמְרוּ חַז”ל (נִדְרָה ל) : אֶפְלוּ כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ
 אוֹמְרִים לָךְ צְדִיק אַתָּה, הֲיִיָּה בְּעֵינֶיךָ כְּרָשָׁע, כִּי עַקֵּר
 הַשְּׂלֵמוֹת הוּא כְּשֶׁבֵּא הָאָדָם אֶל בְּטוּל אָמָת, שֶׁהוּא
 בְּטוּל וּמְבַטֵּל לְגַמְרֵי אֱלֹוֵי יִתְבָּרַךְ בְּלֵב נָמוּךְ וְשָׁבוּר,

"מקור השמחה"

כְּחָרָם הַנִּשְׁכָּר בְּאַלְפִים רְסִיסִים וְאוֹחֵז עֲצָמוֹ שֶׁהוּא
הַגְּרוּעַ שֶׁבְּכָל הַגְּרוּעִים, וְעַל־יִדְיָזָה זֹכָה שֵׁישׁ לוֹ פֶּחַ
הַמּוֹשֵׁף לְהַמְשִׁיךְ עֲרֵבוֹת זֵיו אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ אֱלֹיו, כִּי
(ישעיהו נז, טו): "אֲשַׁכּוֹן אֶת דְּכָא" כְּתִיב. הַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ שׁוֹכֵן
דִּיקָא אֲצֵל שְׁפָל וְנִבְזָה, וְכָל מָה שֶׁזֹּכָה לְהַקְטִין
וּלְבַטֵּל וּלְמַעַט אֶת עֲצָמוֹ, מַעֲלָתוֹ גְּבוּהָהּ מְאֹד.

וְשֶׁאֶלְתִּי פַעַם אֶת אֶחָד מִגְּדוּלֵי אַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ:
הֲלֹא יְכוּלִים לִפְלֹ בְּאַמֶּת אִם יַחֲזִיק אֶת עֲצָמוֹ לְהַגְּרוּעַ
שֶׁבְּכָל הַגְּרוּעִים, וְהַשִּׁיב לִי: הַיּוֹם, שֵׁישׁ לָנוּ כְּבָר
הַהִקְדָּמוֹת הַקְּדוֹשׁוֹת מִרְבֵּנוּ ז"ל, וְהֵם הַהִתְחַזְקוֹת
הַנִּפְלָא שֵׁישׁ בְּדַבְּרֵיו הַקְּדוֹשִׁים - אֵין כְּבָר מָה
לְהִתְפַּחַד, כִּי בְּיָדָי לֹא יִפֹּל, וְדַבְּרֵי פִי חָכָם חֵן.
אַשְׁרֵי הַזֹּכָה לְהַגִּיעַ אֶל בְּטוּל אֶמֶת כְּזֹה, עַד שֶׁלֹּא
יַחֲשֹׁב אֶת עֲצָמוֹ שׁוֹם נִבְרָא לְגַמְרֵי, וְלֹא יִרְצֶה שׁוֹם
רְצוֹן אַחַר מִבְּלַעֲדֵי רְצוֹנוֹ יִתְבָּרֵךְ. וְאִז עֵין בְּעֵין יִרְאֶה
בְּשׁוֹב ה' "צִיּוֹן", שֶׁהִיא "הַמְּלָכוֹת", וְיִתְמַלֵּא שְׂמִיחָה
לְשִׂמְחָה בּוֹ יִתְבָּרֵךְ, כִּי כְּשֶׁאָדָם בָּא אֶל בְּטוּל אֶמֶת
אֱלֹיו יִתְבָּרֵךְ, אִז דִּיקָא זֹכָה לְהַגִּיעַ אֶל תְּכֵלִית
מִדְּרָגָה הָעֲלִיּוֹנָה שֵׁישׁ בְּשִׂמְחָה, כִּי מֵאַחַר שֶׁאֵינוֹ

מִתְפַּחַד מִשׁוּם דְּבָר, וְכֵן אֵין לוֹ רְצוֹן אַחַר בְּלִעְדֵי
רְצוֹנוֹ יִתְבָּרֵךְ.

פ. עֵקֶר מַעֲלַת אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי הוּא כְּשִׁזְזוּכָה לְהַפְּךְ
אֶת כָּל הַיְגוֹן וְאֲנָחָה לְשִׂמְחָה עֲצוּמָה, וְכָל מֵה
שְׂעוּבָר עָלָיו קִטְנוּת וִירִידוֹת בְּיֹתֵר, וְאַף־עַל־פִּי־כֵן
זוּכָה לְהִתְחַזֵּק וְלַהֲפֹךְ הַכֹּל לְשִׂמְחָה עֲצוּמָה, כְּמוֹ־כֵן
מַעֲלָתוֹ
גְבוּהָהּ מְאֹד מְאֹד.

פא. אֵי אֶפְשָׁר לְשִׂמַּח כִּי אִם כְּשִׂאוּחֻז בְּמִדַּת
הַתְּמִימוּת, כִּי עַל־פִּי רַב כָּל אֱלוֹ הַחֲכָמִים בְּעֵינֵיהֶם
הֵם תְּמִיד בְּעֲצָבוֹת וּמְרִירוֹת, וְהֵם מְסֻתְּפָלִים עַל אֱלוֹ
הַשְּׂמֵחִים כְּאֱלוֹ הֵם, חֵס וְשָׁלוֹם, מְטָרְפִים, וְהַתְּמִימִים
הֵם תְּמִיד בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה, וְאֵינָם מְבִינִים לָמָּה
לְהִיּוֹת
בְּעֲצָבוֹת וּבְמְרִירוֹת, כִּי הֵלֵא הָעוֹלָם וּמְלוֹאוֹ שֶׁל
הַשֵּׁם

”מְקוֹר הַשְּׂמִיחָה”

יִתְבָּרַךְ, וְעַל־כֵּן מֵה לֹו לְדָאג עַל עוֹלָם שְׂאִינוּ שְׁלוֹ, וְהֵם תָּמִיד שְׂמִיחִים בְּשְׂמִיחָה שְׂאִין לָה סוּף וְקֶץ. (עין ספּוּרִי מעשׂוֹת. מעשׂה ט').

פב. עַל־יַדֵּי שְׂאָדָם מְרַגֵּיל אֶת עֲצָמוֹ לְהִיּוֹת תָּמִיד בְּשְׂמִיחָה, זֹכָה לְסִבְלָנוֹת גְּדוֹלָה, כִּי שְׂמִיחָה וְסִבְלָנוֹת תְּלוּיִים זֶה בְּזֶה, וְכָל מֵה שִׂישְׂמִיחַ יוֹתֵר וְיִהְיֶה בְּפָנָיִם שׁוֹחֲקוֹת, כְּמוֹ-כֵן יִתְרַחֵב מֵחוּ וְדַעְתּוֹ, וְיִהְיֶה סִבְלָן גְּדוֹל, לְסִבֵּל עַל כָּל הָעוֹבֵר עָלָיו, כִּי בְּזֶה הָעוֹלָם עוֹבֵר עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּכָל יוֹם וְיוֹם אִיזוֹ צָרָה וּמְאָרֶע וְכוּ' (עין לקוטי־מוֹהַר"ו חֲלֵק ב' סִימָן ע"ז), וְעַל־כֵּן צָרִיכִים הִתְחַזְּקוֹת גְּדוֹלָה, שְׁלֵא יִפֹּל בְּדַעְתּוֹ וְלֹא יִחְלֹשׁ רוּחוֹ וְכוּ', וְזֶה זֹכִים עַל־יַדֵּי תִקְוָה הַשְּׂמִיחָה, כִּי עֵיקַר הִתְחַזְּקוֹת מְקַבְּלִים רַק עַל־יַדֵּי שְׂמִיחָה. וְעַל־כֵּן כָּל מִי שִׂישְׂמִיחַ יוֹתֵר, כְּמוֹ-כֵן זֹכָה לְהִתְחַזֵּק בְּיוֹתֵר, וְסוֹבֵל עַל הַכֹּל, וְכָל מֵה שִׂישְׂבֵּל עַל הַכֹּל כְּמוֹ-כֵן יִהְיֶה בְּשְׂמִיחָה. כִּי זֶה תְּלוּי בְּזֶה. אֲשֶׁרִי הַזֹּכָה לְשְׂמִיחַ תָּמִיד, וְיִזְכֶּה עַל־יַדֵּיזָה לְמִדַּת הַסִּבְלָנוֹת, שֶׁהִיא הַמִּדָּה הַיְקָרָה, שְׁעַל־יַדֵּה זֹכִים לְחִיּוֹת חַיִּים טוֹבִים, אֲמֵתִיִּים וְנִצְחִיִּים.

פג. הַרְגֵלִים הֵם מַעֲמִידִים אֶת הָאָדָם, וְעַלֵיָהֶם הוֹלֵךְ הָאָדָם, וְעַל־כֵּן צָרִיךְ לְהַרְגִיל אֶת עַצְמוֹ תָּמִיד לְרַקֵּד בְּרַגְלָיו, וְעַל־יַדֵּי־זֶה מִתְפַּשֵּׁט הַשְּׂמֵחָה בְּכָל קוֹמָתוֹ. וְרַבְּנוֹ ז"ל, גָּלָה לָנוּ (לקוטי מוה"ר"ן חלק א' סימן י'). שְׂרָקוּדִין הֵם הַמְתַקֵּת הַדִּינִים, וּבִסְפוּרֵי מַעֲשִׂיֹת, (מַעֲשֵׂה י"ג מִחַז' בְּעַטְלִירֵס, מִזִּים הַשְּׁבִיעִי), מְבַאֵר שֶׁם, שְׂזָה יִהְיֶה תְקוּן הָאָמוּנָה, שֶׁהִיא הַגְּאֻלָּה, שְׂרָקוּדוֹ תָּמִיד, כִּי בְּזֶה שָׂאָדָם רוֹקֵד תָּמִיד, מַגְלָה אֶת פְּנִימִיּוֹת לְבָבוֹ, שֶׁהוּא מֵאֲמִין בּוֹ יִתְבַרֵךְ, וְנִתְפַּשֵּׁט הַשְּׂמֵחָה עַד עֲקָבוֹ, וְהַרְקוּדִין בְּעֶצְמָם מְכַנְיָסִים שְׂמֵחָה בְּכָל הָאָדָם, אֲפִלּוֹ אָדָם שֶׁבִטְבְּעוֹ הוּא עֹצֵבֵן גָּדוֹל, וְקָשָׁה וְכָבֵד לוֹ לָבוֹא אֶל הַשְּׂמֵחָה, עַקֵּר עֲצָתוֹ הִיא רְקוּדִין, לְרַקֵּד וְלִקְפֹץ, וְעַל־יַדֵּי־זֶה יִמְתַק מִמְּנוֹ הַדִּינִים, שֶׁהֵם הֵם הָעֲצָבוֹת, וְיִמְשֹׁךְ עָלָיו חֶסֶד וְרַחֲמִים, שֶׁהֵם מְקוֹר הַשְּׂמֵחָה וְהַחֲדוּהָ, עֲרֻבוֹת מְתִיקוֹת נֵעַם דְּבִקּוֹת בּוֹ יִתְבַרֵךְ.

פד. שְׂמֵחָה הִיא אֹר רֹחֲנֵי מְאֹד, וְאֵי אֶפְשָׁר לְהַגִּיעַ אֵלֶיהָ כִּי אִם עַל־יַדֵּי תְפִלָּה וְעַל־כֵּן צָרִיךְ תָּמִיד

"מקור השמחה"

להתפלל אליו יתברך, שיזכה לשמחה לשמח בו יתברך, וכל מה שיתפלל ויבקש על זה, כמזכר יהיה לו כלים לקבל את אור השמחה, ויהיה תמיד בשמחה. וכן להפך, אי אפשר להתפלל כי אם על-ידי תקף השמחה, כי התפלה היא המשכת האורות לתוך כלים, ועל-פי רב האדם נופל בדעתו בשעת התפלה מרב הרפתקאותיו, שעוברים עליו ברוחניות וגשמיות, ואי אפשר לו להתפלל, ועל-כן צריך להתחזק קודם התפלה מאד מאד להיות בשמחה. וכן צריך להתפלל הרבה, שיזכה להיות תמיד בשמחה, שהיא מקור הקדשה, כי שמחה ותפלה תלויים זה בזה.

פה. כשאדם בשמחה תמיד והוא בפנים שוחקות, עושה טובה לא רק לעצמו, שנדבק על-ידיזה בו יתברך, כי על-ידי שמחה באים לדבקות, אלא גם מחיה את כל העולם הרואים אותו, כי על-פי-רוב עובר על כל אחד מה שעובר בכל יום מרירות ויסורים וצרות והרפתקאות וכו', ולבם ורוחם נשבר מאד, וכשבא אדם שמח ובפנים שוחקות, על-ידיזה

מִחִיָּה אוֹתָם מִמָּשׁ, וְנִמְשָׁכִים אַחֲרָיו, וּמִבְּקָשִׁים מִמֶּנּוּ
שִׁיעֹזֵר לָהֶם.

פו. יֵשׁ בְּנֵי אָדָם שֶׁבְּאִמַּת הֵם רְחוּקִים מְאֹד, אֲךָ
מְרַגְלִים אֶת עֲצָמָם בְּעִבּוּדַת הַשְּׂשׂוֹן וְהַשְּׂמִיחָה לְרִקְדָּה
וְלַשְּׂמִיחָה וְלַעֲשׂוֹת כָּל־מִינֵי פְעֻלוֹת שֶׁבְּעוֹלָם לְהִיּוֹת
בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה, וּמְחִיִּים אֶת עֲצָמָם עִם הַנְּקֻדּוֹת
טוֹבוֹת שֶׁיֵּשׁ בָּהֶם עֲדִין, עַל־יִדְיָזָה בְּעֲצָמוֹ הֵם זוֹכִים
כֹּף כָּל סוּף לְהַגִּיעַ אֶל מְדַרְגּוֹת גְּבוּהוֹת בְּעִבּוּדַת
הַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ, וְנִדְבָקִים בּוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְכֹאֲשֶׁר סִפֵּר רַבְּנּוּ,
ז"ל מֵהַתָּם הַקְּדוֹשׁ (עין ספּוּרֵי־מַעֲשִׂיּוֹת, מַעֲשֵׂה ט'), וְדִיקָא עַל־יִדְיָזָה
שֶׁהָיָה תָמִיד שְׂמִיחָה מְאֹד מְאֹד, וְלֹא הָיָה יוֹדֵעַ
מֵעֲצָבוֹת וּמְרִירוֹת כָּלֵל, וְהִחֲזִיק אֶת עֲצָמוֹ עִם כָּל
נְקֻדָּה וּשְׁעָרָה שֶׁהָיָה בּוֹ מְקַדְּשֵׁת יְהוּדוּתוֹ, וְדִיקָא עַל־
יִדְיָזָה זָכָה לְהַתְעַלּוֹת עַד שֶׁנַּעֲשֶׂה שֶׁר עַל כָּל הַשָּׂרִים,
רֹאשׁ הַצְּדִיקִים. (וְדוּק וְתַמְצֵא קל).

פז. כְּשֶׁהוֹלֵךְ לְהַתְפַּלֵּל הַתְּפִלוֹת הַקְּבוּעוֹת: שְׁחֲרִית,
מִנְחָה, מְעִרִיב, חֲצוֹת, יִשְׁכַּח לְגַמְרֵי מִכָּל מַה שֶׁעָבַר

”מִקּוֹר הַשְּׂמִיחָה”

עָלְיוֹ, כִּי עַל־פִּי רַב נִתְּבַלְבְּלָה תְּפִלָּתוֹ, כִּי דִיְקָא אָז מִשְׂמִיעִין אֶת עֲצָמָן כָּל הַחֲטָאִים וְהִירִידוֹת וְהַנְּפִילוֹת שְׁלוֹ (עין לקוטי־מוהר"ו חלק א' סימן ל'). וְעַל־כֵּן נוֹפֵל בְּדַעְתּוֹ, מֵאַחַר שֶׁכָּבַר חֲטָאתִי וְכוּ', וְאַנִּי בְּעַמְקֵי עַמְקִים, בְּשִׂאוֹל תַּחֲתִית, וּמִתַּחֲתִיו וְכוּ', מֵהַ תּוֹאִיל כָּבָר תְּפִלָּתִי. וּבְאַמֶּת לֹא כֵן, כִּי צְרִיכִים לְהַסִּיחַ דַּעְתּוֹ לְגַמְרֵי בְּשִׁעַת הַתְּפִלָּה מֵהָעֶבֶר וּמֵהָעֲתִיד, וַיֵּדַע, שֶׁאֵין לוֹ - רַק תְּפִלָּה זוֹ - שֶׁהוּלֵךְ לְהַתְּפַלֵּל, וְעַל־כֵּן אִם יִזְכֶּה לְהַתְּפַלֵּל בְּתַמִּימוֹת וּבְכַשְׂשִׁיטוֹת גָּמוּר, וַיִּקְשֹׁר וַיִּדְבֹּק עֲצָמוֹ בְּאַלְקוֹת שְׂבָאוֹתִיּוֹת הַתְּפִלָּה, וַיֹּאמֶר הַדְּבוּרִים בְּאַמֶּת גָּמוּר, יָכוֹל לְזַכּוֹת, שֶׁיֵּאִיר לוֹ כָּל הַפְּתָחִים אֵיךְ לְצִאת (עין לקוטי־מוהר"ו חלק א' סימן ט' וְסִימָן קי"ב). כִּי הַדְּבוּרִים שְׂאוּמְרִים בְּאַמֶּת בּוֹקְעִים אֶת כָּל הַחֲשֻׁכוֹת וּמְאִירִים שֹׁפַע גְּלוּי אֲלֻקוֹתוֹ יִתְּבַרֵךְ, אֲשֶׁר יֵאִיר לוֹ תָּמִיד, וְעוֹד יִזְכֶּה לְהֵאִיר לְאַחֲרִים.

פ.ח. יִרְגִּיל עֲצָמוֹ תָּמִיד בְּמִדַּת אֶהְבֵּת יִשְׂרָאֵל, לְאַהֲבָא אֶת כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, בְּלִי שׁוּם יוֹצֵא מִן הַכָּלָל, וַיִּקְשֹׁר

”מְקוֹר הַשְּׂמִיחָה”

עֲצֹמוּ בְּשָׂרַי נְשָׂמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְעַל־יְדֵי־זֶה יִנָּצֵל
מִקְנֵאת הַמַּלְאָכִים (עין לקוטי־מוהר”ו חלק ב' סימן א'), אֲשֶׁר מִפִּילִים
אֶת רֹב הָעוֹלָם, כִּי רֹב הָעוֹלָם מֵתִים מִקְנֵאָה, וְהַקְנֵאָה
מוֹצִיאָה אֶת הָאָדָם מֵהָעוֹלָם (אבות פֶּרֶק ד'), וְכָל מִי שֵׁישׁ לוֹ
קְנֵאָה, עֲצֹמוֹתָיו מִרְקִיבִין (שַׁבֵּת קנ”ב), אֲבָל תִּכְף־וּמָיד
כְּשֶׁמֶקֶשׁר עֲצֹמוֹ בְּאַהֲבַת כָּל־לִיּוֹת יִשְׂרָאֵל, עַל־יְדֵי־זֶה
מִקְשָׁר עֲצֹמוֹ בְּשָׂרַי נְשָׂמָתָם, וְאִז כָּבֵר אֵין שֵׁיךְ שׁוֹם
קְנֵאת הַמַּלְאָכִים, כִּי אֶצְלוֹ כָּל יִשְׂרָאֵל שׁוֹיֵן. וְאַהֲבַת
יִשְׂרָאֵל תְּלוּיָה בְּאַמוּנָה, כִּי (זֶהר אַחֲרֵי עג) ”קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
וְיִשְׂרָאֵל וְאוֹרֵיתָא - חַד”, וְכִשְׂמִכְנִיס בְּדַעְתּוֹ אֲמַתַּת
מְצִיאֹתוֹ יִתְבַּרַךְ עַל־יְדֵי־זֶה אוֹהֵב אֶת כָּל אֶחָד
מִיִּשְׂרָאֵל, כִּי הוּא חֵלֶק אֱלוֹהִים מִמַּעַל. וְאָמַר רַבְּנּוּ ז”ל,
(שיחות הַר”ן סימן צ”א): סִגְלָה לְהַתְמַדָּה - לֹא לְדַבֵּר עַל שׁוֹם בֵּר־
יִשְׂרָאֵל, כִּי כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל הוּא אוֹת מֵהַתּוֹרָה וְכוּ'.
עֵינֵי שָׁם. וְזֶה שְׂאָנוּ אוֹמְרִים בְּשִׁבְתָּ בְּמִנְחָה, שְׂאִז
רַעוּא דְרַעוּיִן מְאִיר: אַתָּה אֶחָד וְשִׁמְךָ אֶחָד (שְׁהִיא
הַתּוֹרָה, שְׁפִלָּה שְׂמוֹתָיו, יִתְבַּרַךְ) וּמִי כְּעִמְךָ יִשְׂרָאֵל, גּוֹי אֶחָד
בְּאַרְצֵן.

”מקור השמחה”

פט. בכל מה שעובר עליך תשתדל תמיד להסתכל על הטובות והחסדים שעשה כבר עמך השם יתברך. מיום הולדתך עד עכשו, וביותר, בזה החסד נפלא שעשה עמך, שזכית להתודע מהצדיק האמת, מיחידי

הדורות, בזה בעצמו ראוי לך להחיות את עצמך מאד, וכל מה שתזכה להחיות עצמך יותר בהצדיק האמת, כמורכב ימשך עליך הארת הצדיק האמת, כי כפי שאדם משתוקק לאיזו קדשה, כמורכב זוכה להמשיך על עצמו אותה הקדשה, ובפרטיות קדשת הצדיק האמת, מיחידי הדורות, אי אפשר להגיע אליו כי אם על ידי כסופין והשתוקקות רבים אחריו, ולהחיות את עצמו בזה שיודע ממנו, וכל מה שייחיה את עצמו יותר, כמורכב ימשך יותר עליו אורו הגנוז של הצדיק האמת.

צ. אסור לפל בדעתו משום דבר שבעולם, וזהו עקר מעלת איש הישראלי, כשהוא זוכה להיות חזק ותקיף בדעתו, ושום דבר לא יכול להפילו, כי באמת עובר בכל יום ובכל שעה על כל אחד ירידות

”מִקּוֹר הַשְּׂמִיחָה”

וּנְפִילוֹת וּחֲלִישׁוֹת הַדַּעַת אַחֲרֵים וְרַב הָעוֹלָם אֵין לָהֶם הַהֶתְחַזְקוֹת הָאֲמִתִּית, עַל־כֵּן תִּכְרַחֲוּמֶיךָ כְּשֶׁעוֹבֵר עֲלֵיהֶם מֵהַ שְׂעוֹבֵר, נִשְׁבָּרִים לְגַמְרֵי וְנוֹפְלִים רוֹחֵם וְנִחְלַשׁ דַּעְתָּם, אַבָּל אֱלוֹ הַזּוֹכִים לְהִיּוֹת מְקַרְבִּים אֶל הַצַּדִּיק הָאֲמִתִּי, מִיַּחֲדֵי הַדּוֹרוֹת, הֵם יוֹדְעִים שְׂבִהֶכְרַח שְׂיַעֲבֹר בְּכָל יוֹם וּבְכָל שָׁעָה מֵהַ שְׂיַעֲבֹר, וְהֵם זוֹכִים לְהֶתְחַזֵּק בְּכָל מִינֵי אַפְּנִים, וְאֵינָם נוֹפְלִים בְּדַעְתָּם כָּלֵל. אֲדַרְבָּא, מִהֶפְכִּין אֶת כָּל הַיְגוֹן וְאֲנַחָה לְשִׂמְחָה עֲצוּמָה.

צא. בְּפָנָיו שֶׁל הָאָדָם נֶפֶר כָּל הָאָדָם - בְּאֵם הוֹלֵךְ תָּמִיד בְּאַנְפִּין נְהוֹרִין, זֶהוּ סִימָן שְׂרוּתָה קְדוּשָׁה וְרוּחַ טְהוֹרָה שׁוֹרָה בּוֹ וּמְאִירָה בּוֹ אִוְרוֹ הַגָּנוּז שֶׁל הַצַּדִּיק הָאֲמִתִּי, אַבָּל אִם, חַס וְשָׁלוֹם, הַהֶפְוֶה, שֶׁהוֹלֵךְ בְּאַנְפִּין חֲשׂוֹכִין, אֲזִי, חַס וְשָׁלוֹם, הַסְטֵרָא־אַחֲרָא שׁוֹרָה בּוֹ, וְהוּא רַחוּק מִהַצַּדִּיק הָאֲמִתִּי. וְאָמַר רַבְנֵי ז”ל, (לְקוּטֵי־מוֹפְרָו חֲלָק א' סִימָן כ"ג) : אֲנִפִּין נְהוֹרִין הוּא סְטֵרָא דְקַדְשָׁה - חַיִּים ; אֲנִפִּין חֲשׂוֹכִין הוּא סְטֵרָא־אַחֲרָא - מִיתָה ; עַל־כֵּן הַבְּחִירָה בְּיָדֶךָ לְהִיּוֹת בְּעֲצָבוֹת אֲנִפִּין חֲשׂוֹכִין אוֹ

"מקור השמחה"

לְהִפָּקֵד, לְהִיּוֹת תָּמִיד בְּשִׂמְחָה וְאַנְפִּין נְהוּרִין. אֲשֶׁר־י
הַזֹּכֶה לְהָאִיר פָּנָיו בְּאוֹר פְּנֵי מֶלֶךְ חַיִּים, וְאִזּוֹ יִזְכֶּה
לְחַיּוֹת חַיִּים אֲמִתִּיִּים וְנִצְחִיִּים, וַיְהִי בְשָׁלוֹם עִם
הַכֹּל, כִּי כָפִי הַפָּנִים, שֶׁמֶרְאָה אָדָם לְחֻבְרוֹ, כְּמוֹכֵן
מֶרְאָה חֻבְרוֹ פָּנָיו אֵלָיו.

צב. כְּשֶׁאָדָם מִכְּנִיס בְּדַעְתּוֹ תָּמִיד רַק אֲמִתּוֹת
מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְאִיךָ שֶׁהוּא יִתְבָּרֵךְ, מְלֵא כָּל הָאָרֶץ
כְּבוֹדוֹ וְהַכֹּל לְכָל דּוֹמֵם צוֹמֵחַ חַי מְדַבֵּר הֵם עֹצֵם
עֲצָמִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, עַל־יְדִיזָה זֹכֶה
לְהִרְחֵבֵת הַדַּעַת וּלְלַב שְׂמִיחַ בְּשִׂמְחָה אֲמִתִּית, וַיִּכּוֹל
לְעֵבֵר עַל כָּל מָה שֶׁעוֹבֵר עָלָיו כִּי הָאֲמוּנָה הִיא יְסוֹד
הַיְהוּדוּת וְקִיּוּם הָאָדָם בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחָנִיּוֹת, וּמִכְּנִיס
בְּהָאָדָם שִׂמְחָה אֲמִתִּית וְנִצְחִית.

צג. לְזִכּוֹת בְּשִׁלְמוֹת אֵל מֵדַת הַשִּׂמְחָה אִי אֶפְשָׁר כִּי
אִם עַל־יְדֵי תְּפִלָּה לְהַרְגִּיל אֶת עֲצָמוֹ תָּמִיד לְדַבֵּר עִמוֹ
יִתְבָּרֵךְ בְּלִשׁוֹן שְׂרָגִיל בּוֹ, וַיִּבְקֹשׁ תָּמִיד מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ,
שְׂיִזְכֶּה לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה, וְתִתְפַּשֵּׁט הַשִּׂמְחָה אֶצְלוֹ
מֵרְאֵשׁוֹ וְעַד רַגְלָיו, כִּי הַשִּׂמְחָה הִיא אוֹר נוֹרָא

עא "מְקוֹר הַשְּׂמֵחָה"

וּנְפִלָא, הָאָרָה אֵין סוּפִית, וְאִי אֶפְשָׁר לְתַפְסָה
וּלְהַמְשִׁיכָה אֵלָיו

כִּי אִם עַל־יַדֵּי כְּלִים, וּתְפִלָּה הִיא הִיא הַכְּלִי אֲשֶׁר
מְקַבְּלִים עַל יְדֵהּ כָּל הַקְּדוּשׁוֹת, וּבְפֶרֶט מִדַּת הַשְּׂמֵחָה,
כְּשֶׁתִּבְקֶשׁ בְּכָל יוֹם וּבְכָל שָׁעָה עַל שְׂמֵחָה, תִּזְכָּה
לְהִיּוֹת תָּמִיד בְּשְׂמֵחָה, וְתֵאִיר הַשְּׂמֵחָה עַל פְּנֵיָךְ.

צד. כָּל מָה שְׂיִכְנִים בְּדַעְתּוֹ אֲמַתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ,
וַיִּבְטַל אֶת עֲצָמוֹ לְגַמְרֵי אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, וַיֵּדַע שֶׁהַכֹּל
לְכֹל

עֲצָם עֲצָמִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְשׁוּם דְּבָר
שֶׁבְּעוֹלָם לֹא נַעֲשֶׂה מֵעֲצָמוֹ, רַק בְּהַשְׁגָּחָתוֹ יִתְבָּרֵךְ
הַפְּרִטִי פְּרִטִית, כְּמוֹ-כֵן יִזְכָּה לְחַיּוֹת חַיִּים טוֹבִים, כִּי
הַדְּבָקוֹת בּוֹ יִתְבָּרֵךְ מִמְּשִׁיךְ חַיִּים נְצַחִיִּים, עַד שֶׁאֵינּוּ
יָרָא וְאֵינּוּ מִתְפַּחַד מִשׁוּם בְּרִיָּה שֶׁבְּעוֹלָם, וְכֵן תִּכְנֶס
בְּלִבּוֹ שְׂמֵחָה עֲצוּמָה, כִּי זֶהוּ עֵקֶר הַשְּׂמֵחָה,
כְּשִׁיּוֹדַע אֲשֶׁר אֵין בְּלַעְדָּיו יִתְבָּרֵךְ כָּלֵל, וְהַכֹּל לְכֹל
אֱלֻקוֹת מִמֶּשׁ.

"מקור השמחה"

צה. צריכים להתחזק מאד מאד להיות תמיד בשמחה, כי זה הוא המדרגה הכי גבוהה לזכות להגיע אליה בזה העולם, להיות תמיד בשמחה עצומה, ויתענג מנעים ערבות זיו שכנית עזו יתברך, המאירה בכל הארץ, כמו שנאמר (יחזקאל מ"ג): "והארץ האירה מכבודו", וכל מה שימשיך על עצמו יותר אור האמונה הקדושה לידע ולהודיע ולהודע אשר אין שום מציאות בלעדיו יתברך כלל, והכל לכל עצם עצמיית חיות אלקותו יתברך, כמו־כן יזכה שתתפשט אצלו מדת השמחה, כי השם־יתברך הוא עצם השמחה, כי עז וחדוה במקומו, ולפניו אין שום עצבות כלל, ועל־כן אמונה ושמחה תלויים זה בזה וכל מה שהיא בעצבות ובמרירות, זהו סימן שנפגם אמונתו, כי באם שיש לו אמונה חזקה בו יתברך, אז אינו מתפחד משום דבר, כי מה יעשה לו אדם.

צו. כשאדם סותם עיניו מחיזו דהאי עלמא ואין לו שום הסתכלות על שום ברִיה, ולא אכפת לו שום דבר, רק מכניס בדעתו אמתת מציאותו יתברך, אז

”מְקוֹר הַשְּׂמֵחָה”

דִּיקָא יְכוּל לְהֵיּוֹת תְּמִיד בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה, כִּי כָּל זְמַן שְׂאָדָם רוֹאֵה אֵיזָה דְּבָר אוֹ אֵיזוֹ בְּרִיָּה מְבַלְעָדִיו יִתְבָּרַךְ, עֲדִין חֲסֵרָה אֶצְלוֹ הַשְּׂלֵמוֹת, וְעַל-כֵּן אִי אֶפְשָׁר לוֹ לְשִׂמַּח כִּי הַשְּׂלֵמוֹת הִיא רַק אֶצְלוֹ יִתְבָּרַךְ, וְהוּא ”מְקוֹר הַשְּׂמֵחָה”, כִּי עַז וְחֻדְוָה בְּמִקוּמוֹ, וּמִי שֶׁנִּכְלַל בּוֹ יִתְבָּרַךְ, אֲזִי נִמְשָׁךְ גַּם עָלָיו אוֹר הַשְּׂמֵחָה. וּבְאַמֶּת, כְּשֶׂאָדָם מִכְּנִיס בְּדַעְתּוֹ אֲשֶׁר אֵין שׁוֹם מְצִיאוֹת בְּלִעְדֵּיו יִתְבָּרַךְ כָּלֵל, אֲזִי דִיקָא חֵי חַיִּים טוֹבִים, וְהוּא תְּמִיד בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה.

צו. רַבְּנוּ ז”ל, אָמַר (סֵפֶר הַמִּדּוֹת אוֹת רִאִיָּה סִימָן ח'): ‘מִי שֶׁעוֹצֵם עֵינָיו מִרְאוֹת בְּרַע, עַל-יְדֵיזָה נְצוּל מְבַזְיוֹנוֹת’. וְהוּא עֲצָה נִפְלְאָה וְנוֹרָאָה בְּעֵבוֹדַת הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ, וְיִזְכָּה עַל-יְדֵיזָה לְהִצְלִיחַ מְאֹד בְּרוּחָנִיּוֹת וְגִשְׂמִיּוֹת, כִּי עֵקֶר מֵה שֶׁמְשַׁבֵּר אֶת הָאָדָם הוּא רַק הַבְּזִיוֹנוֹת שֶׁמְבַזִּים אוֹתוֹ וּמְדַבְּרִים עָלָיו, אֲבָל כְּשֶׂאִינוֹ מְסַתְּפֵל עֲלֵיהֶם כָּלֵל, וְעוֹצֵם עֵינָיו לְגִמְרֵי מֵהֶם, אֲזִי עַל-יְדֵיזָה נְצוּל מְבַזְיוֹנוֹת. וְצָרִיךְ שֶׁתִּדַּע, שֶׁעֵקֶר הַתְּכֵלִית הוּא רַק לְהַמְשִׁיךְ אֶת עֲצָמָךְ אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וְלֹא תְּסַתְּפֵל עַל

"מקור השמחה"

שום מונע ומעכב, כַּאֲשֶׁר הִתְחִיל בְּ"שִׁלְחַן עָרוֹף" (ארח־חים סימן א'): 'ולא יתבייש מפני המלעיגים, ועל כל פנים שלא יתקוטט עמָהֶם' - ולא יתחיל להכנס עם שום ברִיָּה בְּאִיזָה וּכְוָחִים, כִּי אַז בְּנִקְל יִפֹּל, חֵס וְשָׁלוֹם. רַק יִסְתָּם עֵינָיו מִחִיזוֹ דֵּהֲאֵי עֲלֵמָא, וַיִּמְשִׁיף עֲצָמוֹ אֵלָיו יתְבַרֵּךְ.

צח. כָּל תְּלָמִיד מְכַנֵּס מַחִין בְּהֶרֶב, כִּי הִתְלַמֵּד בָּא אֶצֶל הָרַב וּמִבְטֵל אֶת עֲצָמוֹ אֵלָיו; נִמְצָא, שְׁמוֹסֵר אֶת הַמַּחִין שְׁלוֹ אֶל הָרַב, וּמִזֶּה נוֹסֵף מַחִין לְהָרַב, וְלִפְעָמִים הָרַב לוֹקַח מַחִין יוֹתֵר מִהָרְאוּי, זֹאת אוֹמֶרֶת שְׁנִכְנַס בּוֹ אִיזָה הַתְּפָאָרוֹת וַיִּשׁוֹת שֵׁישׁ לוֹ תְּלָמִיד וְכוּ'. מִזֶּה נִתְּהוּה אַחֵר כֶּף שֵׁישׁ לְהָרַב חֲלִישׁוֹת הַדַּעַת וְעִגְמַת נֶפֶשׁ מִזֶּה הִתְלַמֵּד, שְׁמוֹרֵד בּוֹ וּמְדַבֵּר עֲלָיו וְכוּ', וְזֶה נִמְשָׁף כִּי הוּא רוֹצֵה חֲזָרָה הַמַּחִין שְׁלוֹ, שְׁנֵטֵל הָרַב, וְעַל־כֵּן הָעֵקֶר לְהִיּוֹת בְּטֵל וּמִבְטֵל אֵלָיו יתְבַרֵּךְ וּכְשֶׁלּוֹמֵד עִם הַתְּלַמִּידִים לֹא יִכּוֹן שׁוֹם כְּפִנָּה עֲצָמִית, רַק יִהְיֶה כְּצִנּוֹר שְׁעוֹבֵר בּוֹ גְלוּי הַשֶּׁפַע וְהָאוֹר וְהַדַּעַת, שֶׁהוּא מְקַבֵּל מִלְּמַעְלָה, וַיִּמְסֹר אֶת זֶה לְתַלְמִידָיו, וְאֵז תְּלַמִּידָיו יֵאָהְבוּ מְאֹד

עה

”מקור השמחה”

מֵאֵד אֶהְבֶּה עֲצוּמָה וַיִּדְבְּקוּ עֲצָמָם בּוֹ תָּמִיד, כִּי
מֵאַחַר שְׂמֵשָׁלִים אֶת דַּעְתָּם.

צ.ט. צָרִיךְ לְהִיּוֹת נָדִיב לֵב וּלְהִרְגִיל עֲצָמוֹ לַעֲשׂוֹת
תָּמִיד טוֹבוֹת לַחֲבֵרוֹ, וּמִכָּל שֶׁכֵּן לְבָנָיו וְלְבָנֵי־בֵיתוֹ,
יְהִי וַתָּרֵן וְסִבְלָן גָּדוֹל, וּבְזֶה מְגַלֶּה אֶת פְּנִימִיּוֹת
תְּשׁוּקַת לְבָבוֹ אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, וְגַם עַל־יְדֵי־זֶה יִזְכֶּה
לְהִיּוֹת

תָּמִיד מֵיִשָּׁב, כִּי מִסֵּטְרָא דְאַהֲבָה מוֹחָא חוֹרָא
כְּכִסְפָּא.

ק. הַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ הוּא עֹצֵם הַשְּׂמֵחָה, עַל־כֵּן כָּל מֶה
שֶׁתִּזְכֶּה לְהַכִּיל בּוֹ יִתְבָּרֵךְ, כְּמוֹ־כֵן תִּזְכֶּה יוֹתֵר אֶל
הַשְּׂמֵחָה, וּלְהַפּוֹךְ, כָּל מֶה שֶׁרְחוּק מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ
מִתְגַּבֶּרֶת עָלָיו הָעֲצָבוֹת וְהַמְרִירוֹת, וְלָכֵן אֶל יִפְתָּךְ
יִצְרָךְ, שֵׁשׁ אֵיזוֹ שְׂמֵחָה מְבַלְעָדָיו יִתְבָּרֵךְ, כִּי הַכֹּל רַק
דְּמִיּוֹן, וּבַלְעָדָיו יִתְבָּרֵךְ, אֵין שׁוֹם שְׂמֵחָה בְּעוֹלָם
כָּלֵל,

”מקור השמחה”

וְעָשָׂה מֵה שֶׁתַּעֲשֶׂה לְאַחֵז אֶת עֲצֻמְךָ בְּמִדַּת הַשְּׂמֵחָה,
וְאֵז אֶתָּה אֲצִלוּ יִתְבָּרֵךְ מִמֶּשׁ.

קא. עַל־יְדֵי שְׂמֵחָה נִתְרַחֵב הַלֵּב, עַד שְׂאִינוּ מִתְפַּחַד
וְאִינוּ מִתְפַּעֵל מִשׁוֹם בְּרִיָּה שְׂבָעוּלָם, וְכֹל מֵה שְׂיִזְכָּה
לְשִׂמְחָה יוֹתֵר, כְּמוֹכֵן יִתְחַזֵּק לְבוֹ וְיִזְכָּה לַעֲשׂוֹת
גְּבוּרוֹת

בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, וְיִצְלִיחַ דְּרָכּוֹ מְאֹד מְאֹד, וְשׁוֹם
בְּרִיָּה לֹא תִפְרִיעַ לוֹ, כִּי יִפֹּל פִּחְדּוֹ עֲלֵיהֶם, כִּי
הַשְּׂמֵחָה

בְּאֵלְקוּתוֹ יִתְבָּרֵךְ, שׁוֹרְפֵת וּמַעֲבֵרֵת אֶת כָּל הַקְּלָפוֹת,
הַמוֹנְעִים אוֹתוֹ לְהַכְנִיס אֶל הַקִּדְשָׁה.

קב. כָּל מִי שֶׁשְּׂמֵחַ תָּמִיד, הוּא חַי חַיִּים טוֹבִים
וְנִעִימִים, ”וְעַקֵּר נִעִימוֹת הַחַיִּים כְּשֶׁאָדָם הוּא תָּמִיד
בְּשְׂמֵחָה”, וְעַקֵּר שְׂלֵמוֹת הַשְּׂמֵחָה הוּא לְשִׂמְחָה
בְּאֵלְקוּתוֹ יִתְבָּרֵךְ וְלִהְחִיּוֹת אֶת עֲצֻמוֹ עִם כָּל נִקְדָּה
וְנִקְדָּה שֵׁישׁ לוֹ מִנְקֵדֵת יְהוּדוּתוֹ, וּבְפִרְטִיּוֹת שְׂמִסּוּבָב
כָּל הַיּוֹם בְּצִיצִית, שֶׁהוּא עֹצֵם אֵלְקוּתוֹ יִתְבָּרֵךְ, וּבְכֹל
תְּנוּעָה שֶׁיִּפְנֶה מֵאַרְבַּע רוּחוֹת הָעוֹלָם יִזְכִּיר אֶת עֲצֻמוֹ

”מְקוֹר הַשְּׂמִיחָה”

בו יתְבַרְךָ, שֶׁהוּא מְמַלֵּא כָּל עֲלָמִין וְסוֹבֵב כָּל עֲלָמִין וּבִתּוֹךְ כָּל עֲלָמִין, וְכָל מֵה שְׂיִכְנִים יְדִיעָה זוּ בְּדַעְתּוֹ. אֲשֶׁר אֵין בְּלַעְדָּיו יתְבַרְךָ כָּלֵל, כְּמוֹכֵן תַּכְנִס שְׂמִיחָה עֲצוּמָה בְּלָבוֹ, כִּי אֵין לָךְ שְׂמִיחָה גְדוֹלָה מִזֶּה, כְּשֶׁאָדָם זוֹכֵה לִידַע, כִּי הַשֵּׁם־יִתְבַרְךָ הוּא אֶתוֹ, עִמּוֹ וְאֶצְלוֹ.

קג. אֲסוּר לְחַשֵּׁב אֶפְלוֹ רַגַע שֶׁהוּא בְּגָלוֹת, רַק לְדַבֵּק אֶת עֲצָמוֹ אֵלָיו יתְבַרְךָ מִמְּקוֹם שֶׁהוּא שָׁם, כִּי הַשֵּׁם־יִתְבַרְךָ הוּא מְקוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם, וְאֵין הָעוֹלָם מְקוֹמוֹ, וְכָל הַמְּקוֹמוֹת מְמַשְׁלֵתוֹ וְיִכּוּלִים לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו יתְבַרְךָ מִכָּל מְקוֹם, וְאֶפְלוֹ מִשְׂאוֹל תַּחֲתִיּוֹת וּמִתַּחֲתֵיו

יְכוּלִים לְהִיּוֹת סְמוּכִים וְקְרוּבִים אֵלָיו יתְבַרְךָ, אִם יִטֶּה לָבוֹ וְדַעְתּוֹ הֵיטֵב לְהִתְבּוֹנֵן אֲשֶׁר מְלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ

וְאִיהוּ מְמַלֵּא כָּל עֲלָמִין וְסוֹבֵב כָּל עֲלָמִין, כִּי הַכֹּל לְכָל

"מְקוֹר הַשְּׂמִיחָה"

עֲצָם עֲצָמִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבַּרְךָ, וְעַל־כֵּן בְּכָל מְקוֹם יָכוֹל לְמַצֵּא אוֹתוֹ יִתְבַּרְךָ וּלְדַבֵּר עִמּוֹ יִתְבַּרְךָ בְּלִשׁוֹן שְׂרָגִיל בָּהּ.

קד. מִלְחָמָה גְדוֹלָה יֵשׁ לְהִסְטֵרָא־אֲחֵרָא עִם הָאָדָם בְּכָל עֵת וְרָגַע מִמָּשׁ. הָאָדָם כּוֹסֵף תָּמִיד לְהַפְלִיל בּוֹ יִתְבַּרְךָ, שֶׁהוּא מְקוֹר הַשְּׂמִיחָה, וְהִסְטֵרָא־אֲחֵרָא הֵם עֲצָם הָעֲצָבוֹת וְהַמְרִירוֹת וְהַדְּאָגוֹת, וְרוֹצִים תָּמִיד לְהִתְאַחַז בְּאָדָם וּלְהַפִּילוֹ בְּנוֹקְבָא דְתַהוּמָא רַבָּא, וְעַל־כֵּן צָרִיךְ לְהִיּוֹת בְּזֶה הָעוֹלָם 'בְּרִיָּה', וְלַעֲשׂוֹת כָּל־מִינֵי פְעֻלוֹת שְׂבַע־עוֹלָם לְזִכּוֹת לְהַגִּיעַ אֶל מִצְוֹת הַשְּׂמִיחָה, שְׂאֵז הוּא אֶצְלוֹ יִתְבַּרְךָ מִמָּשׁ, וְכָל מַה שְּׂיִתְגַּבֵּר וְיִתְחַזַּק לְהִיּוֹת בְּשְׂמִיחָה עֲצוּמָה, כְּמוֹכֵן יִזְכֶּה לְהִיּוֹת אֶצְלוֹ יִתְבַּרְךָ מִמָּשׁ, וְאֵל יַנִּיחַ אֶצְלוֹ הָעֲצָבוֹת וְהַמְרִירוֹת כְּרָגַע מִמָּשׁ.

קה. עַל־פִּי רַב הָאָדָם נוֹפֵל בְּדַעְתּוֹ, כִּי נִדְמָה לוֹ שְׂחִבְרוּ נוֹטֵל דְּבַר הַשִּׁיף לוֹ, הֵן בְּמָמוֹן, שְׂנִדְמָה לוֹ שְׂחִבְרוּ יָכוֹל לְקַחַת אֶת הַקּוֹנִים שְׁלוֹ. וְהֵן בְּכָבוֹד, שְׂנִדְמָה לוֹ שְׂאֵם לֹא חִבְרוּ אֵז הָיוּ מְכַבְּדִים אוֹתוֹ, וּבְאַמַּת הַכָּל לְכָל דְּמִיּוֹן, כִּי בְּאַמַּת אֵין שׁוּם מְצִיאוֹת

”מִקּוֹר הַשְּׂמִיחָה”

בְּלִעְדֵּיּוֹ יִתְבָּרַךְ כָּלֵל, וּבְכָל תְּנוּעָה וַתְּנוּעָה שָׁם אֲלוֹפוֹ
 שֶׁל עוֹלָם, וּמֵה שֶׁשִּׁיךְ אֵלָיךְ מִמִּילָא יָבוֹא אֵלָיךְ, וּמֵה
 שֶׁלֹּא שִׁיךְ אֵלָיךְ מִמִּילָא לֹא יָבוֹא אֵלָיךְ, כִּי הַפֶּל
 מִשְׁגָּח בְּהַשְּׁגָחַה פְּרִטִי פְּרִטִית, וּבִידִיעָה זֹו נִגְאֵל
 מִכָּל צָרוֹתָיו
 וְנִצּוֹל מִכָּל מִינֵי מְרִירוֹת וְעֲצָבוֹת, וְנַעֲשֶׂה בְּשִׂמְחָה
 עֲצוּמָה.

קו. אֲסוּר לִפְל בְּדַעְתּוֹ מִשּׁוּם דְּבַר שֶׁבְּעוֹלָם, יִהְיֶה
 אֵיךְ שִׁיְהִיָּה. וְצָרִיךְ שֶׁתַּחֲקֹק בְּדַעְתּוֹ, כִּי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ
 הוּא אֵב הַרְחָמָן, וְהוּא מְלֵא רַחֲמִים וְחֶסֶדִים, וְרוֹצֵה
 רַק בְּטוֹבַת בְּרִיּוֹתָיו. וְאַפְלוֹ אֶחָד נָפֵל כְּבָר בְּמִקּוֹם
 שֶׁנֶּפֶל עַל־יַדֵּי עוֹנוֹתָיו הַרְבִּים, צָרִיךְ שֶׁיִּדַע שֶׁעַל־יַדֵּי
 וְדוּי דְּבָרִים, שֶׁמִּתְנַדֶּה כָּל מֵה שֶׁעָשָׂה תַּכְפֹּי־וּמִיד, אֵינוֹ
 זֹו מִשָּׁם, עַד שֶׁמוֹחֲלִין לוֹ, כְּמוֹ שֶׁאַמְרוּ חֲכָמֵינוּ,
 זְכוּרָנִם לְבִרְכָה, (תּוֹרַת כְּהֵנִים פֶּרֶשֶׁת בְּרַקוֹתִי), שֶׁמִּיד שֶׁהֵם מִתְנַדֶּים
 עַל עוֹנוֹתֵיהֶם, מִיד אֲנִי חוֹזֵר וּמְרַחֵם עֲלֵיהֶם.

”מקור השמחה”

קז. העקר לביטל את עצמו תמיד אליו יתברך, ואז כבר לא ירצה כבוד וישות בזה העולם, ושום בריה לא תבטלהו ותבלבלהו מעבודתו יתברך. (עין לקוטי מוהר"ו חלק א' סימן קנ"ה), ויגדל ויצמח תמיד בעבודתו יתברך, כי מאחר שהוא יודע אשר אין שום מציאות בלעדיו יתברך כלל, ואין אדם נוקף אצבעו מלמטה אלא אם כן מכריזין עליו מלמעלה' (חליו"ז), ואין אדם נוגע במה שמוכן לחברו אפלו כמלא נימא' (יומא ל"ח), ואפלו צפורה קלילא מבלעדי שמיא לא מתצדא' (ירושלמי, שביעית), ועליכן לעולם יהיה מהנרדפים, ולא מהרודפים, כי בזה שרודף את חברו, אפלו פונתו לטוב, בזה מוריד ממנו את הצלם אלקים ואת אמונתו יתברך, כי באם שהיתה לו אמונה שלמה בו יתברך. לא היה רודף את חברו, רק היה תמיד בטל ומבטל בו יתברך, והיה מאריך רוחיה על הכל, וזהו עולם התקון התכליות המדות זה בזה, והעצה לזה - לעולם לא לחשב מאחר, אין לי בעולמי כי אם אותו יתברך, והוא אבי, ורק אליו יתברך אברח תמיד, ולו אבקש כל מה שאצטרך.

כא "מְקוֹר הַשְּׂמֵחָה"

קח. שְׂמֵחָה עוֹלָה אוֹר עוֹלָם כִּי הַשְּׂמֵחָה הִיא עֵקֶר הָאוֹר שֶׁל כָּל הָעוֹלָם, וְכָל מֵה שְׂמֵחָה לְהִיּוֹת בְּשְׂמֵחָה, מִמְּשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ יוֹתֵר אוֹר וְחַיּוֹת, וְעַל־כֵּן אֲשֶׁרִי הַזּוֹכֶה לְהִמְשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ בְּכָל פֶּעַם שְׂמֵחָה לְשִׂמְחָה בַּה', שָׂאז מֵאִיר אוֹרוֹ יִתְבָּרֵךְ בְּכָל הָעוֹלָמוֹת.

קט. אִי אֶפְשָׁר לְבַטֵּל אֶת תְּבַעֲרַת הַמְדוּרָה שֶׁל תְּאֻנֹת נְאוּף כִּי אִם עַל־יְדֵי תִקְוָה הַשְּׂמֵחָה, כִּי נְאוּף הוּא אֱלֹהִים אַחֲרִים, שֶׁהֵם הַקְּלָפוֹת, הַמְּסַתִּירִים אוֹרוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְהֵם מְקוֹר הָעֲצָבוֹת וְהַמְרִירוֹת, הַמְּמַרְרִים חַיּוֹ שֶׁל הָאָדָם בְּסוֹד ^(קִהְלֵת ז') "וּמוֹצֵא אֲנִי מֵרַמְּפוֹת אֶת הָאִשָּׁה, אֲשֶׁר הִיא מְצוּדִים וְחַרְמִים וְגו', וְחוֹטֵא יִלְכַד בָּהּ" וְגו', אֲשֶׁר זֶה נֶאֱמַר עַל הָאִשָּׁה הַפְּרוּצָה, הַהוֹלְכֵת בְּרִישׁ גְּלִי בַפְּרִיצוֹת וְכו', וְהִיא הִיא הַקְּלָפָה ^(עֵין לְקוּשִׁימוֹהֵר"ו חִלְק' א', סִימֹן רמ"ב), אֲשֶׁר הַחוֹטֵא יִלְכַד בָּהּ וְנִכְשֵׁל עַל יָדָהּ בַּפְּגָם הַבְּרִית הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה וְכו', וְעַל־כֵּן אִי אֶפְשָׁר לְהִנָּצֵל מִזֶּה כִּי אִם עַל־יְדֵי תִקְוָה הַשְּׂשׁוֹן וְהַשְּׂמֵחָה, לְהִיּוֹת תְּמִיד בְּשְׂמֵחָה עֲצוּמָה, כִּי הַשְּׂמֵחָה הִיא אֵשׁ, הַמְּבַעֲרַת וּמְבַטְלֵת אֶת הַקְּלָפוֹת, וְעַל־כֵּן אֵף

”מקור השמחה”

שֶׁנִּפְלְתָּ כְּבָר עַד עֲכָשׁוּ בְּמָקוֹם שֶׁנִּפְלְתָּ וְכוּ', אֲפֹלוּ
 עֲדִין עוֹבֵר עָלֶיךָ מֵה שֶׁעוֹבֵר וְכוּ', רֵאָה לְשִׂמְחָתְךָ אֶת
 עֲצֻמְךָ בְּכָל מִינֵי עֲצוֹת, וּתְחִיָּה אֶת עֲצֻמְךָ עִם הַנְּקֻדּוֹת
 טוֹבוֹת שֵׁשׁ בָּךְ, וְצָרִיךְ שֶׁתִּדַּע שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ מְלֵא
 רַחֲמִים רַבִּים, וְקוֹרָא אוֹתְךָ אֱלֹהֵי בְּכָל מִינֵי פְרוֹזִין,
 וּבְפֶרֶט עַל־יְדֵי רֵאשׁ הַצְּדִיקִים, רַבְּנוּ ז”ל, בְּעֲצָמוֹ,
 וְעַל־כֵּן צָרִיךְ שֶׁתִּדַּע, שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְהִנָּצֵל מֵהַרְעָ'
 שֶׁנִּפְלְתָּ וְנִשְׁלַכְתָּ לְשֵׁם כִּי אִם עַל־יְדֵי תַקְוָה הַשְּׂמֵחָה,
 שֶׁמִּגֵּלָה בֵּין הַשְּׂמֵחָה שֶׁהוּא מְקוֹר הַשְּׂמֵחָה.

קי. אָסוּר לִפְלֵל בְּדַעְתּוֹ מִשׁוּם דְּבָר שֶׁבְּעוֹלָם, יִהְיֶה
 אִיךְ שִׁיְהִיָּה. הָעֵקֶר לְהַכְנִיִס בְּדַעְתּוֹ וּבְמַחְשַׁבְתּוֹ, אֲשֶׁר
 אֵין שׁוּם מְצִיאוֹת בְּלִעְדֵּיו יִתְבָּרֵךְ כָּלֵל, וּבְכָל תְּנוּעָה
 וּתְנוּעָה, שָׁם אֲלוֹפּוֹ שֶׁל עוֹלָם, וְהַפֵּל לִפְלֵל עֲצָם
 עֲצָמִיּוֹת חִיּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְעַל־כֵּן לָמָּה לָךְ לִילֶךְ
 אֶל אַחֲרִים? אַתָּה שָׁב בְּמָקוֹמְךָ וּתְבַטֵּל אֶת עֲצֻמְךָ
 אֱלֹהֵי יִתְבָּרֵךְ בְּתוֹרָה וּבְתַפְלָה וְהַתְּבוּדוֹת וְיַחְוּדִים,
 וּמִי שִׁיִּצְטָרֵךְ לָךְ יָבוֹא אֵלֶיךָ וְאַתָּה תְּדַבֵּר עִמוֹ
 בְּתַמִּימוֹת וּבְכַפְשִׁיטוֹת, וְתֹאִיר בּוֹ אֲמִתַּת עֲצוֹת רַבְּנוּ,
 ז”ל, וְאִם לֹא יָבוֹאוּ אֵלֶיךָ, תִּדַּע, שְׂאֵין זֶה עֲנִינְךָ כָּלֵל,

הַעֲקָר לְהִיּוֹת תָּמִיד בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה, וַיִּשְׂר וַיִּרְנַן כָּל הַיּוֹם, וְאֵל יִבְלָבֵל אֶת עֲצָמוֹ מֵאַחֲרֵים כָּלֵל.

קיא. כָּל מִי שֶׁשִּׂמְחָה אֶת עֲצָמוֹ בּוֹ יִתְבָּרַךְ, מִדְּרָגָתוֹ וּמַעְלָתוֹ גְּבוּהָהּ מְאֹד מְאֹד, וּפּוֹעֵל עֲנִינִים נוֹרָאִים לְמַעַלָּה בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, כִּי 'הַשְּׂמֵחָה מְגַלָּה, שֶׁהוּא 'זָרַע בִּירָךְ ה'' (עין ספר־הַמִּדּוֹת, אוֹת שְׂמֵחָה, סִימָן כ"ב), וַיְכוּלִים לְהַוָּשֵׁעַ אֶצְלוֹ בִּישׁוּעוֹת רַבּוֹת, כִּי עַל־יְדֵי הַשְּׂמֵחָה בּוֹ יִתְבָּרַךְ הוּא גּוֹזֵר וְהַקְדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא מְקַיֵּם, וּמְלַבֵּד שְׂיֵהִיָּה בְּלֵב אֲמֵת לְשִׂמְחָה בּוֹ יִתְבָּרַךְ וּלְקִשָּׁר עֲצָמוֹ בְּמִדַּת הַמְּלָכוּת, שֶׁהִיא הָאֲמוּנָה לַחֲקֵק בְּדַעְתּוֹ, שֶׁאֵין שׁוֹם מְצִיאֹת בְּלַעֲדָיו יִתְבָּרַךְ דְּבָר גָּדוֹל וְדָבָר קָטָן, הַכֹּל מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ, וְאִז הַכֹּל פְּתוּחַ לְפָנָיו.

קיב. לְעוֹלָם אֵל תִּפְחָד מִשׁוֹם בְּרִיָּה שֶׁבְּעוֹלָם, כִּי מֵה יַעֲשֶׂה לָךְ אָדָם. וְהַכֹּל מִשְׁגָּח בְּהַשְּׁגָחָה פְּרִטִי פְּרִטִית, וּמֵה שֶׁשִּׁיךְ אֵלֶיךָ אִי אֶפְשָׁר בְּשׁוֹם אֶפֶן לְקַחַת מִמֶּךָ, וּמֵה שֶׁלֹּא שִׁיךְ לָךְ לֹא יָבּוֹא אֵלֶיךָ. עַל־כֵּן לָמָּה לָךְ לְהַתְּבַלְבֵּל בַּחֲנָם, וְתַחֲזֹר תָּמִיד מֵאַמְרָם,

"מקור השמחה"

ז"ל, (יומא ל"ח): 'בשמה יקראוהו ובמקומוהו יושבוהו, אין אדם נוגע במה שמוכן לחברו, ואין מלכות נוגעת במלכות חברתה אפלו כמלא נימא, ומי שיצטרף לה יבוא אל ביתה, ואם לא, הסימן שאין זה ענינה, ואתה, ברח לה רק אליו יתברך, ותבטל את עצמה אליו יתברך תמיד, ותתמיד בתורתו הקדושה יומם ולילה, ושום דבר לא יבטלה וימנעה מזה.

קיג. השמחה היא מחזקת את האדם, וכל מה שישמח ביותר, כמורכב יהיה בו חזוק יותר. ואמר רבנו ז"ל (לקוטי מוה"ר"ו חלק א' סימן כ"ב): שעל ידי שמחה זוכה לעזות דקדושה לעמד נגד כל מיני עזות דסטרא אחרא, ומי שזוכה לשמחה תדירה הוא עובר על הכל, ואינו מתפחד משום בריה שבעולם, וכן אינו מתבלבל משום דבר שבעולם. אשרי הזוכה להיות תמיד בשמחה ולהחיות את עצמו עם כל נקדה טובה שמוצא בעצמו מנקדת יהדותו.

קיד. צריך למסור נפשו להיות בכל יום בשמחה עצומה, כי על ידי זה זוכה שנתרחב לו המוח

פּה "מִקּוֹר הַשְּׂמִיחָה"

וְהִדְעַת, וְיָכוֹל לְמַצֵּא אוֹתוֹ יִתְבַּרְךָ בְּכָל יוֹם וְיוֹם
מִחֲדָשׁ, וְעַל־יְדֵי תִקְוָה הַשְּׂמִיחָה זֹכִים שְׁנַת־אַרְבָּע
וְנִתְרַחֵב לוֹ הַיּוֹם, וְזֹכֶה לְהִתְעַנֵּג בְּעֲרֻבוֹת מְתִיקוֹת
נְעִים זֵיו שְׂכִינָתוֹ יִתְבַּרְךָ, הַמְּאִירָה בְּכָל יוֹם וְיוֹם, וּבְלִי
שְׂמִיחָה אֵי אֶפְשָׁר לְהַשְׁיֵג וְלִרְאוֹת אֶת הַטּוֹב הַגָּנוּז
שֶׁבְּכָל יוֹם.

קטו. בְּכָל רְגַע נּוֹפֶלֶת עַל הָאָדָם כְּבִדּוֹת וְעֲצָלוֹת
וְעֲצָבוֹת וְקָרִירוֹת וְצָרִיף לְהִיּוֹת 'בְּרִיָּה' לְבָרַח מִכָּל זֶה
וּלְהַשְׁלִיף מֵעֲצָמוֹ הָעֲצָלוֹת וְהַכְּבִדּוֹת, וְזֶה זֹכִים עַל־
יְדֵי תִקְוָה הַשְּׂמִיחָה, שְׂיִרְגִיל עֲצָמוֹ לְשִׂמְחָה בּוֹ יִתְבַּרְךָ
וַיִּנְגֵן לְעֲצָמוֹ נְגוּנִים שֶׁל שְׂמִיחָה, כִּי הַנְּגוּן מִמְּשִׁיךְ אֶת
הָאָדָם אֵלָיו יִתְבַּרְךָ וּמוֹצִיאוֹ מִכָּל מִינֵי חֲשָׁכוֹת
וְדַחְקוֹת (עין שיחות הר"ן סימן רע"ג), וּבְכָל פַּעַם שֶׁתִּפֹּל עָלָיו אִיזוֹ
מְרִירוֹת אוֹ כְּבִדּוֹת וְעֲצָלוֹת, יִשִּׁיר לְעֲצָמוֹ נְגוּן שֶׁל
שְׂמִיחָה, וְזוֹ הִיְתָה עֲבוֹדַת הַנְּבִיאִים וּבְנֵי הַנְּבִיאִים,
שֶׁהָיָה תָּמִיד לְפָנֵיהֶם נֶבֶל וְכַנּוֹר וְתָף, וְשָׂרוּ וְרָקְדוּ.
אֲשֶׁרֵי הַזֹּכֶה לְשִׂמְחָה תָּמִיד בּוֹ יִתְבַּרְךָ.

”מקור השמחה”

קטז. היצור הרע נקרא (קהלת ד') : ”מלך זקן וכסיל”, כי כל ענינו להשליך את האדם בזקנה, כאלו אבדה, חס ושלוש, תקנתו, שזהו עקר הכסילות, ובזה שאדם זוכה להתחדש עצמו בכל עת ורגע מחדש, בזה מבטל ממנו את יצרו הרע, כי הוא עושה הפוך ממנו לגמרי.

קיז. מי שאמונתו חזקה מאד מאד, עד שאינו רואה משום דבר ומשום ברירה רק את עצם עצמיות אלקותו יתברך, המתיה והמהוה את זה הדבר, אז זוכה לחדש את עצמו בכל עת ורגע מחדש, ואין לו לא עבר ולא עתיד, רק דבוק בו יתברך ברגע זה שעומד בו, והוא רק שמח ועליו, ומתענג בערבות נעימת זיו אור שכינת עזו יתברך.

קיח. על ידי שמחה נכללים באחד, ותכף יומד כשזוכה להכליל באחד, שהוא אחדותו יתברך, אז ממשיך על עצמו הארה מעלמא דאתי, שהוא עולם

פז "מְקוֹר הַשְּׂמִיחָה"

הַיְחוד, כִּי שָׁם הַכֹּל מֵיְחַד בּוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וְזוֹכָה לְהַמְשִׁיךְ
אֶת הָאֲחָדוּת גַּם בְּזֶה הָעוֹלָם, שֶׁנִּרְאָה שֶׁהוּא עוֹלָם
הַפְּרוּד, חֶסֶד וְשָׁלוֹם, וְאִזּוֹ נַעֲשֶׂה הַכֹּל אֶחָד, וְזֶהוּ עֵקֶר
הַטְּהָרָה וְהַקְּדוּשָׁה, כְּשֶׁנִּכְלָל הַכֹּל בְּאֶחָד. וּבְשִׁלְמוֹת,
יְהִי דְבַר זֶה בְּהַתְגַּלוּת מְלֶכֶךְ הַמְּשִׁיחַ, וְעַל־כֵּן אִזּוֹ
יֵאִיר אֹר הַשְּׂמִיחָה בְּעוֹלָם בְּיוֹתֵר, וְתִתְבַּטֵּל כָּל
הַעֲצָבוֹת וְהַמְרִירוֹת לְגַמְרֵי.

קִיט. עֵקֶר הַנְּסִיּוֹן שֶׁמִּנְסִים אֶת הָאָדָם אִם הוּא דְבוּק
בּוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וְיִזְכֶּה שְׂיֵאִיר עָלָיו אֹר עַרְבוֹת מְתִיקוֹת
נַעַם זִיו שְׂכִינָתוֹ יִתְבַּרֵּךְ, הוּא עַל־יְדֵי שְׂמִבְזִים אוֹתוֹ
וּמְחַלִּישִׁים דַּעְתּוֹ, אִם הוּא שׁוֹתֵק וְאִינוֹ עוֹנֶה
לְמַחְרָפוֹ

שׁוֹם דְּבַר, רַק מְקַבְּלוֹ בְּשִׂמְחָה וּבְסִבּוֹר פָּנִים יְפוֹת,
הַסִּימָן שֶׁהוּא דְבוּק בּוֹ יִתְבַּרֵּךְ בְּבִטּוֹל כָּל הַרְגָּשׁוֹתָיו,
וְהָאֲרֵת עוֹלָם הַבָּא מֵאִיר עָלָיו בְּשִׁפְעַ וּבְגִלּוֹי גְּדוֹל,
וְאִם חֶסֶד וְשָׁלוֹם, מְשִׁיב, אוֹ אֶפְלוֹ שְׂיֵשׁ לוֹ אִיזוֹ
הַקְּפָדָה בְּלֵב, זֶהוּ סִימָן שֶׁעֲדִין רַחוּק הוּא מֵאֲמִתּוֹת
הַדְּבָקוֹת לְהִיּוֹת דְבוּק בּוֹ יִתְבַּרֵּךְ.

קכ. כִּלְמִינֵי בְּזִיוֹנוֹת וּשְׁפִיכוֹת דְּמִים, עֲגַמַת נֶפֶשׁ
וּחְלִישׁוֹת הַדַּעַת, שָׁבָא לְאָדָם, הַכֹּל כְּדֵי שְׂיִזְכָּה
לְשֹׁבֵר

אֶת חֲמָרוֹ וְאֶת גְּאֹתוֹ, וַיִּמְשִׁיךְ אֶת עֲצָמוֹ אֵלָיו
יִתְבַּרֵךְ.

וְעַל־כֵּן כְּשֶׁעוֹבְרִים עַל הָאָדָם בְּזִיוֹנוֹת וּשְׁפִיכוֹת
דְּמִים,

עֲגַמַת נֶפֶשׁ וּחְלִישׁוֹת הַדַּעַת, אִזּוֹ נִשְׁבֵּר לְבוֹ לְגַמְרֵי,
וְהוּא סָמוּךְ אִזּוֹ מְאֹד מְאֹד אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ, וּבִקְלֵ שְׂיִשׁוּב
אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ וַיִּכְלַל בּוֹ יִתְבַּרֵךְ, לְגַמְרֵי, כִּי "אֲשַׁכּוֹן אֶת
דְּכָא" כְּתִיב, אִךְ דִּיקָא אִזּוֹ בָּא הַסָּמ"ךְ־מ"ם וּמְעַקֵּם
אֶת לְבָבוֹ יוֹתֵר וַיּוֹתֵר עַד שְׁעַל־פִּי רַב דִּיקָא מְכַל מַה
שְׁעוֹבֵר עָלָיו נִתְרַחַק הָאָדָם יוֹתֵר מִמֶּנּוּ יִתְבַּרֵךְ, וְעַל־
כֵּן צָרִיךְ לְהִשְׁכִּיל עַל דְּבַר זֶה מְאֹד מְאֹד וְלִידַע
בְּאַמְת, שְׂאִין שׁוּם מְצִיאוֹת בְּלַעֲדָיו יִתְבַּרֵךְ כָּלֵל,
וְהוּא יִתְבַּרֵךְ חֲפִיץ וּמְשִׁתַּוְּקֵק מְאֹד, שְׂיִחְזוֹר הָאָדָם
אֵלָיו, וַיִּתְדַבֵּק בּוֹ בְּשִׂיחָה בֵּינוֹ לְבֵין קוֹנוֹ. וַיִּפְרֹשׁ כָּל
שְׂיִחָתוֹ לְפָנָיו כְּאֲשֶׁר יִשְׁיַח אִישׁ עִם רֵעֵהוּ. עַל־כֵּן
כְּבִיכּוֹל, מִתְלַבֵּשׁ אֶת עֲצָמוֹ בְּאֵלוֹ הַמְּצַעְרִים וּמְבַזִּים

אוֹתוֹ וְשׁוֹפְכִים דָּמוֹ, וּכְשֶׁאָדָם יוֹדֵעַ יְדִיעָה זוֹ, אִזּוֹ
 תִּכְרְזוּמִיד יִתְפָּרְדוּ מִמֶּנּוּ כָּל פּוֹעֲלֵי אָוֶן, וְדִיקָא מִמָּה
 שְׁעוֹבֵר עָלָיו יִמְשִׁיף אֶת עֲצָמוֹ אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וּבְזֶה
 בְּעֲצָמוֹ יִמְתַּק מִמֶּנּוּ הַכֹּל, וְעַל־כֵּן לְעוֹלָם אֵל תַּעֲנֶה
 לְמַחְרָפִיךָ דְבָר, אֵל תֵּצֵא לָרִיב עִם הַמְצַעְרִים אוֹתְךָ,
 כִּי בְּזֶה, חֵס וְשָׁלוֹם, תִּתְרַחַק מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ, וְיִתְעַבֶּה
 חֲמָרְךָ וְתִתְרַבֶּה גְּאוֹתְךָ, וְעַל־כֵּן יִתְגַּדֵּל צַעֲרְךָ חֵס
 וְשָׁלוֹם.

קכא. אֲסוּר לִפְלֵ בְדַעְתּוֹ אֶפְלוֹ רָגַע אֶחָד, וְצָרִיף
 שְׁתַּדַּע, שְׁהַסֵּמ־דְּמִ"ם אוֹרֵב עַל הָאָדָם בְּכָל רָגַע
 מִמֶּשׁ לְהַפִּילוֹ בַּחֲלִישׁוֹת הַדַּעַת וּבַעֲצָבוֹת וּלְמָרֵר חֲרִיו
 עַל־יְדִי־זָה. וְעַל־כֵּן עָלֶיךָ לַעֲשׂוֹת כָּל־מִינֵי פְעֻלוֹת
 שְׁבַע־עוֹלָם לְהִתְחַזֵּק, יִהְיֶה אִיךָ שְׁיִהְיֶה, אֶפְלוֹ שְׁאַתָּה
 עֲדִין מִנַּח בְּעַמְּקֵי עַמְּקִים, בְּהַשְׂאוֹל תַּחֲתִיּוֹת
 וּמִתַּחֲתִיו בְּעֲשָׂרָה כִּתְרָא דְּמִסְאַבוּתָא, אֵל תִּפְחָד
 כָּלֵל, כִּי בְּזֶה שְׁתַּחֲזֵק אֶת עֲצָמְךָ עִם הַנְּקֻדוֹת טוֹבוֹת
 שְׁיִישׁ בָּךְ, שְׁתוֹדֶה לְקַל אַתָּה לְבוֹשׁ בְּצִיצִית וְהִנְחַתָּ
 הַיּוֹם תְּפִלִּין, בְּזֶה יִהְיֶה לְךָ כַּח לְהִתְגַּבֵּר עַל כָּל
 הַקְּלָפוֹת הַמְּסַבְּבִים אוֹתְךָ, אֲשֶׁר עָקַר כַּחֲסִים

”מקור השמחה”

והתפשטותם הוא על ידי עצבות ומרירות, ואם היית
 יודע מעלת אלו המצוות, היית רוקד כל היום מרב
 שמחה, שתודה לקל איך שהוא אפלו גרוע כמוך
 על כל פנים זוכה להיות מעטף בלבושא דמלכא
 ומעטר בכתרא דמלכא, היש שמחה בעולם כשמחה
 זו, שאדם המנח בחשף גדול כזה, יאחז בלבוש
 המלך ובכתר המלך.

קכב. כשתחזר תמיד מאמרם זכרונם לברכה, (יומא
 ל"ח): 'בשמך יקראוך ובמקומך יושיבוך. אין אדם
 נוגע בפה שמוכן לחברו, ואין מלכות נוגעת
 במלכות חברתה אפלו כמלא נימא, אז כבר שום
 דבר שבעולם לא יבלבלוך ולא יבטלוך, רק תהיה
 תמיד שש ושמיח ודבוק בו יתברך, כי מאחר שאתה
 יודע, שאי אפשר לשום בריה לקחת דבר השניך
 אליך וכן כל יום יתארך אצלך, כי לא תדאג דאגות
 חנם, כי מה ששניך לך יבוא אליך, יהיה במקום שרק
 יהיה.

קכג. "הֵתֵם אָמַר לְהַחֲכֹם: רְאֵה לְאִיזוֹ גִדְלָה הִבִּיאָה אוֹתִי הַתְּמִימוֹת שְׁלִי, וּלְאִיזָה צָרוֹת וְיִסּוּרִים הִבִּיאוּ אוֹתְךָ הַחֲכָמוֹת שְׁלֶךְ", כִּי כִּשְׂאָדָם מִכְּנִיס עֲצָמוֹ בְּעֵבוֹדַת הַתְּמִימוֹת וְהַפְּשִׁיטוֹת, אֲזַי גִּדְלָה וּמְצָלִיחַ מְאֹד מְאֹד בְּרוּחָנִיּוֹת וּבְגִשְׂמִיּוֹת, כִּי בְרוּחָנִיּוֹת אֵי אֶפְשָׁר בְּשׁוּם אֶפֶן לְהַצְלִיחַ כִּי אִם עַל־יְדֵי תְּמִימוֹת, כָּל מֵה שֶׁהוּא תְּמִים בְּיוֹתֵר, כְּמוֹ-כֵן גִּדְלָה בְּיוֹתֵר, וְכֵן אֶפְלוּ בְּגִשְׂמִיּוֹת, אִישׁ תְּמִים תְּמִיד מְצָלִיחַ, כִּי רוּאִים אֶת תְּמִימוֹתוֹ וּפְשִׁטוֹתוֹ, אֲזַי עוֹזְרִים לוֹ. מֵה שְׁאִין כֵּן עַל־יְדֵי חֲכָמוֹת נוֹפְלִים לְשֵׂאוֹל תַּחֲתִית וּמִתַּחֲתִיו, הֵן בְּרוּחָנִיּוֹת וְהֵן בְּגִשְׂמִיּוֹת, וְרַבְּנוּ ז"ל, גִּלְהָ לָנוּ, שֶׁהַעֲקָר

וְהִיסוּד בְּעֵבוֹדַת הַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ - לְהִיּוֹת תְּמִים וּפְשִׁטָּן גִּדּוֹל, וְלֹא יִסְתַּכֵּל עַל שׁוּם בְּרִיָּה שְׁבַעֲוֹלָם, אִם מִסְכִּימִים עִמּוֹ אוֹ לֹא, רַק יַעֲשֶׂה אֶת שְׁלוֹ כְּפִי אֲמַתַּת נִקְדֵּת הָאֲמַת שְׁבַלְכָבוּ, וְאֲזַי יַצְלִיחַ תְּמִיד.

קכד. כָּל מֵה שֶׁתְּכַנִּיס בְּמַחֲךָ וְדַעְתְּךָ אֲמוֹנַת הַיְחוּד, אֲשֶׁר אֵין שׁוּם מְצִיאוֹת בְּלַעֲדֵיו יִתְבָּרֵךְ כָּלֵל, וְהַכֵּל

"מקור השמחה"

לכל עַצְמָם עֲצָמִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבַּרְךָ מִמָּשׁ, עַל־
 יְדִיזָה תִזְכָּה לְחַיּוֹת חַיִּים טוֹבִים וְנִעְיָמִים, וְיִהְיוּ יָמֶיךָ
 יָמִים טוֹבִים אֲמֵתִיִּים. כִּי כָל אֶחָד כְּפִי הָאֲמוּנָה שְׁלוֹ
 בּוֹ יִתְבַּרְךָ, כְּמוֹכֵן זוֹכָה לְחַיּוֹת חַיִּים נְצַחִיִּים, וְכֵן
 הוּא

תָּמִיד בְּשִׂמְחָה וְטוֹב לְבַב.

קכה. עָקֵר קִיּוֹם הָאָדָם בְּגִשְׁמִיּוֹת וְרוּחַנִיּוֹת הוּא רַק
 עַל־יְדֵי שִׂמְחָה, וְעַל־כֵּן צָרִיךְ כָּל אֶחָד לְהִכְנִים כָּל
 מַחוֹ

וְחוּשָׁיו וּמְגַמְתּוֹ לְהִרְחִיב אֶצְלוֹ מֵדַת הַשִּׂמְחָה,
 וַיִּמְצֵיא

כָּל־מִינֵי הַמְּצָאוֹת לְהִיּוֹת תָּמִיד בְּשִׂמְחָה, וַיִּחְשַׁב כָּל־
 מִינֵי מַחְשָׁבוֹת, וַיִּחְפֹּשׂ אַחֵר כָּל־מִינֵי עֲצוֹת לְזָכוֹת
 לְעִבְדָּה הַקְּדוּשָׁה הַזֶּה, לְהִיּוֹת תָּמִיד בְּשִׂמְחָה, שְׂוָה
 עָקֵר הַכֹּל, וְהַכֹּל תָּלוּי בָּזָה.

קכו. סְגֻלַּת הַשִּׂמְחָה עוֹלָה עַל כָּל הַסְּגֻלוֹת, וְכָל
 הַדִּינָיִם וְהַיְסוּרִים וְהַמְרִירוֹת וְהַצְּמֻצוּמִים וְהַקְּטָנוֹת,
 הָעוֹבְרִים עַל הָאָדָם, הַכֹּל נִמְשָׁךְ מִפְּאַת מְעוֹט
 הַשִּׂמְחָה שָׁבוּ, וְכָל מֵה שְׂיִזְכָּה לְהַגְדִּיל וּלְהִרְחִיב

צג "מְקוֹר הַשְּׂמֵחָה"

אָצְלוּ מִדַּת הַשְּׂמֵחָה, כְּמוֹכֵן יִנָּצֵל מִכָּל מִינֵי דִינִים וְיִסּוּרִים, וְלֹא יִצְטָרֵךְ לְשׁוּם סְגֻלוֹת, אֲשֶׁר בְּאַמַּת אֵינָם מוֹעִילִים כָּלֵל, כִּי הַכָּל תְּלוּי רַק בְּשְׂמֵחָה, וְכָל קִיּוֹם הָאָדָם בְּגִשְׂמִיּוֹת וּבְרוּחָנִיּוֹת תְּלוּי כְּפִי מִדַּת הַשְּׂמֵחָה שָׂבוּ, כָּל מִי שֶׁשָּׂמַח בְּיוֹתֵר, מִצְּלִיחַ יוֹתֵר, וְאֵינוֹ מִתְיָרָא מְשׁוּם בְּרִיָּה, וְעוֹשֶׂה גְבוּרוֹת נוֹרָאוֹת, וְכוּבֵשׁ הַכָּל, אֲשֶׁרֵי הַזּוֹכֶה לְשְׂמֵחַ תְּמִיד, וְאֵז טוֹב לוֹ בְּזֶה וּבְבֹא לְנִצְחָה.

קכז. צָרִיךְ לְמַסֵּר אֶת נַפְשׁוֹ בְּכָל יוֹם וְיוֹם לְזִכּוֹת לְהַגִּיעַ אֶל תְּכֵלִית מְדֻרְגָה הָעֲלִיוֹנָה בְּקִדְשַׁת הַיְהוּדוֹת, וְהוּא לְהִיּוֹת תְּמִיד בְּשְׂמֵחָה, כִּי שְׂמֵחָה הִיא מְקוֹר הַקְּדוּשָׁה, וְהִיא מְרַחֶבֶת דַּעַת הָאָדָם, וְעַל־יְדֵי שְׂמֵחָה זוֹכֶה תְּמִיד לְנִצְחָה, בֵּין בְּרוּחָנִיּוֹת וּבֵין בְּגִשְׂמִיּוֹת, וְעַקֵּר הַמְּרִירוֹת, שְׁעוֹבֵר עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּכָל יוֹם וְיוֹם, הוּא רַק מִחֲמַת הַכְּבֹדוֹת וְהַעֲצָבוֹת שֶׁמִּתְפַּשֵּׁט עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד, וְעַל־כֵּן צָרִיךְ שִׁיעֲשֶׂה כָּל־מִינֵי פְעֻלוֹת שְׂבָעוּלָם לְזִכּוֹת לְהִיּוֹת בְּכָל יוֹם בְּשְׂמֵחָה עֲצוּמָה וְלֹא יִסְתַּכֵּל עַל זֶה עַל שׁוּם בְּרִיָּה שְׂבָעוּלָם,

"מקור השמחה"

וישמח עצמו עם הנקודות טובות שיש בו. אשרי הזוכה לשמח בכל יום ויום, וזה חלקו לנצח נצחים.

קכת. צריך להתחזק להיות כל־כף בשמחה עצומה, עד שמרב שמחה ישכח את כל דאגותיו והרפתקאותיו וצרותיו, וכן ישכח את כל השנאות והקנאות שיש לו על אחרים, ואז, כשאוחז בשמחה עצומה הזו, אז בו ברגע נגאל מהכל, וזו תהיה הגאולה על־ידי משיח, שיכניס גדל השמחה והחידוה בישראל. והוא נקרא על שם "ישמח", כי הוא ישמ"ח הכל וינח"ם הכל (עין לקוטי־מוהר"ו חלק ב' סימן ב'), וצריך שתדע, שכל הצרות והיסורים והקנאות והשנאות שנקנס בלבך על אחרים, בכל פעם זה נמשך רק מקטנות הידעת, הנמשך מעצבות ומרירות, ותכף־ומיד כשתפנס בעצמך מידת השמחה, אז יתרחב לבך מאד מאד, ותראה ותבין ותשפיל, כי הכל דמיון גדול, כי אין אדם נוגע בפמה שמוכן לחברו, ואין מלכות נוגעת במלכות חברתה אפלו מלא נימא (יומא לח), ועל־כן שום ברִיה לא יכולה לקחת דבר המיעד בשבילה.

”מְקוֹר הַשְּׂמֵחָה”

צה

קכט. בְּיוֹתֵר צָרִיךְ לְהִתְחַזֵּק לְהַגִּיעַ אֶל מִדַּת
הַשְּׂמֵחָה קִדְּם הַתְּפִלָּה - 'שְׂחָרִית', 'מְנַחָה', 'מַעְרִיב',
כִּי תְּפִלָּה שְׁהִיא בְּעֶצְבוֹן, אֵינָה עוֹלָה לְמַעְלָה, רַק
נִשְׂרָפֶת, אֲבָל תְּפִלָּה שְׁהִיא בְּשְׂמֵחָה, בּוֹקֵעַת כָּל
הַרְקִיעִים, וְעוֹלָה עַד אֵין סוּף וְאֵין תְּכֵלִית, כִּי (ע"ו ספר
הַמִּדּוֹת אוֹת תְּפִלָּה סִימָן פ"א) 'תְּפִלָּה שְׁהִיא בְּשְׂמֵחָה עֲרָבָה וּמְתוּקָה
אֲצֵל הַשָּׁמַיִתְבָּרֵךְ', וְעַל-כֵּן צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת כָּל-מִינֵי
פְּעֻלוֹת שְׂבַע עוֹלָם לְזָכוֹת לְהַגִּיעַ אֶל מִדַּת הַשְּׂמֵחָה
בְּשַׁעַת הַתְּפִלָּה, וְיִתְחִיל לְשַׂמַּח אֶת נַפְשׁוֹ קִדְּם
הַתְּפִלָּה, וּבְאֶפֶן הַזֶּה תִּמְשָׁךְ הַשְּׂמֵחָה עַל כָּל סֵדֵר
הַתְּפִלָּה. אֲשֶׁרֵי הַזּוֹכָה לָזֶה. וּמַעֲלַת תְּפִלָּה שְׁהִיא
בְּשְׂמֵחָה, אֵין לְשַׁעַר וּלְסַפֵּר כָּלֵל, כִּי הוּא בּוֹנֵה
עוֹלָמוֹת חֲדָשִׁים וּמְמַשִּׁיף שְׂפַע וְאוֹר וְחַיּוֹת מְנַעֵם זִיו
שְׂכִינַת עֲזוֹ יְתָבָרֵךְ וּמְמַתִּיק כָּל הַדִּינִים, וּמְאִיר כָּל
הַחֲשֻׁכוֹת וּמְגַלֶּה כָּל הַהִסְתָּרוֹת, וְזוֹכָה שְׂנַכְנַס בְּהִיכַל
הַמְּלָךְ.

”מִקּוֹר הַשְּׂמֵחָה”

קל. מי שְׂמֵחֶזֶק אֶת עֲצָמוֹ לְהִיּוֹת תָּמִיד בְּשִׂמְחָה
עֲצוּמָה, יִהְיֶה אִיךָ שְׂיֵהְיֶה, אֲזִי הוּא בְּטוֹחַ כְּבָר,
שְׂשׁוּם

דָּבָר לֹא יִפְּלוּ בְּאִיזוֹ יְרִידָה שְׂתַעֲבֹר עָלָיו, חֶסֶם
וְשָׁלוֹם,

בְּאִיזָה מִצָּר וְהֶפְסֵד שְׂיַעֲבֹר עָלָיו, חֶסֶם וְשָׁלוֹם, לֹא
תִּפְּלֵ

רוּחוֹ וְלֹא תִחַלֵּשׁ דַּעְתּוֹ וְלֹא יִשָּׁבֵר לְבָבוֹ, כִּי הַשְּׂמֵחָה
הִיא הִיא הַחֹמָה, הַשׁוֹמֵרֶת אֶת הָאָדָם, שְׁלֹא יֵאָרֶע לוֹ
שׁוּם נֶזֶק, שְׁלֹא יִשָּׁבֵר לְבוֹ, וְרוּחוֹ לֹא תִפְּלֵ,
תִּחַלֵּשׁ

דַּעְתּוֹ, וּכְמוֹכֵן יִזְכֶּה לְחַיּוֹת חַיִּים טוֹבִים וְנֹעִימִים,
חַיִּי

הָעוֹלָם הַבָּא בְּזֶה הָעוֹלָם, וַיִּקְּיֵם אֶצְלוֹ: 'עוֹלָמְךָ
תִּרְאֶה

בְּחַיִּיךָ' (עֵינֵי בְּרִכּוֹת ז.)

קלא. כָּל עֵנִין הַשְּׂמֵחָה עֲדִין בְּקִטְנוֹת וְהַסְתָּרָה
גְּדוּלָה, עַד שְׂתִכְלִית הַהַפּוּךְ נְדָמָה, שְׂמִי שְׂשִׂמַח
בְּיוֹתֵר הוּא, חֶסֶם וְשָׁלוֹם, מְשַׁגֵּעַ וְכוּ', וְכָל מָה שֶׁהוּא

”מְקוֹר הַשְּׂמֵחָה”

עצוב ומדאג ביותר, הוא הפרדעת וכו', ובאמת הוא ההפך לגמרי. כל בלבולי הדעת והשגעון נמשך מעצבות ודאגות, ורב המשגעים הם בעלי מרה-שחורה וכו', ועקר ישוב הדעת נמשך רק על ידי שמחה (עין לקוטי-מוהר"ו חלק ב' סימן י') לשמח בו יתברך, וכל מה ששמח יותר, כמזכך הוא בעל הדעת ומישב ביותר וחי חיים טובים ונעימים וימיו ברוכים.

קלב. העקר שכל העקרים - להיות בשמחה תמיד ובפנים שוחקות, ולהיות רגיל בנגונים של שמחה, כי בין כך ובין כך תבלה ימיה בשוה, ועל כן יותר טוב שתראה שיעבר היום עם שמחה ונגונים, ומה טוב ומה נעים, שבתוך הנגון תשלב דבורי אמונה כמו: "ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין, אין שום מציאות בלעדיו כלל. בכל תנועה ותנועה, שם אלופו של עולם, דומם, צומח, חי, מדבר, הכל לכל עצם עצמיות חיות אלקותך", שבזה מקיים מצות עשה של יחוד הבורא, וכן ממשיך את השכינה למטה ומשנה

”מְקוֹר הַשְּׂמֻחָה”

שְׂכִינָתוֹ יִתְבַּרֵךְ בְּעוֹלָם וְגוֹרָם בְּרָכוֹת וְיִשׁוּעוֹת לְכָל
הָעוֹלָם.

קלג. עָקַר כָּל הַצָּרוֹת שְׁעוֹבְרוֹת עַל כָּל־אֶחָד וְאֶחָד
בְּזֶה הָעוֹלָם הוּא רַק מִחֲמַת רַחוּקוֹ מִהַשְּׂמֻחָה, וְכָל
מֵה שְׂיִכְנִיס הָאָדָם בְּעֵצְמוֹ מִדַּת הַשְּׂמֻחָה, וְיִגִּיל
וְיִשְׂמַח אֶת עֵצְמוֹ בְּכָל מִיָּנִי עֲצוֹת וְאֶפְנִים, כְּמוֹ־כֵן
יִתְבַּטְּלוּ כָּל

צָרוֹתָיו, כִּי הַשְּׂמֻחָה מְרַחֶבֶת אֶת הַמַּחֲזִין וּמְתַקֶּת כָּל
הַדִּינִים וּמְרַפֵּאת כָּל־מִיָּנִי מַחֲלוֹת, כִּי כָּל קִיּוֹם הָאָדָם
בְּגִשְׂמִיּוֹת וְרוּחָנִיּוֹת תְּלוּי כָּפִי מְדַרְגֵּת הַשְּׂמֻחָה
שְׂאוּחֵז

וְעַל־כֵּן רָאוּי לָךְ לַעֲשׂוֹת כָּל־מִיָּנִי פְּעֻלוֹת שְׂבַע־עוֹלָם
לְאַחֵז בְּמִדַּת הַשְּׂמֻחָה, הָעוֹלָה עַל הַכֹּל, כִּי בָּהּ
תְּלוּיִים קִיּוֹם הָאָדָם בְּגִשְׂמִיּוֹת וְרוּחָנִיּוֹת. אֲשֶׁר־י
הַזִּוְכָה לְשִׂמְחָה אֶת נַפְשׁוֹ בְּכָל יוֹם וּבְכָל עֵת וּבְכָל
שָׁעָה וְאֵז יִלְךְ לוֹ הַכֹּל בְּנִקְלָה, הֵן בְּרוּחָנִי וְהֵן בְּגִשְׂמִי,
וְיֵאִיר לוֹ אוֹרוֹ יִתְבַּרֵךְ הַמְּאִיר בְּכָל יוֹם.

קלד. הַשְּׂמֵחָה מְכַנִּיסָה בְּאָדָם סְבֻלָּנוֹת גְּדוֹלָה לְהִיּוֹת סְבֻלָּן עַל כָּל מֵה שְׁעוֹבֵר עָלָיו, וְכֹל מֵה שְׂשִׂימָח בְּיוֹתֵר, כְּמוֹכֵן יִזְכֶּה לְהִיּוֹת סְבֻלָּן בְּיוֹתֵר. וּמִדַּת הַסְּבֻלָּנוֹת הִיא הָעֵקֶרִית בְּעוֹלָם, כִּי בְּלִעְדֵי סְבֻלָּנוֹת אֵי אֶפְשָׁר לְחִיּוֹת כָּלֵל, כִּי הִהְכָּרַח לְחִכּוֹת עַל הַכֹּל עַד שְׂיָבֹא יוֹם יְשׁוּעָתוֹ, בֵּין בְּרוּחָנִי וּבֵין בְּגִשְׁמִי. וְאָמַר הַחֲכָם: 'מִי שֶׁשָּׂם הַסֶּבֶל תְּכֻלִּיתוֹ, יִגְיַעְהוּ הַסֶּבֶל אֶל חֻפְצוֹ'.

קלה. אָסוּר לְהִתְחִיל לְחַשֵּׁב מֵאַחֲרִים, כִּי בְּרַגַע שְׁחֹשֵׁב מֵאַחֲרִים, תִּכְרַח־וּמָיֵד מְסִלָּק מִמֶּנּוּ שְׂכִינָתוֹ יִתְבַּרֵךְ, כִּי הֵלֵא אֵין בְּלִעְדָיו יִתְבַּרֵךְ כָּלֵל, וְכֹל מֵה שְׁנֶאֱרַע בְּעוֹלָם, הַכֹּל מִמֶּנּוּ יִתְבַּרֵךְ, וְדוּמָם, צוּמָח, חֵי, מְדַבֵּר, הֵם עֵצִים עֲצָמִיּוֹת חֵיּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבַּרֵךְ מִמֶּשׁ, וְעַל־כֵּן מֵה לָךְ לְחַשֵּׁב מֵאַחֲרִים, כִּי בָזָה שְׂאֵתָה חוֹשֵׁב

מֵאַחֲרִים אֵתָה מְפָרִידֶם מִמֶּנּוּ יִתְבַּרֵךְ, כִּי אֵתָה עוֹשֶׂה מֵהֶם אֵיזוֹ מְצִיאוֹת בְּפָנָי עֲצָמָה, וְזֶה עֲבוּדָה זָרָה מִמֶּשׁ,

”מקור השמחה”

שְׁעוֹשִׁים אֵיזוֹ מְצִיאוֹת וַיִּשׁוּת מֵאֶחָד, וְעָקַר הַשְּׁלֵמוֹת
הוּא רַק כְּשִׁזּוּכָה לְבַטֵּל אֶת עֲצָמוֹ לְגַמְרֵי אֱלֹיו
יִתְבָּרֵךְ. וְאֵינוֹ רוֹאֶה מִשׁוּם דָּבָר, רַק אוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְאֵז
אֵין שֵׁךְ כָּלֵל לַחֲשֵׁב מֵאַחֲרֵים, כִּי הֲלֹא אֵין פֹּה - רַק
הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ בְּעֲצָמוֹ.

קלו. כָּל מֵה שְׁיִמְשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ מְצוֹת הַשְּׁמִחָה,
כְּמוֹכֵן מִמְשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ רוּחוֹ שֶׁל מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ, כִּי
מְשִׁיחַ יִכְנִיס אֶת הַשְּׁמִחָה בְּעוֹלָם בְּשְׁלֵמוֹת, שְׁאֵין
שְׁלֵמוֹת אַחֲרָיו, עַד שְׁמֹרֵב הַשְּׁמִחָה יִתְרַחֵב הַלֵּב, עַד
שֶׁכֵּל אֶחָד וְאֶחָד יִזְכֶּה לְהַשְׁגֵּת אֱלֻקוֹת כְּפִי כִּלְיוֹ
שְׁקֵדֵשׁ וְזָכַף שְׁהֵם הָעֵינִי”ם וְהָאֲזְנִי”ם הַחֲטָ”ם
וְהַפִּ”ה, שְׁהֵם נֶגְדַ הָאֲרָבָעָה עוֹלָמוֹת: אֲצִילוֹ”ת
בְּרִיאָ”ה, יְצִירָ”ה, עֲשִׂי”ה, כְּמוֹבֵא בְּ”עֵץ־חַיִּים” (שַׁעַר ד'
פָּרָק א'), וַיֵּאִיר עָלָיו הָאוֹר־הַגָּנוּז, הַמְתַּגַּלֶּה לְהַצְדִּיקִים
בְּכָל יוֹם וַיּוֹם, וְאֲשֶׁר נִסְתָּר וְנִתְכַּפֶּה מְכָל הָעוֹלָם.

קלוז. עָקַר הַתְּכִלִּית בְּזֶה הָעוֹלָם הוּא רַק לְשִׂמְחָה בּוֹ
יִתְבָּרֵךְ, וְכָל מֵה שְׁיִזְכֶּה לְשִׂמְחָה אֶת עֲצָמוֹ בּוֹ יִתְבָּרֵךְ.
יּוֹתֵר, כְּמוֹכֵן יִגְדֵּל שְׁכָרוֹ וַיְהִיָּה נַעֲשֶׂה כְּלִי לְקַבֵּל בּוֹ

אור וְחַיּוּת, שְׁפַע נְעִימוֹת עֲרֵבוֹת הַדַּעַת, וְכָל מֵה שְׂיִקְבֵּל בְּיוֹתֵר דַּעַת הָאֵמֶת, כְּמוֹכֵן יִתְבַּטְּלוּ צְרוּתָיו וְצִמְצוּמָיו, וְיֵצֵא לְחַרוֹת לְגַמְרֵי, וְכָל יוֹם יִתְאַרְךָ וְיִתְרַחֵב אֲצִלוֹ מְאֹד מְאֹד.

קלח. שְׂמֵחָה הִיא מְקוֹר הַקְּדוּשָׁה, וְכָל מֵה שְׂיִשְׂמַח יוֹתֵר, כְּמוֹכֵן יִמְשִׁיךְ עַל עֲצֵמוֹ קְדוּשָׁה וְדַעַת, וְעַקֵּר הַשְּׂמֵחָה - לְשִׂמְחָה בּוֹ יִתְבַּרְךָ וּלְשִׂמְחָה אֶת עֲצֵמוֹ עִם נִקְדוּת הַמְּצוּוֹת, שְׂזוּכָה לְקִיּוֹם בְּכָל יוֹם וְיוֹם, וְרַק זֶה יִשְׁאַר מִמֶּנּוּ, וְכָל מֵה שְׂיִקְיִים אֶת הַמְּצוּוֹת בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה, כְּמוֹכֵן תִּמְשִׁיךְ עָלָיו הָאֲרָה נִפְלְאָה מְקַדְּשֵׁת הַמְּצוּוֹת. וְהָאֲרִיז"ל אָמַר, שְׂזוּכָה לְכָל הַמְּדַרְגּוֹת הַנּוֹרְאוֹת וְהַנְּפִלְאוֹת, שְׁנִפְתָּחוּ לוֹ שַׁעֲרֵי שָׁמַיִם, וְרָאָה מְרֵאוֹת אֱלֹקִים, אֵיךְ שְׁעַל־יָדָי כָּל מְצוּהַ מִתְחַבְּרִים וּמִתְיַחֲדִים כָּל הָעוֹלָמוֹת, הַכֹּל הָיָה מְרֹב שְׂמֵחָה, שְׂשִׂמְחָה מְאֹד מְאֹד בְּקִיּוֹם כָּל מְצוּהַ וּמְצוּהַ, וְכָל מֵה שְׂיִשְׂמַח בְּיוֹתֵר, יִזְכֶּה שְׂיִתְגַּלֶּה לוֹ הַטּוֹב הַגָּנוּז שְׁבִכְל יוֹם וְיוֹם, כִּי בְּכָל יוֹם מֵאִיר הָאוֹר הַגָּנוּז, אֵךְ מְכֻסָּה בְּקִלְפֵת הָעֲצָבוֹת וְהַמְּרִירוֹת, וְתִכְרְף־וּמְיָד שְׂמֵתְחִיל

"מקור השמחה"

לְשִׂמְחָה אֶת עֲצָמוֹ בּוֹ יִתְבַרֵּךְ, וְעַם הַנְּקֻדּוֹת טוֹבוֹת
 שְׂמוּצָא בְּעֲצָמוֹ, נִשְׁבְּרַת הַקְּלָפָה הַמְּכֻסָּה אֶת אוֹרוֹ
 יִתְבַרֵּךְ, הַמְּאִירָה בְּיוֹם זֶה דִּיקָא, וְזוֹכָה לְהִתְעַנֵּג
 בְּעֲרֻבוֹת נְעִימַת מְתִיקוֹת אוֹרוֹ יִתְבַרֵּךְ, הַמְּאִירָה בְּכָל
 הָעוֹלָם, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (יחזקאל מ"ג): "וְהָאָרֶץ הַאִירָה
 מִכְּבוֹדוֹ".

קלט. הָעֶקֶר לְהִיּוֹת תָּמִיד בְּשִׂמְחָה עַל נְעַם חֶלְקוֹ,
 שְׂזָכָה לְהִתְוַדַּע מִרְבִּי אֶמֶת כְּזֶה, אֲשֶׁר מְאִיר בּוֹ
 אֶמֶת

מְצִיאֹתוֹ יִתְבַרֵּךְ, וּפּוֹתַח עֵינָיו, שְׁגַם הוּא יִתְחִיל
 לְכֹסֶף

וְלִהְיוֹתוֹקֵק אֵלָיו יִתְבַרֵּךְ, וְגַם הוּא יִזְכֶּה לְחִזּוֹת בְּנֵעַם
 הַיְיָ"ה וּלְבַקֵּר בְּהִיכָלוֹ, וְעַל־כֵּן לֹא בְּחִנָּם אָמַר לָנוּ
 רַבְּנוּ ז"ל (שיחות ה"ו, סימן קע"ז): שְׂאָנוּ צְרִיכִים לְשִׂמְחָה מְאֹד

שְׂיֵשׁ לָנוּ רַבִּי כְּזֶה'. וְאָמְרוּ אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ: 'בְּאֵם אֵינוּ
 שִׂמְחָה בּוֹ, הֲרִי זֶה פָּגַם אֶמוּנַת חֲכָמִים', שְׁעָנְשׁוּ
 שְׁהַמּוֹתְרוֹת עוֹלָיִם לְמַחֲוֹ וּמְסַבְּבִים וּמְבַלְבְּלִים אוֹתוֹ,

כְּמוֹבֵא (בלקוטי מוה"ר"ו חלק א' סימן ס"א). וְצָרִיף שְׁתַּדַּע, שְׁעַקֵּר
 שְׁלֵמוֹת הַצְּדִיק הוּא דִּיקָא כְּשִׂיכּוֹל לְהוֹרִיד אֶת עֲצָמוֹ

קג "מִקּוֹר הַשְּׂמֵחָה"

לְכֹל הַדְרֵי־מִטָּה, הַמְנַחִים בְּעַמְקֵי שְׂאוֹל תַּחְתִּית,
וּמְאִיר גַּם בָּהֶם אֹרֹךְ יִתְבָּרֵךְ, וּמַעְלֵם בְּתַכְלִית עֲלֵיהָ,
וְרַק זֶה נִקְרָא רַבִּי, וְהוּא רַבְּנוּ ז"ל. אֲשֶׁרִי הַזִּזְכָּה
לְחִסוֹת בְּצֵל כְּנַפְיוֹ.

קמ. כָּל מֵה שְׂיִזְכָּה לְשִׂמְחָה אֶת עֲצָמוֹ יוֹתֵר וְיוֹתֵר,
כְּמוֹ־כֵן יִזְכָּה לְעִזּוֹת דְּקִדְשָׁה יוֹתֵר, לֹא לְהִתְפַּחֵד
מִשׁוּם דְּבַר, וְיִהְיֶה לוֹ כַּחוֹת רַבִּים לְעֵבֵר עַל כָּל
הַבְּלוּבֹלִים וְהַיְרִידוֹת וְהַקְּטָנוֹת שְׂמִסְבָּבִים אוֹתוֹ בְּכָל
יוֹם וּבְכָל שָׁעָה, כִּי הַשְּׂמֵחָה מְחַזְּקֵת אֶת הַלֵּב
וּמְרַחֶבֶת אֶת הַדַּעַת וּמְאַמְצֵת אֶת עֲצָבָיו וְחוֹשְׁיוֹ, וְכָל
הַגְּאֻלָּה לְגֹאֵל אֶת נַפְשׁוֹ מִכָּל הַמְּצָרִים תְּלוּיָהּ אַף וְרַק
בְּמִדַּת הַשְּׂמֵחָה, וְכָל מֵה שְׂזִזְכָּה לְשִׂמְחָה יוֹתֵר, הוּא
בָּא וּמִתְקַרֵּב אֶל תַּכְלִיתוֹ יוֹתֵר וְיוֹתֵר, כִּי אֶצֶל הַשָּׁם־
יִתְבָּרֵךְ נֶאֱמַר: "עֲזוּ וְחַדְדוּהָ בְּמִקְמוֹ" (דְּבָרֵי הַיָּמִים א' טז, כז),
וּלְפָנָיו יִתְבָּרֵךְ אֵין שׁוּם עֲצָבוֹת כָּלֵל, וְעַל־כֵּן כָּל מֵה
שְׂשִׂמְחָה יוֹתֵר, כְּמוֹ־כֵן הוּא קָרוֹב אֶצְלוֹ יִתְבָּרֵךְ בְּיוֹתֵר.

קמא. כַּל דְּבַר שֶׁבְקִדְשָׁהּ וְכָל מִצְוָה וְכָל לְמוֹד צָרִיךְ לְהֵבִיא אֶת הָאָדָם אֶל מְקוֹר הַשְּׂמֵחָה, וְיִתְלַהֵב מִרַב שְׂמֵחָה לְרִקְדָּה, וְזֶה סִימָן שֶׁהַדְּבָר שֶׁבְקִדְשָׁהּ אוֹ הַמִּצְוָה וְהַלְמוּד הֵם לְשִׂמְחָה, וְדַבּוּקִים בּוֹ יִתְבָּרֵךְ, כִּי הוּא יִתְבָּרֵךְ עֵצָם עֲצָמִיּוֹת הַשְּׂמֵחָה, וּלְפָנָיו יִתְבָּרֵךְ אֵין שׁוֹם עֲצָבוֹת כָּלֵל, וְעַל־כֵּן כְּשֶׁהַדְּבָר שֶׁבְקִדְשָׁהּ וְהַמִּצְוָה וְהַתּוֹרָה מְבִיאִים אוֹתוֹ אֶל שְׂמֵחָה עֲצוּמָה, עַד שֶׁרוֹקֵד מִרַב שְׂמֵחָה, זֶהוּ סִימָן, שֶׁכּוֹנְנָתוֹ הוּא עִם אֲמֵת.

קמב. עַל־יְדֵי נְגוּנִים, שֶׁאָדָם מְנַגֵּן בֵּינוֹ לְבֵין עֲצָמוֹ, יְכוּלִים לְהַמְתִּיק כָּל־מִינֵי מְרִירוֹת שֶׁבְעוֹלָם. וְצָרִיךְ שֶׁתִּדְעַ: כִּפִּי תִקְרָה הַתְּפִשְׁטוֹת הַחֲשֵׁף וְהַחֲלִישׁוֹת הַדַּעַת וְהַעֲקָמוּמִיּוֹת וְהַמְרִירוֹת, שֶׁעוֹבֵר עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּכָל יוֹם וְיוֹם בְּפִרְטֵי פִרְטִיּוֹת, אֵי אֶפְשָׁר בְּשׁוֹם אֶפֶן שֶׁבְעוֹלָם לְהַמְתִּיקוֹ כִּי אִם עַל־יְדֵי נְגוּנִים שֶׁל שְׂמֵחָה, לְהַרְגִיל אֶת עֲצָמוֹ תָמִיד לְנַגֵּן לְעֲצָמוֹ נְגוּנִים שֶׁל שְׂמֵחָה. (עין שיחות הר"ן, סימן רע"ג).

קמג. לְפַעְמִים אָדָם זוֹכֵה לָבוֹא עַל־יְדֵי הַתְּבוּדוֹת לְדַבְּקוֹת כְּזֶה עַד כְּלוֹת הַנְּפֶשׁ מִמֶּשׁ, וְכַמְעַט כַּמְעַט

ק"ה "מְקוֹר הַשְּׂמִיחָה"

שְׁלֵא יִגְוֶע, חַס וְשָׁלוֹם, מְרַב דְּבִקוּת, אֲזוּ דְיִקְא צָרִיף לְהַפְסִיק אֶת הַהִתְבּוּדוֹת, וְיִהְיֶה רָגִיל מְאֹד בְּנִגּוּנִים שֶׁל שְׂמִיחָה, וְיִשְׁיֵר לְעֲצֻמוֹ נִגּוּנִים, וְיִחְיֶה אֶת עֲצֻמוֹ בָּהֶם, וְהַנִּגּוּנִים יִשְׁפִיעוּ עָלָיו רוּחַ חֲכָמָה וּבִינָה, שֶׁהֵם רוּחַ הַנְּבוּאָה, וְיִזְכֶּה לְחֲזוֹת בְּנֵעִם הַיְהוּדָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכָלוֹ, כִּי הַנִּגּוּן שֶׁל שְׂמִיחָה מֵיֵשֵׁב אֶת הַדַּעַת, וְזוֹכֶה לְהַסְתַּפֵּל בְּהַחֲיוֹת אֱלֹקוֹת, שְׂיֵשׁ בְּכָל דְּבָר, וּמֵאָרִיף אִפּוֹ עַל כָּל מָה שֶׁעוֹבֵר עָלָיו בְּרוּחָנִיּוֹת וּגְשָׁמִיּוֹת.

קמ"ד. דְיִקְא עַל־יְדֵי נִגּוּנִים שֶׁל שְׂמִיחָה יְכוּלִים לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו יְתַבְרַךְ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שׁוֹפְטִים ה'): אֲנֹכִי לֵה', אֲנֹכִי אֲשִׁירָה, אֲזַמֵּר לֵה', אֱלֹקֵי יִשְׂרָאֵל. הֵינּוּ אִם רְצוֹנֵי לְהִיּוֹת חֻלְקֵי לֵה', הָעֲצָה הִיא לְשִׁיר וּלְזַמֵּר שִׁירִים וְזַמִּירוֹת לְפָנָיו יְתַבְרַךְ, וְכָל מָה שֶׁאָדָם מְרַגֵּשׁ בְּעֲצֻמוֹ מְרִירוֹת וְעַקְמִימִיּוֹת יוֹתֵר, יִשְׁתַּדֵּל לְשִׁיר וּלְרַנֵּן לְעֲצֻמוֹ נִגּוּנִים שֶׁל שְׂמִיחָה, וְעַל־יְדֵי־זֶה יִזְכֶּה לְבַטֵּל וּלְהַמְתִּיק מִמֶּנּוּ הַכֹּל. וְצָרִיף שְׁתַּדַּע, שֶׁבְּלִי נִגּוּנִים וְזַמִּירוֹת הָאָדָם בְּסַכְּנָה גְדוֹלָה בְּזֶה הָעוֹלָם,

וְאִף שְׂאִינוּ בְעַל-מִנְגֵּן, עַל-כָּל-פָּנִים יִרְאֶה לְנִגֵּן
 לְעֲצָמוֹ כַּמָּה שְׂיִכּוֹל, כִּי הַנְּגוּנִים מִמְתִּיקִין אֶת כָּל
 הַמְרִירוֹת וּמְשִׁיכִים תְּקוּהַ בְּאָדָם. אֲשֶׁרִי שְׂיֵאחֹז
 בְּזֶה.

קמה. צָרִיף לִידַע שְׁכָל מַה שְּׁעוֹבֵר עַל הָאָדָם
 בְּפָרְטֵי פְרָטִיּוֹת בְּכָל יוֹם וּבְכָל שָׁעָה וּבְכָל רִגַע, הַכֹּל
 כְּדִי לְהַפִּילוֹ בְּעֲצָבוֹת וּמְרִירוֹת וּכְדִי לְהִרְחִיקוֹ עַל-
 יַדִּיזָה מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ, כִּי עַקֵּר הַהִתְרַחֲקוֹת שְׂיֵשׁ לְכָל
 אֶחָד מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ, הוּא רַק עַל-יַדִּי הָעֲצָבוֹת
 וְהַמְרִירוֹת, וְעַל-כֵּן הָאָדָם בְּסַפָּנָה גְדוֹלָה בְּכָל עֵת
 וְרִגַע מִכָּל הַרְפַּתְקָאוֹתָיו וּמִמָּה שְּׁעוֹבֵר עָלָיו, שְׂלֵא
 יִפֹּל עַל-יַדִּיזָה

בְּעֲצָבוֹת, וְיִתְרַחֵק עַל-יַדִּיזָה מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ, וְעַל-כֵּן
 צָרִיף לְעֲשׂוֹת כָּל-מִינֵי פְעֻלוֹת שְׂבָעוֹלָם לְזִכּוֹת לַהֲיִוֹת
 חֲזָק וְתַקִּיף בְּדַעְתּוֹ, יִהְיֶה מַה שְּׂיֵהִיָּהּ, שְׂלֵא תַחֲלֵשׁ
 דַּעְתּוֹ וְלֹא תִפֹּל רוּחוֹ וְלֹא יִשָּׁבֵר לְבָבוֹ מִכָּל מַה
 שְּׁעוֹבֵר עָלָיו, וְזֶה זוֹכִים עַל-יַדִּי תַקֵּף הָאָמוּנָה,
 לְהַכְנִיִס אֶת עֲצָמוֹ לְגַמְרֵי בְּהָאָמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, וְיִדַע
 בִּידִיעָה בְּרוּרָה, כִּי לֹא תִמָּצֵא פְעֻלָּה גְדוֹלָה אוֹ קִטְנָה,

שְׁלֵא יְהִי נַעֲשֶׂה בְּהַשְׁגָּחָתוֹ יִתְבַּרְךָ הַפְּרָטִי פְּרָטִיּוֹת,
 וְעַל־כֵּן מְכַל מַה שְּׁעוֹבֵר עָלָיו, בֵּין בְּרוּחָנִי וּבֵין
 בְּגִשְׁמִי, אֲפִלוּ מִבְּעַל בְּחִירָה, יִדַע, שֶׁהַכֹּל מִמֶּנּוּ
 יִתְבַּרְךָ, כִּדִּי שְׂיִזְכָּה לְמִדַּת הַהִכְנָעָה, לְהִיּוֹת מְכֻנָּע
 לְפָנָיו יִתְבַּרְךָ וְלָבוֹא עַל־יְדֵי־זֶה אֵלָיו יִתְבַּרְךָ בְּלֵב
 נִשְׁבָּר וְנִדְכָּה, בָּטֵל וּמִבְטָל כְּחֶרֶס, וְאִזּוֹ דִּיקָא יִזְכָּה
 שְׂיֵאִיר עָלָיו אִוְרוֹת צְחָצְחוֹת מֵאוֹר הַיְחִידָה, שֶׁהוּא
 אוֹרוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ, וְיִכְלֹל בּוֹ יִתְבַּרְךָ.

קמו. כְּשֶׁאָדָם מְכַנֵּס בְּדַעְתּוֹ אֲמַתַּת מְצִיאֹתוֹ
 יִתְבַּרְךָ וְאִיךָ שֶׁהוּא יִתְבַּרְךָ, מִשְׁגִּיחַ עַל כָּל הַנְּבָרָאִים,
 דּוֹמָם, צוֹמַח, חַי, מְדַבֵּר, וּמְכַל שְׁכָן עַל עַם הַנְּבָחָר,
 שֶׁהֵם בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל, וּמְכַל שְׁכָן וְכָל שְׁכָן עַל אַנְשֵׁי
 הַצְּדִיק הָאֲמֵת, אִזּוֹ לֹא הָיָה נוֹפֵל כָּל־כָּף בְּדַעְתּוֹ מְכַל
 מַה שְּׁעוֹבֵר עָלָיו, כִּי הָיָה יוֹדֵעַ בִּידְיָעָה בְּרוּרָה, כִּי
 הַכֹּל בְּחֻשְׁבוֹן צֶדֶק מִמֶּנּוּ יִתְבַּרְךָ, וְהָיָה מְאָרִיךְ רוּחוֹ
 עַל הַכֹּל, וְהָיָה תָמִיד בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה עַל אֲשֶׁר הִמְלִיךְ
 חַפֵּץ בִּיקָרוֹ, כִּי כָּל הַחֲלִישׁוֹת הַדַּעַת וְהָעֲגָמַת נִפְשׁ
 שְׂיֵשׁ לוֹ, הַכֹּל כִּדִּי לְכַפֵּר עוֹנוֹתָיו וּפְשָׁעָיו הַרְבִּים,

וְעַל־יְדֵי הַחֲלִישׁוֹת הַדַּעַת וּבְזִיוֹן אֶחָד פּוֹטֵר מֵעֲצָמוֹ
 רְעוֹת וְצָרוֹת רַבּוֹת, וּמְכַל שְׂכָן וְכָל שְׂכָן עַל־יְדֵי רַבּוּי
 חֲלִישׁוֹת הַדַּעַת וּבְזִיוֹנוֹת נִכְנַע חָמְרוֹ לְגַמְרִי, וּבָא
 בְּלֵב אֲמַת אֱלֹהֵי יִתְבָּרֵךְ. הָעֵקֶר לְדָם וְלִשְׂתֵּק תָּמִיד
 לְמַחְרָפוֹ וְלְמַבְזוֹ, כִּי עֵקֶר הַתְּקוּן הוּא עַל־יְדֵי
 הַדְּמִימָה דִּיקָא, כִּי אִזְ נַעֲשֶׂה בְּסוּד חִירִיק נִקְדָּה
 זַעֲרִתָּא, וַיִּשְׁיג שֶׁשְׁשׁוּעַ עוֹלָם הֵבֵא בְּעוֹלָם הַזֶּה,
 וַיְהִי נַעֲשֶׂה אָדָם לְשֹׁבֵת עַל הַכֶּסֶף" א (עין לקוטי"מוהר"ו חלק א' סימן
 10), וְעַל־כֵּן הָעֵקֶר לְמָסֵר אֶת עֲצָמוֹ אֱלֹהֵי יִתְבָּרֵךְ, עַל
 קְדוּשַׁת הַשֵּׁם, וְהוּא יִתְבָּרֵךְ יוֹלִיף עָמוּ כְּמוֹ שְׁרוּצָה, הֵן
 שְׂיִכְבְּדוּהוּ וְהֵן לְהַפּוֹף, וְלֹא יִפִּילוּ שׁוֹם דְּבַר שְׂבַע עוֹלָם.

קמז. צָרִיךְ לְהַרְגִּיל אֶת עֲצָמוֹ לְהִסְתַּכֵּל בּוֹ יִתְבָּרֵךְ,
 הֵינּוּ שְׂאֵמוּנָתוֹ תִּגְדֵּל כָּל־כַּף, עַד שֶׁלֹּא יֵרָאֶה מִשׁוֹם
 דְּבַר, רַק אֶת עֲצָם עֲצָמִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ,
 הַמְּלַבֵּשׁ בַּדְּבַר הַזֶּה, וּמְחַיֶּה וּמְהַיֶּה אוֹתוֹ, וְעַל־יְדֵי־זֶה
 יִזְכֶּה שְׂיִתְחַדֵּשׁ מַחוּ וְדַעַתוֹ בְּכָל פַּעַם, וַיִּזְכֶּה לְשִׂמְחָה
 אֲמִתִּית, כִּי אֵין לָךְ עוֹד שִׂמְחָה בְּעוֹלָם כְּמוֹ הַזּוֹכָה
 לְרֵאוֹת אֶת הַמַּלְאָךְ, מִכָּל שְׂכָן מִי שְׂסָמוּף אֱלֹהֵי, שְׂאִז
 נִתְגַּדֵּל וְנִתְרַבֶּה שִׂמְחָתוֹ. וְצָרִיךְ לְחַקֵּק בְּדַעַתוֹ, כִּי

קט "מְקוֹר הַשְּׂמֵחָה"

שׁוֹם בְּרִיָּה שְׁבָעוּלָם לֹא יוּכַל לְהִיטִיב לוֹ, אוֹ חֵס וְשָׁלוֹם לְהִרְע לוֹ, מִבְּלִעְדֵי רִשׁוּתוֹ יִתְבָּרַךְ, וְעַל־כֵּן מֵה וּלְמָה לוֹ לִפְל כָּל־כֶּף בְּדַעְתּוֹ אוֹ לְהַחֲנִיף אֶת חֲבֵרוֹ, כִּי הַכֹּל מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ, בְּהַשְּׂמֵחָה פְּרִטֵי פְּרִטִית, וְעַל־כֵּן עָקַר הָעֵצָה - רַק לְהָרִים אֶת עֵינָיו תָּמִיד רַק אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, אֲשֶׁר מְלֹא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, מְמִלָּא כָּל עֲלָמִין וְסוּבֵב כָּל עֲלָמִין וּבְתוֹךְ כָּל עֲלָמִין, לִית אֲתָר דְּפָנוּי מְנִיָּה, כִּי בְּכָל תְּנוּעָה וּתְנוּעָה, שָׁם אֲלוּפּוֹ שֶׁל עוֹלָם מִמָּשׁ. אֲשֶׁרִי הַזּוֹכָה לָזֶה, אִז תָּמִיד יִהְיֶה בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה, וְלֹא יֵרָאֶה וְלֹא יִפְחַד מִשׁוֹם בְּרִיָּה שְׁבָעוּלָם.

קמח. אֵלוֹ הָעוֹלָיִם וְהַיּוֹרְדִים בְּחִדְרֵי הַמְּרַכְבָּה הָעֲלִיוֹנָה בְּשִׁמוֹת וְיַחְוּדִים צְרִיכִים לְהִתְחַזֵּק אֶת עֲצָמָם מְאֹד מְאֹד בְּמִדַּת הַשְּׂמֵחָה, כִּי בְּלֹא שְׂמֵחָה הֵם בְּסִכְנָה

"מקור השמחה"

גְּדוּלָה, כִּי מְרַב אֹר, הַנִּשְׁפָּע עֲלֵיהֶם, אִם לֹא יִקְדִּימוּ
מִדַּת הַשְּׂמֵחָה, יִתְבַּלְּבוּ לְגַמְרֵי, וַיְכוּלִין לִפְל
בְּנוֹקְבָא

דְּתַהוּמָא רַבָּא, חֶס וְשָׁלוֹם, וְעַל־כֵּן הָיוּ הַנְּבִיאִים וּבְנֵי
הַנְּבִיאִים תָּמִיד בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה, וְהָיָה לְפָנֵיהֶם נֶבֶל
וְכַנּוּר וְתַף וְכוּ', כָּל־מִינֵי כָּלֵי זָמַר, כִּי הַשְּׂמֵחָה הִיא
הַכָּלִי לְקַבֵּל בָּהּ כָּל הָאֹרוֹת הָעֲלִיוֹנִים בְּהַדְרָגָה
וּבְמִדָּה, כִּי הַשְּׂמֵחָה הִיא מְרַחֶבֶת אֶת הַמַּחִין, שְׂיֻכְלוּ
לְהַשִּׁיג כָּל הָאֹרוֹת, וְזֶה שֶׁהַפְּלִיגוּ כָּל־כָּף בְּזִהַר
הַקְּדוּשׁ וּבְפִרְקֵי הַהִיכָלוֹת זַכָּאָה מֵאֵן דְּעִיל וּמֵאֵן
דְּנָפִיק, כִּי הַהִכְרַח בְּשָׁבִיל קִיּוּמוֹ בְּעוֹלָם הַזֶּה לְהִיּוֹת
עִיל וְנָפִיק, כִּי אֵי אֶפְשָׁר לְהִיּוֹת בְּטֵל וּמְבַטֵּל בּוֹ
יִתְבַּרֵּךְ בְּקַבִּיעוֹת, וְאִז, כְּשֶׁמְבַטֵּל מֵהַדְּבָקוֹת, זֶה נִקְרָא
וְנָפִיק, וְאִם לֹא יִתְחַזֵּק אֶת עֲצוּמוֹ אִז בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה
וְלְהַחֲיוֹת אֶת עֲצוּמוֹ בְּמָה שְׂיֻכָּל, אִז הוּא בְּסַכְנָה
גְּדוּלָה, אֲבָל עַל־יְדֵי הַשְּׂמֵחָה יִנָּצֵל מֵהַכָּל וַיִּזְכֶּה
לְהִיּוֹת עִיל וְנָפִיק, נִכְנַס בְּשָׁלוֹם וַיֵּצֵא בְּשָׁלוֹם.

קמט. אֹרוֹ הַגָּנוּז שֶׁל רַבְּנוּ ז"ל, הוּא אֹר שְׂבַעַת
הַיָּמִים שְׁנַגְנֵז וְכוּ', וַיִּתְגַּלֶּה עַל־יְדֵי מְשִׁיחַ צְדִקְנוּ,

קיא "מְקוֹר הַשְּׂמִיחָה"

וְעַל-כֵּן הִזְהִיר רַבֵּנוּ ז"ל, כָּל-כֶּף עַל מִצּוֹת הַשְּׂמִיחָה,
כִּי אִי אֶפְשָׁר לְהַגִּיעַ אֶל הָאוֹר הַגָּנוּז הַזֶּה כִּי אִם עַל-
יְדֵי תַקְוָה הַשְּׂשׂוֹן וְהַשְּׂמִיחָה, שְׂאֵז נִתְרַחֵב מִחוּ וְדַעְתּוֹ,
וְעַקֵּר הָאוֹר הַזֶּה הוּא גְלוּי אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבַּרֵּךְ בְּמַדְרָגָה
נִשְׁגָּבָה וְנוֹרָאָה מְאֹד מְאֹד, עַד שֶׁנִּפְתַּח לוֹ דְבָקוֹת
עֲצוּם בּוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וְאֵינּוּ רוֹאֶה מְשׁוּם דְבָר, רַק אֲמַתַּת
מְצִיאוֹתוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וְיִוָּדַע וְעַד אֲשֶׁר אֵין שׁוּם מְצִיאוֹת
בְּלִעְדָּיו יִתְבַּרֵּךְ כָּלֵל, וְאֶפְלוּ בְּמִקְוָמוֹ שֶׁנִּפְּלַל לְשָׁם
וְכוּ', כָּל אֶחָד כִּפִּי יְרִידָתוֹ וְנִפְּלָתוֹ וְכוּ', גַּם שָׁם
מְאִיר אוֹרוֹ יִתְבַּרֵּךְ, כִּי הוּא מְחַיֶּה אֶת כָּלֵם, כְּמוֹ
שֶׁנֶּאֱמַר (נחמיה ט') : וְאַתָּה מְחַיֶּה אֶת כָּלֵם וְגו', וְיִוָּדַע
בְּבִרוֹר כִּי הַשֵּׁם-יִתְבַּרֵּךְ הוּא אֲתוֹ, עִמּוֹ וְאַצְלוֹ, וְכָל
מֵה שִׁירְבָה לְדַבֵּר עִמּוֹ יִתְבַּרֵּךְ, כְּמוֹ-כֵן יִמְשֹׁךְ עָלָיו
הָאוֹר הַגָּנוּז הַזֶּה, וְיִזְכָּה לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה, וְכֵן
לְהֶפֶךְ, כָּל מֵה שִׁשְׂמַח בּוֹ יִתְבַּרֵּךְ, כְּמוֹ-כֵן יִפְתַּח לוֹ
דְבָקוֹת עֲצוּם וְיִזְכָּה לְדַבֵּר עִמּוֹ יִתְבַּרֵּךְ, כִּי זֶה תְלוּי
בְּזֶה, פְּעַם מִתְחִילִים עַל-יְדֵי שְׂמִיחָה וּפְעַם – עַל-יְדֵי
הַתְּבוּדוֹת.

קנ. כָּל הָרַע עֵין שְׁיֵשׁ בְּאָדָם, הַכֹּל נִמְשָׁךְ מִרְבוּי עֲצָבוֹת שְׁבִתוֹכוֹ, כִּי הָעֲצָבוֹת מְצַמְצָמֶת אֶת הַמַּחַ וְהַדַּעַת וּמַעֲקֵמֶת אֶת הַלֵּב, עַד שֶׁמִּסְתַּכֵּל עַל כָּל אֶחָד בְּרַע עֵין וְקִנְיָאָה, וְדָבָר זֶה הוֹרֵג אוֹתוֹ לְגַמְרִי, אֲבָל כְּשֶׁאָדָם זוֹכֶה לְהִיּוֹת תָּמִיד בְּשִׂמְחָה, אָז מִתְרַחֵב מִחוּ וְדַעַתוֹ וְנִתְיַשֵּׁר לְבָבוֹ וְזוֹכֶה לִידַע, כִּי אֵין שׁוּם מְצִיאֹת בְּלַעֲדָיו יִתְבַּרֵךְ כָּלֵל, וְהַכֹּל לְכֹל מִשְׁגָּח בְּהַשְׁגָּחַ פְּרָטִית, וְשׁוּם בְּרִיָּה לֹא תוֹכֵל לְקַחַת דְּבָר הַשְּׂיָךְ לוֹ, וְכֵן הוּא לֹא יוֹכֵל לְקַחַת דְּבָר הַשְּׂיָךְ לְחִבְרוֹ מִבְּלַעֲדֵי רְשׁוֹתוֹ יִתְבַּרֵךְ, וְעַל־כֵּן הוּא מִסְתַּכֵּל עַל כָּל אֶחָד בְּטוֹב עֵין, וְחֵי חַיִּים אֲרַכִּים וּבְרוּכִים. אֲשֶׁרֵי לוֹ.

קנא. צָרִיךְ לְהִתְחַזֵּק בְּכֹל יוֹם וּבְכֹל שָׁעָה וּבְכֹל רִגַע מִמָּשׁ, כִּי כָפִי שְׁעוּבָרִים עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּכֹל פַּעַם מִחֲדָשׁ בְּלְבוּלִים וְיִרִידוֹת וְחִלְשׁוֹת הַדַּעַת, הוּא בְּסִכְנָה גְדוֹלָה מְאֹד, שְׁלֹא יֵאָבֵד לְגַמְרִי בְּרוּחָנִי וּבְגִשְׁמִי, חֵס וְשְׁלוֹם. עַל־כֵּן הָעֵקֶר לַעֲשׂוֹת כָּל־מִינֵי פְעֻלוֹת שְׁבַעוּלָם לְהִתְחַזֵּק עֲצָמוֹ עִם כָּל נִקְדָּה טוֹבָה שְׁמוּצָא בְּעֲצָמוֹ, וְיִחְיֶה אֶת עֲצָמוֹ בְּזֶה מְאֹד מְאֹד, יִהְיֶה אֵיךְ שִׁיְהִיָּה, וְעֵקֶר הַחַיּוֹת וְהַשְּׂמִחָה, שְׂיִחְיָה

ק"ג "מִקּוֹר הַשְּׂמִיחָה"

וּשְׂמִיחָה אֶת עֲצָמוֹ הוּא בְּזֶה שְׂזָכָה לְהִתְיַדַע וּלְהִתְקַרֵב
אֶל הַצְּדִיק הָאֱמֵת, וְאֵשׁ כָּל הַצְּדִיקִים אֲשֶׁר בְּזֶה
יְכוּלִים לְהַחֲיוֹת אֶת עֲצָמוֹ תָּמִיד, כִּי הֵם "מ"מ [הַסֵּמ"ך -
מ"ם] בְּלִבָּל אֶת כָּל הָעוֹלָם, עַד שָׂרֵב הָעוֹלָם אֵינָם
יִוָּדְעִים מִהַצְּדִיק הָאֱמֵת, וְאֵינוֹ חָשׁוּב אֶצְלָם כְּלָל,
וְהַכֹּל לְלַעַג וּלְקִלְס בְּעֵינֵיהֶם, רַחֲמָנָא-לְצַלָן; וְהוּא
זָכָה, תְּהִלָּה לְקַל, לְהֶאֱמִין בְּהַצְּדִיק הָאֱמֵת, וְאֵינוֹ
חוֹלֵק עָלָיו, חֵס וְשָׁלוֹם, אֲדַרְבָּה, מִשְׁתַּדֵּל לְצִיַּת אוֹתוֹ
וְלִילָף בְּדַרְכּוֹ הַנְּעִימָה שֶׁהַכִּין לָנוּ, וּבְכַרְטִיּוֹת לְשִׁיחַ
וּלְדַבֵּר עִמוֹ יִתְבַּרֵךְ, בְּזֶה רָאוּי לְהַחֲיוֹת וּלְשַׂמֵּחַ אֶת
עֲצָמוֹ מְאֹד מְאֹד, וְכָל מֶה שְׂיִזְכָּה לְהַחֲיוֹת וּלְשַׂמֵּחַ
אֶת עֲצָמוֹ בְּזֶה, כְּמוֹ-כֵן יִזְכָּה שְׂיִמְשֵׁךְ עָלָיו בְּיוֹתֵר אוֹר
הַצְּדִיק הָאֱמֵת.

ק"ד. בְּכָל אָדָם נִמְצָא אֵיזָה עֲצָבוֹת וּמְרִירוֹת טָמוּן
בְּלִבּוֹ, וְאֵף שֶׁעֲכָשׁוּ הֵם מִנְחִים בְּמָקוֹם אֶחָד וְאֵינָם
מִתְפַּשְׁטִים אֶצְלוֹ, אֵף עַל-פִּי כֵן הוּא בְּסִפְנֵי גְדוּלָה,
שֶׁלֹּא יֵצֵא הָעֲצָבוֹת וְהַמְרִירוֹת מִמְּקוֹמוֹ הַטָּמוּן,
וְיִתְפַּשֵּׁט בְּכָל קוֹמָתוֹ, וְעַל-כֵּן צָרִיךְ לְשַׁמֵּר אֶת עֲצָמוֹ

מְאֵד מְאֵד, שֶׁלֹּא יִתְפַּשֵּׁט אֶצְלוֹ הָעֲצָבוֹת וְהַמְרִירוֹת,
וְתִכְרְזוּמֵיד שְׂמֵחָחִיל לְהַרְגִישׁ אֵיזָה עֲצָבוֹן וּמְרִירוֹת,
יַעֲשֶׂה כָּל-מִינֵי פְעֻלוֹת שְׂבָעוּלָם לְהַפְךָ הַכֹּל אֶל

הַשְּׂמֵחָה. וְרַבְּנוּ, זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה, אָמַר (לקוטי מוה"ר"ן חלק ב' סימן
כ"א), שְׂצָרִיךְ כָּל-כֶּף לְשִׂמְחָה, עַד שֶׁיִּהְיֶה כָּף אֶת כָּל הַיְגוֹן
וְהָעֲצָבוֹן וְהַמְרִירוֹת לְגַמְרֵי אֶל הַשְּׂמֵחָה, וְלֹא יִנִּיחַ
שֶׁיִּהְיֶה טָמוּן אֶצְלוֹ אֵיזָה עֲצָבוֹן וּמְרִירוֹת, הָעוֹקְרִים
אֶת הָאָדָם לְגַמְרֵי בְרוּחָנִי וּבְגִשְׁמִי, כִּי כִּשְׂאָדָם
בְּעֲצָבוֹת וּבְמְרִירוֹת, אִזּוֹ אֵי אֶפְשָׁר לוֹ לַעֲסֹק בְּתוֹרָה
וּבִתְפִלָּה, וּמִתְיַאֵשׁ מִחַיּוֹ, רַחֲמָנָא-לְצִלָּן, וְנִתְמַרֵּר
בְּמְרִירוֹת גְּדוֹל, עַל-כֵּן עֲשֵׂה מֶה שֶׁתַּעֲשֶׂה לְגַרֵּשׁ
מִמֶּךָ אֶת הָעֲצָבוֹת לְגַמְרֵי וְלִהְיוֹת אַךְ שְׂמֵחַ תָּמִיד.

קנג. בְּמִצְוֹת הַשְּׂמֵחָה יֵשׁ לְמוֹדִים עֲמֻקִּים עֲמֻק
עֲמֻק, מִי יִמְצָאֵם, וְלֹא מִסְפִּיק בְּזֶה שְׂיִוְדַע, שְׂצָרִיךְ
לִהְיוֹת בְּשִׂמְחָה, וְהָעֲצָבוֹת הוּא ס"ם הַמְּוֹת, הַהוֹרֵג
אֶת הָאָדָם, אֶלָּא צְרִיכִים לְהַכְנִיס אֶת עֲצָמוֹ בְּעֲמֻק
הַלְמוּד הַזֶּה וְצָרִיךְ לְחַזֹּר בְּזֶה מִדֵּי יוֹם בְּיוֹמוֹ,
וּלְחַדֵּשׁ בְּזֶה חֲדוּשִׁים חֲדוּשִׁים, כִּי בְּכָל יוֹם וּבְכָל
שָׁעָה וּבְכָל רְגַע מִמָּשׁ אֹרֵב הָעֲצָבוֹת וְהַמְרִירוֹת
לְכָלוֹת אֶת הָאָדָם לְגַמְרֵי, וְהָאָדָם הוּא בְּסַכְּנָה גְּדוֹלָה

בְּכָל פַּעַם, שְׁלֹא יִפֹּל אֶל הָעֲצָבוֹת וְהַמְרִירוֹת מִחֲמַת
מְקָרֵי וּפְגִיעֵי הַזְּמַן מִמֶּה שֶׁעוֹבֵר עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד,
בֵּין בְּרוּחָנֵי וּבֵין בְּגִשְׁמֵי.

קנר. עֵקֶר הַקְּלָלָה שְׁגָרָם הַנִּחַשׁ הַקְּדָמוֹנִי הִיָּה:
בְּעֲצָבוֹן תֵּאֱכֹלְנָה וְגו', וּמֵאֵז נִשְׁתַּלְּשֵׁל מְרִירוֹת
הָעֲצָבוֹת בְּכָל הַבְּרִיאָה, וְהַטֵּבַע שֶׁל כָּל אֶחָד מִמְּשִׁיכֵי
אֶל הָעֲצָבוֹת וְהַמְרִירוֹת, וּמִזֶּה עוֹבֵר עַל כָּל אֶחָד מִה
שֶׁעוֹבֵר בְּכָל יוֹם וְיוֹם בְּרוּחָנִיּוֹת וּבְגִשְׁמִיּוֹת, כִּי
הָעֲצָבוֹת הֵיא הַסִּפָּה לְכָל הָרְעוֹת שֶׁבָּעוֹלָם, וְכָל מִה
שֶׁמִּמְשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ יוֹתֵר הָעֲצָבוֹת וְהַמְרִירוֹת, כְּמוֹ-כֵן
שׁוֹרָה עָלָיו, חֶס וְשָׁלוֹם, הַקְּלָלָה שֶׁל: בְּעֲצָבוֹן
תֵּאֱכֹלְנָה, וְעֵקֶר עֲבוֹדַת מְשִׁיחַ צְדָקָנוּ, שֶׁהוּא יִהְיֶה
תְּקוּן אָדָם הָרָאשׁוֹן, וְתְקוּן כָּל הַדּוֹרוֹת יִהְיֶה לְהַכְנִיֵס
שְׂמִיחָה בָּעוֹלָם, כִּי הוּא הוּא בֶּן הַשְּׂמִיחָה בְּעֲצָמוֹ,
הַנִּכְלָל בְּמְקוֹר הַשְּׂמִיחָה, וְעוֹסֵק לְקַשְׁרָנוּ אֶל שְׂרֵשׁ
הַשְּׂמִיחָה. אֲשֶׁרֵי הַמְּחַכָּה וַיִּגִיעַ.

קנה. הדמיון הורג את האדם לגמרי ומפילו בעצבות ובמרירות גדול עד שהולך נע ונד, ומבלבל מאד מאד, כי כל פעם נדמה לו דמיון אחר, פעם מדמה שכביכול השם יתברך בכעס וברגז עליו, ואין לו כבר תקנה וכו', ופעם מדמה כאלו חברו נוטל דבר השיף לו, או אם לא חברו, הנה הוא מתגדל ומתפרסם יותר וכו', ופעם מדמה כאלו חבריו מצערים אותו ומכונים להקניטו וכו', וזה מביאו בכל פעם בעצבות ומרירות גדול, עד שנשבר ונתעקם לבבו כל-כף בספקות ועקמימות, ולבו סחרחר, וזהו עקר הגלות המר, שנתפשט כל-כף הדמיון בעולם. וגלה לנו רבנו ז"ל, (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן כ"ה) שצריך להוציא את עצמו מן המדמה ולבוא אל השכל, ובכל דרגא ודרגא יש דמיון אחר, יותר גדול, על-כן צריך להוציא את עצמו בכל פעם מהדמיונות המסבבים אותו, ויבוא אל השכל והוא לידע כי אין שום מציאות בלעדיו יתברך כלל, והכל לכל עצם עצמיות חיות אלקותו יתברך בלבושים האלו, אשר למראה עיניו, אין אדם נוקף אצבעו מלמטה אלא אם כן מכריזין עליו מלמעלה (חליו ז'),

”מְקוֹר הַשְּׂמִיחָה” קיז

וְאֵין אָדָם נוֹגֵעַ בַּמָּה שְׂמוּכָן לְחִבְרוֹ, וְאֵין מְלָכוֹת
נוֹגַעַת בְּמְלָכוֹת חֻבְרָתָהּ אֲפֹלוּ כְּמֵלֵא נִימָא' (יומא ל"ח),
וְאֲפֹלוּ רִישׁ גְּרָגוּתָא מִן שְׂמִיָּא מוֹקְמִינָן לֵיהּ' (ברכות נ"ח),
וְאֵין זוֹכִים לְצֵאת מִהַדְמִיוֹן וְלָבוֹא אֶל הַשְּׂכָל, הוּא
עַל־יְדֵי תִקְוָה הַשְּׂמִיחָה, לְשִׂמְחָה עַל נֵעַם חֵלְקוֹ, שְׂזֻכָּה
לְהַבְרָאוֹת מְזֻרַע יִשְׂרָאֵל וְלֹא עֲשָׂנִי גוֹי, וְזֻכָּה
לְהִתְקַרֵּב אֶל הַצְּדִיק הָאֱמֶת. עֵינֵי שָׁם.

קנו. כָּתַב הַמְּחַבֵּר בְּיֹרְהֵ דְעָה, הַלְּכוֹת צְדָקָה (סימן רמ"ט
סעיף א) : 'צָרִיף לְתַן הַצְּדָקָה בְּסִבָּר פְּנִים יְפוֹת, בְּשִׂמְחָה
וּבְטוֹב לְבָב, וּמִתְאוּנָן עִם הָעָנִי בְּצַעְרוֹ, וּמִדְבַּר לוֹ
דְּבָרֵי תְנַחֲמוּמִין, וְאִם נִתְנָה בְּפְנִים זוֹעֵפוֹת וְרַעוֹת,
הַפְּסִיד זְכוּתוֹ, עֵינֵי שָׁם, כִּי שְׂלֵמוֹת כְּפוֹנֵת הַצְּדָקָה
שְׂנוֹתְנִים לְחִבְרוֹ הוּא רַק עַל־יְדֵי שְׂמִיחָה וְטוֹב לְבָב,
כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (דברים ט) : "וְלֹא יִרַע לְבָבְךָ בְּתַתֵּךְ לוֹ" וְגו' .
רַבְּנוּ ז"ל, גָּלָה לָנוּ (עין לקוטי"מוֹהַר"ו חֵלֵק א' סִימָן ק"ו), שֵׁישׁ גַּם צְדָקָה
בְּרוּחָנִיּוֹת. אֲשֶׁרֵי מִשְׁכִּיל אֶל דָּל, שְׂמֵאִיר שְׂכָל בְּדֵל,
וּמְחִזְקוֹ וּמְאַמְצוֹ וּמִדְבַּר עַל לְבוֹ, מוּבָן מִמֵּילָא, שְׂגַם
זֶה צָרִיף לְהִיּוֹת בְּסִבָּר פְּנִים יְפוֹת, בְּשִׂמְחָה וּבְטוֹב

"מִקּוֹר הַשְּׂמִיחָה"

לִבֵּב, וּמִתְאוּנָן עִם הָעָנִי בְּצַעְרוֹ, וּמְדַבֵּר לוֹ דְבָרֵי תַנְחוּמִים, כִּי זֶהוּ עֵקֶר הַשְּׂלֵמוֹת, לְסִבֵּל בְּצַעְרוֹ שֶׁל חֲבֵרוֹ וּלְנַחֲמוֹ וּלְחַזְקוֹ בְּכָל מִינֵי דְבוּרִים, הַמְּשִׁיבִים אֶת הַנֶּפֶשׁ. וְדַבֵּר זֶה הוּא עֵקֶר גְּדוֹל בְּדַעַת רַבָּנוּ ז"ל, אֲשֶׁרִי שְׂיֵאֱחָז בָּזֶה תָּמִיד.

קנז. מוֹרְנוּ, הָרַב רַבִּי נָתַן ז"ל (שיח שרפי קודש חלק ו' סימן מ"א) אָמַר פַּעַם אַחַת לְאַחַד מֵאַנְשָׁיו: "אִם תִּהְיֶה בְּשִׂמְחָה תָּמִיד, לֹא תִרְאֶה פְּנֵי גִיּוֹנוֹם", כִּי הֵיִסוּד וְהָעֶקֶר, שֶׁהַכֹּל תְּלוּי בּוֹ, הוּא לְהִיּוֹת שְׂמִיחַ תָּמִיד, וּבְזֶה מְגַלֶּה שְׂלָבוֹ שָׁלֵם עִם אֱלֹקָיו, כִּי עֵקֶר מְנִיעוֹת הַשְּׂמִיחָה הוּא מִפְּאַת הָעֵקְמוּמִיּוֹת שְׂבֻלְבוֹ, שְׂיֵשׁ לוֹ, חֶסֶם וְשָׁלוֹם, קִשְׁיוֹת וּטְעָנוֹת עָלָיו יִתְבַּרֵּךְ, שְׂזֵהוּ בְּעֵצְמוֹ הַגִּיּוֹנוֹם שֶׁהָרָשָׁעִים נְדוּנִין בָּהֶם. מֶה שְׂאִין כֵּן כֹּשֶׁהוּא שְׂמִיחַ, הוּא מְגַלֶּה פְּנִימִיּוֹת לְבָבוֹ הַטּוֹב, שֶׁהוּא מְאַמֵּין בּוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וּמְקַבֵּל עָלָיו עַל מַלְכוּתוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וּמִתְרַצֶּה כְּמוֹ שֶׁהוּא יִתְבַּרֵּךְ רוֹצֶה, שְׂזֵהוּ בְּעֵצְמוֹ שֶׁעֲשׂוּעַ עוֹלָם הֵבֵא, שְׂיִוְדַע שְׂכָל מְאַרְעוֹתָיו הֵם לְטוֹבָתוֹ (עין לקוטי"י מוה"ר"ו חלק א' סימן ד', ובחלק ב' סימן ב'), וְתָמִיד נוֹתֵן תּוֹדָה לְהַשֵּׁם יִתְבַּרֵּךְ עַל הַחֶסֶד חָנּוּם שֶׁעוֹשֶׂה עִמּוֹ.

קנח. בְּכֹל יוֹם וְיוֹם נַעֲשִׂים עִם הָאָדָם שְׁנוּיִים רַבִּים, וְהוּא מְלַבֵּשׁ בְּכַמָּה מִיְּנֵי לְבוּשִׁים שֶׁל הַנְּהַגַת הַטֵּבַע, וּמְסַבֵּב עִם כַּמָּה מִיְּנֵי מְרִירוֹת וְעֲצָבוֹן, וְעַקֵּר עֲבוֹדַתְנוּ - לְהַפְשִׁיט הַלְבוּשִׁים וְלְמַצֵּא אוֹתוֹ יִתְבַּרֵּךְ מִכָּל דָּבָר, לְהַפִּיץ אֶת הַיְגוֹן וְאֲנָחָה אֶל תִּקְוֵי הַשְּׂשׂוֹן וְהַשְּׂמִיחָה, וְעַל־כֵּן עַל כָּל מִי שֶׁעוֹבֵר טְרָדוֹת וּבְלִבוֹלִים וִירִידוֹת רַבִּים וְכוּ', וְזוֹכֵה לְהַפִּיץ הַכֹּל אֶל תִּקְוֵי הַשְּׂמִיחָה, מַעֲלֵתוֹ יוֹתֵר גְּבוּהָה, וּבִאֲמַת עַל־יְדֵי מַעַט יִשׁוּב הַדַּעַת לִידַע שֶׁאֵין שׁוּם מְצִיאוֹת בְּלִעְדָּיו יִתְבַּרֵּךְ כָּלֵל, וְהַכֹּל לְכָל עֲצָם עֲצָמִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וְעַל־כֵּן אֵין שׁוּם דָּבָר נַעֲשֶׂה מֵעֲצָמוֹ, כִּי הַכֹּל מִמֶּנּוּ יִתְבַּרֵּךְ מִמָּשׁ, אֲזַ בִּידִיעָה זוֹ יִזְכֶּה לְהַמְתִּיק כָּל הַדִּינִים, וְיִזְכֶּה לְהִיּוֹת תָּמִיד בְּשְׂמִיחָה עֲצוּמָה.

קנט. שְׂמִיחָה הִיא עַקֵּר הַחַיּוֹת שֶׁל הָאָדָם, וְכָל מֵה שֶׁיִּשְׂמַח יוֹתֵר, כְּמוֹכֵן יוֹתֵר חַיּוֹת יִתּוֹסֵף בּוֹ, וְעַל־פִּי רַב נוֹפְלִים עַל הָאָדָם פְּחָדִים שֶׁל הֶבֶל, לֹא לְשִׂמְחָה וּמִפְּחָד מִמְּאָרְעוֹת שֶׁיֵּאָרַע עִמּוֹ, אֲבָל בִּאֲמַת הַכֹּל

"מקור השמחה"

דמיון גדול, וצריך להכניס בדעתו, שיהיה שמח עד הסוף האחרון, וגם אז יראה להסתלק מתקף השמחה וכו', ומי שזוכה לידע איזו ידיעה אשר לא נדע מגדלתו יתברך וממעלת הזוכה לקיים מצוותיו יתברך, אז תמיד יהיה שש ושמח, כי היש שמחה כשמחה זו, שזוכה להאמין במלך אל חי וקיים, המחיה ומקים ומנהיג את כל הבריאה, וזוכה לציית אותו יתברך בקיום מצוותיו שצונו לקייםם! אשרי הזוכה לשמח תמיד.

קס. כל מי ששמח בקביעות, הוא דיקא חי חיים חדשים, חיים מתוקים בכל פעם, ועקר שלמות השמחה הוא דיקא כשיוצא מתוך עצבון ומרירות, כי באמת עובר על כל אחד ואחד בפּרטי פּרטינות מדי יום ביומו צרות וירידות, קטנות ומרירות, ועקר מעלת האדם כשזוכה להפך את כל צרותיו וירידותיו

ומרירותו אל תקף השמחה, ועל-כּן, על כל מי שעוברים יותר נסיונות וצרות וקטנות ומרירות, וזוכה להפך הכל אל תקף הששון והשמחה, ומחזק

קכא "מְקוֹר הַשְּׂמֵחָה"

אֶת עֲצָמוֹ לְשִׂמְחַת תְּמִיד, מְעַלְתוֹ גְּבוּהָהּ מְאֹד מְאֹד, וְאֵין מִי שְׂיִתְדַמֶּה אֵלָיו כָּלֵל, כִּי אֶפְלוּ מִלְּאָךְ, כְּשֶׁהָיָה עוֹבֵר עָלָיו מֵה שְׂעוּבָר, הָיָה נוֹפֵל לְגַמְרִי, כַּאֲשֶׁר מְצִינּוּ, כְּשֶׁיִּרְדּוּ הַמְּלֹאכִים לָזֶה הָעוֹלָם, נִתְגַּשְׁמוּ, כְּמוֹ שְׂדֵרְשׁוֹ חֲכָמֵינוּ ז"ל, עַל פְּסוּק (בְּרֵאשִׁית ו): "וַיִּרְאוּ בְנֵי הָאֱלֹקִים" וְגו', וּבְזֶה נִתְעַלָּה הָאָדָם מִהַמְּלֹאכִים, וְעַל-כֵּן דִּיקָא אִם עוֹבְרִים עָלֶיךָ מְרִירוֹת וְיִסּוּרִים יוֹתֵר מֵאַחֲרִים, תִּדַע בְּנִי, בְּאִם שְׂתִזְכֶּה לְהַפְּךָ הַכֹּל אֶל תְּקִיף הַשְּׂשׁוֹן וְהַשְּׂמֵחָה וְתִתְחַזַּק, תִּהְיֶה מְעַלְתֶּךָ גְּבוּהָהּ מְאֹד מְאֹד, וְתִכְנַס בְּעֶלְמָא דְאַתִּי, וְלִית מִן דְּיִמְחִי בְּךָ.

קסא. כָּל זְמַן שְׂנַדְמָה לְאָדָם שְׂיֵשׁ לוֹ אִיזוֹ תִקְוָה לְהַוְשֵׁעַ מִבְּלַעַדְיוֹ יִתְבָּרַךְ עַל-יְדֵי תַחֲבוּלָהּ זוֹ וְכוּ', אוֹ עַל-יְדֵי אָדָם זֶה וְכוּ', עַדִּין הוּא בְּגָלוֹת גְּדוּלָה וְעוֹבֵר וַיַּעֲבֹר עָלָיו מֵה שְׂעוּבָר וַיַּעֲבֹר וְכוּ', וּמִסְתַּבֵּךְ עַל-יְדֵי-זֶה בְּצָרוֹת וְיִסּוּרִים וְעַגְמַת נַפְשׁ יוֹתֵר גְּדוּלִים, אֲבָל תִּכְרַח-וּמְיָד כְּשֶׁנִּסְכַּם בְּלֵב הָאָדָם, כִּי שְׂוֹא תְשׁוּעַת אָדָם, וּמֵה יַעֲשֶׂה לָךְ אָדָם וְכוּ', וְאֵין שׁוּם יַעֲשֶׂה אַחֲרָת, רַק לְבָרַח אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וּמְרַגֵּיל אֶת עֲצָמוֹ

לְדַבֵּר עִמּוֹ יְתַבְרַךְ, וּמִסְפָּר לְפָנָיו יְתַבְרַךְ אֶת כָּל לְבוֹ
 וְכָל מַה שְּׁעוֹבֵר עָלָיו בְּפָרְטֵי פְּרִטִיּוֹת, כְּאֲשֶׁר יִסְפָּר
 אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ, אָדָם זֶה כָּבֵר נוֹשֵׁעַ בְּכָל מִינֵי יְשׁוּעוֹת,
 וּמְמַשִּׁיף עַל עֲצָמוֹ הָאָרֶה מִשְׁעַר הַחַמְּשִׁים; וְאִף
 שְׂיָכוֹל לְהִיּוֹת, שְׂאִין לוֹ תִּכְף מִיַּד מַה שְּׁרוּצָה לְפַעַל
 וְכוּ', אֶף־עַל־פִּי־כֵן בִּידִיעָה זֹו כָּבֵר יְנֹשֵׁעַ, וּמְכָל שְׂכָן
 וְכָל שְׂכָן אִם יִתְמִיד בָּזָה מְדֵי יוֹם בְּיוֹמוֹ, וְיִדַּע
 בִּידִיעָה בְּרוּרָה אֲשֶׁר אֵין בְּלַעְדָּיו יְתַבְרַךְ כָּלֵל, וְרַק
 הוּא הָאֵל הַמּוֹשִׁיעַ, אֲזִ עַל־יְדֵי רַבּוּי תְּפִלוֹת וְשִׁיחוֹת
 יִזְכֶּה לְהַמְּשִׁיף אֶל עֲצָמוֹ רְצוֹנוֹ יְתַבְרַךְ. וְיֵאִיר אֱלֹיו
 פָּנָיו, וְיִתְמַלְאוּ כָּל חֲסֻרוֹנוֹתָיו, וְיִנֹּשֵׁעַ בְּכָל מִינֵי
 יְשׁוּעוֹת.

תָּם וְנִשְׁלָם שְׂבַח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם